GRACE GOODWIN

Aproape perfect

ALCRIS

Capitolul 1

Când viră la stânga ieșind din autostradă pe drumul prăfuit și plin de hârtoape, tocmai făcea în gând câteva calcule rapide.Vechea furgonetă începu să se zgâlțâie din toate încheieturile când porni să coboare panta lină ce ducea la Great Salt Marsh. În ziua aceea se sfârșise recoltatul coacăzelor și, din nou, rămăsese fără lucru, dar făcuse economii la sânge care o scuteau de grija căutării unei alte slujbe până în ianuarie când va împlini douăzeci și unu de ani. Iar dacă va reuși să supraviețuiască până atunci, cu atât mai bine. „Unchiule Henry, adio și n-am cuvinte", se gândi zâmbind mânzește. Nimeni și nimic n-o putea face să-și pardă simțul umorului. Nici măcar unchiul Henry.

Cu coada ochiului surprinse o mișcare și, din reflex, apăsă pedala frânei, singura care mai funcționa ca lumea la hârbul ei de furgonetă. Noroc că drumul mizerabil o făcuse să reducă viteza la sub douăzeci de kilometri pe oră, fiindcă

nu văzu obiectul pe care-l lovi cu roțile din față. Cele din spate scrâșniră sub pietriș, mașina se răsuci spre dreapta, mai patină câțiva metri, apoi se opri.

Tremura și strângea atât de tare volanul în mâini, încât i se puseseră cârcei la degete. Cine naiba o pusese să viseze aiurea în timp ce conducea? Și, colac peste pupăză, în toată zăpăceala aia se opri și motorul. Nervoasă, răsuci cheia în contact și opri motorul. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare, fiindcă în jur nu se zărea țipenie de om. Doar vântul sufla dinspre plaja care se afla la nici un kilometru distanță de acolo; un stol de pescărușI se rotea undeva deasupra golfului Barnstable, și chiar în fața ei o pereche de ploieri se avântau în apele râului Marsh, făcând parcă în ciudă pasărilor mai mari. În rest nu se simțea nici o mișcare.

Deschise portiera și sări din mașină, dar talpa îi nimeri exact pe o piatră. Se dezechilibră și, ca să nu cadă, se agăță de oglinda retrovizoare, dar palma îi aluneca pe suportul acesteia și se trezi în fund. De-abia atunci văzu fetița care n-avea mai mult de nouă sau zece ani, o fetiță cu ochi albaștri și păr blond, ciufulit, îmbrăcată într-o rochiță ecosez, cu două numere mai mică decât măsură ei, care ducea sub braț o păpușă din cârpă.

– Te-ai lovit? auzi o voce subțire, plină de compasiune.

– Nu, cred că nu, zise Penny care, ținându-se de portieră, reuși să se ridice în picioare. Atunci observă că își rupsese șosetele și că sângera. Fir-ar să fie, bombăni nervoasă.

– Ce caraghios ești îmbrăcată, remarcă fetița, iar Penny zâmbi uitându-se în jos să vadă cum arată. În salopeta

bărbătească descheiată la gât, în decolteul căreia se vedea tricoul roșu de dedesubt, în picioarele goale și cu părul strâns în coadă de cal cu un șiret de pantof, chiar că arăta caraghios.

– Astea-s hainele mele de lucru, spuse pe un ton serios. În apă, la cules de coacăze, port salopetă cauciucată și cizme, dar sunt atât de grele încât, atunci când termin treaba, le dau imediat jos, Știi ce sunt coacăzele de apă?

– Cine nu știe? Cu ele se umple curcanul de Ziua Recunoștinței. Apoi, fetița schimbă tonul într-unul acuzator: Era gata să-mi spargi mingea.

– Aha, deci asta era, chicoti Penny. Și eu care credeam că am omorât pe cineva... Dar tu ce cauți aici? Nu știam că mai locuiește cineva în pustietatea asta. Și făcu semn cu mâna spre grupul de trei case ce se zăreau la capătul întinderii aride, presărată din loc în loc cu arbuști pitici. Casele fuseseră construite în ideea că zona până la Navigation Lane se va popula cândva, dar acest lucru nu se întâmplase, iar casele ajunseră într-o stare avansată de degradare. Eu locuiesc în cea din mijloc.

– Și noi alături. Suntem vecine, chicoti fetița. Nu-i așa că e grozav? Tata spune că parcă am trăi pe o insulă pustie, unde pot să treacă ani și să nu vezi pe nimeni. Tu ce zici de asta?

– Ce să zic? râse și Penny. Uite că suntem vecine! Și, ștergându-și palma nu prea curată de cracul pantalonului, îi întinse mâna și se prezentă: Penny... Doar atât. Ascunzându-se de lume de aproape un an învățase multe lucruri, unul dintre ele fiind acela că oamenii au limbă... chiar și copiii... iar limba te ajută să trăncănești și că zvonurile pot ajunge și acolo unde

n-ai vrea, de exemplu la Boston, în biroul unchiului Henry de la Fundația Haris. Așa că, până și fetița aceea drăguță... Penny Bloom mă cheamă, completă ea, ceea ce era adevărat, sau aproape adevărat, fiindcă numele ei întreg era Penelope... Penelope Bloom Harris.

Fetița îi strânse mâna.

– Abigail Corey, dar fiindcă suntem vecine, poți să-mi spui Abby. Ce palmă aspră ai! Și bătături!

– Ai dreptate, râse Penny, frecându-și palmele una de cealaltă. Nu era lucru ușor să muncești în mlaștină dar, după cele câteva luni în care lucrase ca dactilografă într-un birou, după săptămânile petrecute în spatele tejghelei ca vânzătoare și doar câteva zile în biroul de avocatură, fusese mai mult decât încântată să-și găsească de lucru în aer liber, acolo unde n-avea de ce să-i fie frică de brațele ca de caracatiță ale șefului, sau de detectivii care o urmăreau. Lăsând la o parte mutra posomorâtă îi zâmbi fetiței. Ăsta nu-i loc de joacă, Abby. Nu vrei să-ți iei mingea și să mergem la mine?

Câteva minute mai târziu, după câteva încercări nereușite, vechea furgonetă se îndură să pornească, pentru a străbate ultimii două sute de metri câți mai erau până acasă. În sfârșit, după mai multe opriri în pantă ajunseră și Penny trase frâna de mână, lăsând motorul să meargă, pentru orice eventualitate.

– Gata, domnișoară vecinică, am ajuns, dar nu te mai juca în drum, fiindcă e periculos dacă mai dai peste vreun nebun ca mine.

– Oh, dar nu ești... periculoasă, vreau să zic. Tu conduci frumos, nu ca tata.

Ăsta era încă un aspect al problemei cu care nu voia să aibă de-a face. Fetițele aveau mame și tați. Mai mult de-atât nici nu intenționa să afle fiindcă, vorba cântecului: „mama ta este frumoasă, dar tăticu' și mai și."

– Vezi, nu mai vine camionul!

– Care camion?

– Camionul mobilă. Noi n-avem mobilă. Nu-i așa că e îngrozitor?

– Așa e, dar ceva tot trebuie să aveți în casă.

– Nimic altceva decât doi saci de dormit și câteva lucruri pentru camping.

– Vai de mine! Nici nu știu ce să-i spun ca s-o consolez, se gândi Penny. Bietul copil, să locuiască într-o casă și-așa dărăpănată, ca într-un camping! Și uită-te la ea în ce hal arată, ce tunsoare, de parcă i-ar fi pus o oală pe cap și i-ar fi tăiat părul de jur-împrejur... Și rochia i-a rămas scurtă, iar pantofii, pun pariu că o strâng. Și cât e de neastâmpărată!

– Casa noastră a ars, o informă fetița.

– Oh, Doamne! A fost cineva rănit?

– Păi... nu prea. Tata s-a ars la mână când a urcat să mă scoată, dar spunea că nu e grav.

– De-asta v-ați mutat aici?

– Tata zicea că e singura casă liberă, dar eu cred că în Cape Cod mai sunt milioane, nu numai asta, a noastră.

– Mai e una goală, alături... Ei, acum trebuie să intru și să m-apuc de treabă. Vii mâine să mă vezi?

– Aș vrea. Să vin devreme?

Penny îi răspunse printr-un mormăit.

– Aha, deci nu prea devreme.

– Ai priceput, scumpo... Nu, coboară pe ușa laterală... e mai ușor pe scară. Și Penny se strecură în spatele scaunului, deschise ușile duble, iar Abby în urma ei sări din furgonetă, strângând păpușa în brațe. Se despărțiră zâmbindu-și, apoi fetița o luă la fugă spre casă.

Și-acum să m-apuc de descărcat, își zise Penny, mutându-se de pe un picior pe altul.

Luă dinăuntru adidașii uzați și se încălță cu ei după ce-și scoase șosetele pe care le îndesă în cizme. Pentru următorul sezon, sau ăsta a fost ultimul? se întrebă. Unde voi fi peste un an? Apoi dădu jos din furgonetă cizmele, salopeta cauciucată și cele două prosoape, pe care le îndesă în sacul mărinăresc cumpărat de la unul din magazinele armatei. Cu el în spate trânti ușile furgonetei și se îndreptă spre ușă.

– Hei, tu! auzi o voce în spate, o voce nemulțumită de bărbat. Nu mă-ntorc că poate mușcă, își zise Penny. Hei, tu, auzi din nou, de data aceasta mai aproape. Al naibii de aproape. Și imediat simți o mână apăsându-i umărul. Penny se feri, lăsă sacul jos și se răsuci furioasă, cu amândouă brațele în poziția clasică de karate.

– Ține-ți mâinile acasă, mârâi printre dinți. Și limba la fel. Și nu mă cheamă hei tu! Bărbatul din fața ei era vânjos, dar nu cu mult mai înalt decât ea. Pe tocuri l-ar fi putut privi direct în ochi. Exact acolo unde am să-i dau un pumn, își zise. Tipul arată bine, cu excepția feței, care parcă e cioplită în piatră... Ca să fiu sinceră, nu e chiar urât, dar nici frumos nu e... și parcă o parte a feței e mai lăsată în jos. Nici o problemă, cu un pumn i-o îndrept definitiv!

– Nu-i dau voie fiicei mele să discute cu necunoscuți. Dacă se repetă voi lua măsuri! se răsti el.

– În schimb, îi permiți să se joace cu mingea în mijlocul drumului, da? se răți Penny. Dacă nu conduceam încet aș fi lovit-o pe ea, nu mingea. Ce tată ești tu... tu... Era să zică „monstrule", dar se opri la timp. Ce om nesuferit! Ăsta, unchiul Henry și vărul Oscar ar forma un trio de pomină!

Încă își mai ținea brațele în poziție de apărare, dar acum își flutura degetele la un centimetru de nasul lui. Doar una îi ard, să văd dacă-i aranjez mutra drăgălașă!

Parcă simțind că i se pregătește ceva, bărbatul se dădu înapoi, lăsând-o cu impresia că-și râde de ea. De fapt, în colțul drept al gurii avea un rictus, de parcă nu-și putea controla mușchii feței.

– Ai luat-o în direcția bună! strigă după el. Proprietatea mea se termină la capătul aleii, așa că întinde-o și fă-mi o favoare. Ia lecții de bună purtare de la fiică-ta. Apoi, apucă sacul și-l târî în casă după ea. După ce trânti ușa se uită pe gemuleț. Bărbatul era tot acolo, cu mâinile în șolduri și... râdea. Nervoasă, aruncă sacul cât colo în bucătărie. Pendula din perete arăta ora șase și ea începea să resimtă oboseala.

În primul rând trebuia să mănânce ceva. Deschise frigiderul și scoase din congelator ultimul pachet cu carne pentru hamburgeri, pe care-l lăsă pe masă să se dezghețe până făcea o baie.

Dădu drumul la apa fierbinte și intră în cadă încercând să se relaxeze. De întins înăuntru nici nu putea fi vorba, dar nu asta o deranja cel mai mult, ci durerea musculară. Umblatul

prin mlaștină că să scuture boabele cu prăjina până se desprindeau și adunatul lor cu un fel de mătură lungă de pe suprafața mâlului era partea ei de muncă la recoltatul coacăzelor negre. Alți muncitori le depozitau pe un ponton, iar alții umpleau cutiile și le trimiteau pe banda rulantă până la camioane. Și toate astea trebuia făcute fără ca boabele să fie zdrobite!

Se făcuse deja șapte când coborî în bucătărie, în vechiul ei halat de baie și încălțată în papucii jerpeliți. Mai întâi deschise larg ușa bucătăriei să se aerisească, apoi se uită cam în silă la carne. Ai nevoie de puțină ingeniozitate, se încurajă ea. Patru zile la rând cu același fel de mâncare era deja prea mult.

– Pateuri cu piure de cartofi? Friptură? Spaghete? gândi cu voce tare.

– Ce de bunătățuri, se auzi o voce subțire venind dinspre veranda din spate. Penny zâmbi și se duse să deschidă ușa cu apărătoare din plasă pe lângă care zburau o mulțime de gângănii atrase de lumina din bucătărie. Abby, ce cauți aici, fetițo? La ora asta trebuia să fii deja în pat.

Fetița intră în bucătărie.

– N-avem pat, fiindcă n-au venit oamenii cu mobila. N-avem nici oale, nici tigăi, n-avem nimic. Tata a pregătit sandvișuri cu unt de arahide, dar nici gem nu mai avem, iar mie... mi-e foame!

– Te cred. Penny se uită la chipul slăbuț al fetiței cu ochi albaștri, păr blond tuns scurt și ten bronzat. Ce-ți place cel mai mult din astea?

– Spaghetele. Știi, pe jumătate sunt italiancă.

– Atunci, dacă pregătesc spaghete mănânci cu mine?

– Abia aștept. Pot să te-ajut?

– Cum să nu. Și eu mor de foame, râse Penny. Zilele astea am mâncat mai mult conserve.

– Mama ta nu te-a învățat să încropești din resturi?

– Nu, scumpo. Și-i ciufuli părul, apoi se apucă să adune pe masă tot ce-i trebuia. Mama a murit la naștere, așa că n-am cunoscut-o.

– Îngrozitor!

– N-a fost chiar îngrozitor, fiindcă n-am aflat decât târziu cum a murit și n-o știu nici măcar din fotografii. Când începe să fiarbă apa punem spaghetele și... uite sosul... caută tu în frigider dacă mai e brânză Mozzarella... da, uite pachetul acolo... apa fierbe așa că în douăzeci de minute spaghetele sunt gata și putem mânca. Dacă găsesc farfuriile. Patru am și eu și nici pe-alea nu le găsesc! Ah, uite-le... Pui tu masa!

Simțea o strângere de inimă, dar nu știa exact de ce. Poate fiindcă fetița vorbea repede și mult, trecând ușor de la un subiect la altul, iar ea nu putea face același lucru. Ar fi vrut să aibă și ea o mamă care să o crească. Abby avea o mulțime de amintiri frumoase despre familia ei, pe când ei, bunicul, un puritan cu principii rigide, care-și dorise din tot sufletul un nepot, în afară de bani nu-i lăsase absolut nimic.

– Povestește-mi cum v-a luat foc casa, o îndemnă pe fetiță.

– A fost groaznic. Dormeam. Tata dormea la parter, iar eu la etaj. Apoi s-a-ntâmplat ceva cu cazanul în care se-ncălzește apa... boiler îi zice, nu?

– Da, boiler. Aici n-avem așa ceva. Povestește mai departe.

– Când a explodat, tata a ieșit din casă, dar eu n-am putut fiindcă ardeau scările. Atunci, tata s-a întors să mă ia... pe urmă au venit pompierii cu scara și tata m-a coborât în brațe. Dar casa s-a făcut scrum.

– Și când s-a petrecut asta?

– Alaltăieri. Am petrecut noaptea la motel, dar tata vrea să locuim într-o casă adevărată, așa că...

– Mama ta unde este?

Lui Abby îi apărură două lacrimi mici la colțul ochilor.

– Nici eu n-am mamă. A plecat de-acasă cu altcineva și tata a... divorțat.

Oh, Doamne, în ce belea am intrat! Fetița simte nevoia unei mame și m-a găsit tocmai pe mine drept candidată. Și eu făceam la fel, dar n-am găsit-o niciodată, totuși am supraviețuit, se gândi Penny. Da, ai reușit să supraviețuiești, dacă așa se poate numi... auzi o voce lăuntrică. Încătușată de pretențiile exagerate ale bunicului, fugită din casa unchiului... da, se putea spune că supraviețuise. Oferă-i acestui copil puțină afecțiune, dar ține-te departe de monstrul de taică-său!

– Abby... eu... Penny se așeză pe un scaun și întinse brațele iar fetița i se cocoță pe genunchi, lăsându-și capul pe pieptul ei. Nu știa cum s-o încurajeze. Habar n-avea ce cuvinte folosește o mamă când vrea să-și consoleze copilul. Ce-ar fi spus bunicul ei într-o asemenea situație? „Încetează cu plânsul și învață să fii dură ca să supraviețuiești.” Asta învățase. Să fie dură. Dar cine avea nevoie de o femeie dură?

– Cred că au fiert spaghetele, zise fetița, după ce-și șterse ochii de halatul ei.

Fierseseră chiar prea mult. Penny le lăsă în strecurătoare pe aragaz, deasupra unui vas cu apă fierbinte.

– Cina e servită, dar mai întâi te duci să te speli pe mâini, domnișoară.

După aceea se așezară la masă și începură să mănânce. Văd că știi cum se mănâncă spaghetele, observă Penny. Fetița mânuia lingura și furculița cu ușurință, descurcându-se de două ori mai bine decât ea. Eu le tai cu cuțitul.

– Dar e foarte simplu. Uite cum se face... N-ai pus brânză deasupra?

– Cred că am uitat. Sunt cam obosită și...

În clipa aceea se auzi o bubuitură în ușa cu apărătoare din plasă, care se deschise la perete închizându-se apoi cu o bufnitură.

– Ce naiba se petrece aici?

Penny rămase încremenită. Se întâlneau pentru a doua oară la ea acasă și, totuși, tresări de spaimă. Ce sprâncene groase are, observă când bărbatul intră în conul de lumină. Și cum se uită la mine! Ai crede că vrea să mă ia la bătaie că i-am răpit copilul.

– Asta se cheamă a mânca, iar eu îi dau fetiței tale să mănânce. Auzi, sandvișuri cu unt de arahide. Pfui! se strâmbă ea.

– În primul rând, e foarte hrănitor și în al doilea, cine ți-a permis să-mi hrănești copilul?

– N-am avut nevoie de permisiunea cuiva, replică ea arțăgoasă. Când cuiva îi e foame nu completezi mai întâi un chestionar așteptând să ți se dea acordul. Eu nu-nțeleg ce fel de tată ești.

– Un tată care nu se poartă amabil cu persoanele care-i ademenesc copilul în afaceri...

– Afaceri? Penny trânti pe masă șervetul și se ridică. Ce-ar fi să...

– Din toate locurile tocmai aici ți-ai găsit să vii să te instalezi! strigă el. De ce? Din cauza noastră.

– Cum... cum... izbucni ea, negăsindu-și cuvintele. Calmează-te, își spuse. Calmează-te! Și trase adânc aer în piept. Află, domnule Corey, că eu locuiesc aici de mai bine de șase luni. Acum, poate catadicsești să-mi spui ce ce-mi strici tu liniștea mutându-te aici.

– De șase luni? se miră el, măsurând-o din cap până-n picioare. Pentru prima dată Penny deveni conștientă de cum e îmbrăcată... sau, mai bine zis, dezbrăcată. Halatul vechi îi venea bine la șaisprezece ani, dar acum... Nervoasă, și-l strânse mai bine la gât și-și aranjă cordonul. Mai mult n-avea ce face. La șaisprezece ani avea silueță de școlăriță, dar la douăzeci formele i se rotunjiseră și asta se vedea. Mâncarea pare apetisantă, remarcă el. Schimbarea tonului și a subiectului o dezarmă. Bărbatul se uita la ea, nu la mâncarea de pe masă. Cum putea un om atât de... urât să aibă o fetiță atât de drăgălașă? se întrebă Penny, apoi își zise repede că nici nu voia să afle.

– Cred că și lui tata îi e foame, ciripi Abby. Tată, să știi că face spaghete foarte bune, exact ca italienii. O cheamă Penny și nici ea n-are mamă. Penny, am uitat să te-ntreb, n-ai nici tată?

Penny încercă să-și înghită nodul din gât ca să-și dreagă vocea și să-și ia privirea de la el, dar nu reuși.

– Eu... nu, se bâlbâi. N-am... nici tată. A murit în război, înainte să mă nasc. Ți-e foame, domnule Corey?

– Nu pot refuza o cină tipic italiană, raspunse el râzând, apoi îi întinse mâna. Frank Corey, avocat.

Penny scoase mâna din buzunarul halatului și i-o antinse și ea.

– Penelope... ăăă Bloom. Îngrijitor de plajă. Te rog, ia loc. El îi dădu drumul la mână și se așeză lângă fetiță. Penny se duse să mai ia o farfurie și tacâmuri din dulap, răgaz în care reuși să-și adune gândurile. Să rămână la masă îmbrăcată așa cum era, sau să dea o fugă până sus și să se schimbe? Neputându-se decide, renunță.

– Servește-te, îl invită, dar amintindu-și că pe masă nu era decât sosul, îi luă farfuria și se duse la aragaz să i-o umple cu spaghete, apoi el își turnă sos deasupra și gustă.

– Sunt bune. Te pricepi la gătit. Ești italiancă?

– Nu, răspunse Penny scurt, fără să mai comenteze. Scurta ei experiență de gospodină fusese adesea presărată cu eșecuri, așa că nu avea cu ce să se laude.

– Îngrijitor de plajă? se miră el.

– E o meserie cât se poate de onorabilă și, din câte știu, o întâlnești mai des decât pe cea de avocat sau vânzător de mașini la mâna a doua. Oricum, până azi la cinci am fost culegător de coacăze în mlaștină.

Ceasul din bucătărie arăta deja ora nouă.

– Aș fi vrut să-ți ofer niște vin, dar nu am, zise ea, ridicându-se să strângă masa. Poate vrei niște cafea, dar nici lapte n-am, fiindcă nu-l distribuie până aici. Spre surprinderea ei se ridică și el de la masă o dată cu ea și Penny scoase un țipăt scurt când vru să ia de pe masă sosiera și el își puse palma peste a ei ca s-o oprească. Ultimul lucru pe care și-l dorea în clipa aceea era să fie atinsă de un bărbat... oricare ar fi fost el.

Abby încercă și ea să dea o mână de ajutor, dar deja erau prea multe mâini pentru trei farfurii și o singură chiuvetă. La un moment dat îl simți lipindu-se de ea când el se feri din calea fetiței care ducea paharele. Apoi, bărbatul se întoarse cu fața spre ea.

– Scuză-mă, zise el, punându-și palmele pe umerii ei. Ca s-o susțină? Nu era necesar fiindcă se rezema de chiuvetă și nu era nici un pericol să cadă.

– Nu era nevoie, zise Penny pe un ton rece, uitându-se în jos, acolo unde palmele lui păreau să-i ardă pielea prin materialului gros al halatului.

– Da, sigur, spuse el, luându-și mâinile de pe umerii ei, dar în vocea lui simți o undă de regret. Regret? Haide, Penny! Ce regret? Tipul e un monstru. Cum naiba reușise să zămislească un copil atât de frumos și... somnoros?

– Uită-te la ea, e frântă de oboseală, iar mâine bănuiesc că merge la școală.

– Nu chiar. Deocamdată nu se mai duce la școală, dar de obosită, sigur e obosită. În ultimele zile am dormit pe unde-am apucat și ea nu se odihnește bine în paturi străine.

– A sosit mobila?

– Nu, și se pare că noaptea o vom petrece tot ca în camping, pe jos, în saci de dormit.

– Dar ea nu poate... o luă gura pe dinainte totuși se opri la timp. Bietul copil, nu poate dormi pe jos, își spuse Penny, iar eu am un dormitor liber, iar în camera mea un pat dublu. Dar, dacă fac invitația să rămână, cine știe în ce încurcătură mă bag. Să opresc numai fetița, iar pe taică-său să-l gonesc acasă în sacul lui de dormit? Să-i las pe amândoi să plece și să sper că nu se mai întorc? Ce să fac? Amândoi se uitau la ea: Abby, cu ochii ei albaștri larg deschiși, părea optimistă, dar el, cu acea grimasă în colțul gurii, care-i schimba fizionomia făcându-l să pară aproape... nu chiar urât. Apoi se întâmplă ceva care puse capac întregii situații: o ploaie care începu cu câteva picături și care, în câteva clipe, se transformă într-o ploaie torențială.

– N-o poți scoate pe Abby prin ploaia asta ca s-o duci la culcare, zise oftând. Am un dormitor liber, așa că puteți rămâne aici peste noapte.

– Nu te deranjăm? o întrebă el politicos. Penny se întoarse cu fața spre el. Doamne, ce sprâncene și ce ochi negri avea! Parcă ar fi omul din Neanderthal! Și ochii, ce-i mai strălucesc! Iar surâsul din colțul gurii... De ce naiba-mi zâmbește? se înfurie ea. Naiba să-l ia!

– Deloc, minți ea. Vino, Abby, să-ți fac baie. Fetița îi întinse mâna și plecară amândouă, lăsându-l lângă chiuveta plină cu vase murdare.

După baie, Penny o îmbrăcă într-un tricou de-al ei în loc de cămașă de noapte și fetița se urcă în patul dublu.

– Îmi spui o poveste?

O altă piatră de încercare, se gândi Penny. Dar îi prindea bine, în eventualitatea că odată, cândva, va deveni mamă, nu-i așa? Și se apucă să improvizeze ceva despre „cei trei ursuleți" până ce fetița adormi.

Și acum, farfuriile! Dar, înainte să coboare în bucătărie își puse o cămașă de noapte groasă și închisă până la gât, apoi halatul. Bărbatul, care spăla ultimele cești și fredona o melodie, se întoarse când o auzi intrând.

– Nu trebuia să faci asta! spuse Penny.

– Nici tu n-aveai obligația să ne dai de mâncare, replică el, cu acel rictus în colțul gurii.

– Nu-nțeleg de ce un avocat ar vrea să locuiască într-un loc ca ăsta. Puteți sta la un motel.

– N-a fost o întâmplare că ne-a luat foc casa. De-asta nici Abby nu mai merge deocamdată la școală. Trebuie să locuim undeva unde nimeni nu ne-așteaptă. Înțelegi?

– Da, măcar atâta lucru înțeleg și eu. De-asta mă aflu și eu aici. Dar lui de ce îi era teamă să nu fie găsit? Zice că e avocat, dar seamănă mai mult cu un... cu un gangster. Asta o fi? Atunci nu-i de mirare că l-a părăsit nevasta.

O dată clarificată situația, bărbatul o trase lângă el și-i sărută buzele ușor, tandru, fierbinte și, în clipa aceea, toată aroganța și stăpânirea ei de sine se duseră de apă, pe țeava chiuvetei din bucătărie.

Capitolul 2

Era sigură că în noaptea aceea nu va putea dormi. Dormitorul era prea mic pentru patul dublu și un birou, ploaia continua să cadă în picături, răpăieli sau în rafale, iar starea ei sufletească era întotdeauna influiențată de vreme. Chiar am înnebunit? se întreba din când în când și tot ea își răspundea că da, din moment ce își împărțea casa cu un bărbat pe care abia dacă-l cunoștea. Nici măcar n-ar fi băgat mâna în foc că e avocat. Arăta, mai degrabă, a gangster. Să-l fi angajat unchiul Henry ca să-i dea de urmă? Se înfioră, apoi încercă să-și alunge din minte acest gând, dar nu reuși. Era convinsă că unchiul Henry ar fi fost în stare de orice și că dacă-l angajase tocmai pe el, își va duce treaba la bun sfârșit! Fundația Philip Harris deținea patru zeci de milioane de dolari, administrați de unchiul Henry, ceea ce nu era de ici, de colo, nu așa?

Soarele răsărise de mult și pescărușii se roteau deja pe cer deasupra golfului. Penny se uită la ceasul deșteptător. Arăta ora șase, dar cine știe de când stătuse? Mai mult decât jenată,

își puse repede halatul și papucii, spunându-și că o gazdă trebuia să se trezească înaintea oaspeților ca să le pregătească micul dejun. Din dormitorul alăturat nu se auzea nici un zgomot, dar ezită să deschidă ușa. Numai Dumnezeu știa ce putea găzi acolo. Și nici nu vreau să știu, mormăi coborând scările.

– Nu vreau să știu! Ridicându-și părul din ochii cârpiți de somn, intră în bucătărie. Nimeni! Dădu drumul la apă și se clăti pe față, dar apa rece i se scurse și pe gât și, în jos, pe sâni, până pe burtă. Tremurând, puse la fiert apa pentru nes și se duse la frigider. Atunci văzu și biletul prins de ușă: „Trebuie să merg la lucru. Ai grijă de Abby. Cumpără-i câteva lucruri de îmbrăcat". Sub magnetul care ținea biletul era o hârtie de douăzeci de dolari. O luă de acolo și se trânti pe un scaun. Auzi, să-i cumpăr haine de douăzeci de dolari! Păi, nu era de mirare că Abby umbla dezbrăcată. Tipul ăsta habar n-avea de prețuri. Cu puțin noroc, cu douăzeci de dolari poate-i găsea o pereche de pantofi. În Cape Cod prețurile creșteau vara, ca în oricare stațiune turistică... și se menținеau și după trecerea sezonului.

Ceainicul începu să fluiere. Puse banii sub cutia de zahăr și se apucă să-și prepare nesul, aplecată peste cana care aburea, ca o vrăjitoare lângă cazanul cu ierburi. Chiar arăt ca o vrăjitoare, remarcă, aruncând o privire în oglinjoara de deasupra chiuvetei. Părul ciufulit, halatul jerpelit, cămașa de noapte care cunoscuse și zile mai bune... Poate că e mai bine că a plecat. La lucru! Toate băncile deschideau la nouă și ceasul arăta ora zece. Să fie asta ora potrivită pentru o țeapă? Sau,

poate, era specializat în răpiri ori în alte fărădelegi. Avocat? Pfui! Ce tupeu are să-și lase copilul la mine ca să se ducă „la lucru"! Câtă aroganță și nesimțire...

Gândurile îi fură întrerupte de claxonul unui camion. Sărind de pe scaun își vărsă jumătate din ceașca cu nes pe halat. O clipă mai târziu se auzi o bătaie puternică în ușa de la intrarea principală.

– Oh, Doamne, în ce hal arăt, bombăni. Ar fi fost cazul să urce să se schimbe, dar o nouă bătaie în ușă o făcu să renunțe.

– Vin acum! strigă, aranjându-și halatul în timp ce se îndrepta spre ușă. Când o întredeschise zări un camion uriaș parcat în fața casei, purtând pe o parte însemnele firmei „Frații Turner". În fața intrării se postaseră doi zdrahoni, cei mai solizi bărbați pe care-i văzuse vreodată. Ăștia-s „Frații Turner", își zise ea.

– Da?

– Mobila, mormăi unul din ei.

– Mă bucur, dar n-am nevoie de așa ceva.

– E a vecinului. A lăsat biletul ăsta în ușă. Și-i întinse o hârtie mototolită. „Sunați la doamna de alături".

– Acum, că ați sunat, puteți pleca!

– Și mobila unde-o lăsăm? Penny le studie fețele. Categoric, indivizii erau la fel de îndărătnici ca și ea.

– Lăsați-o pe alee, le sugeră.

– Nu putem face așa ceva. Haide, cucoană, nu durează mult și mai avem de făcut patru livrări în dimineața asta. Timpul nostru costă bani.

Tocmai voia să le răspundă că și al ei era la fel de prețios când își aminti brusc că nu era așa. Cel puțin în momentul acela nu mai avea de lucru.

– Așteptați să mă-mbrac, bombăni. Zece minute.

– N-avem timp, o informară frații Turner.

– Aiurea n-aveți. Și le trânti ușa în nas. Pe scări își pierdu un papuc și aproape că alunecă pe spate. Neavând timp să aleagă cu ce i-ar fi plăcut să se-mbrace, înhăță hanoracul galben de plastic și pantofii negri cu tocul jos și alergă pe scări înainte ca ușa să sară din balamale.

– Lăsați-mi ușa în pace, mârâi, luând-o pe aceea ce separa cele două case. Atunci o văzu pe Abby care stătea pe o treaptă de ciment.

– Am cheia, spuse fetița. Când au venit n-am știut ce să le zic. Părea atât de îngrijorată încât lui Penny îi trecură nervii imediat, și luă fetița de mână și cheia în cealaltă. Ușile din spate ale camionului se deschiseră și, privind peste umăr, îi văzu pe cei doi Turner punând o canapea pe alee.

Timp de o oră stătu în fața ușii dând indicații până ce ultima piesă fu adusă înăuntru.

– Ești sigură că sunt puse unde trebuie? o întrebă Abby.

– Dacă nu-i place, tatăl tău să se ocupe singur de treaba asta, se răți Penny, dar se calmă repede. Dimineața sunt mereu în toane proaste.

– Mă pot obișnui, răspunse fetița. Asta-i ultima piesă, cred.

– Semnați aici, zise unul dintre cei doi bărbați întinzându-i lui Penny un formular în mai multe exemplare.

– De ce?

– Trebuie să avem o semnătură.

– Altfel le luați înapoi?

– Hai, cucoană, semnează hârtiile!

– Bine, umflatule, dacă asta vrei, asta o să ai! Și semnă citeț în josul paginii „Eleonor Roosevelt".

– E-n regulă, doamnă Roosevelt, mormăi el.

– Domnișoară, îl corectă Penny. În fond, dacă tot își bătuse joc de el, măcar să meargă până la capăt.

– Dacă o iau drept, pot ajunge în șoseaua principală?

– Sigur. Totul e să se poată menține la suprafață camionul, fiindcă drumul se înfundă în mlaștină.

– Parcă am mai auzit undeva numele Eleonor Roosevelt, mormăi bărbatul îndepărtându-se.

– Haide, spuse Abby, trăgând-o de mână. Ai nevoie de o ceașcă de cafea.

– Nu de una, de trei.

– Aoleu! Bei mai multă decât tata care e un mare cafegiu, domnișoară Roosevelt. Ce gogoașă i-ai turnat ăluia!

– Asta și voia s-audă, chicoti Penny. Și nu-mi vorbi mie așa, că sunt destul de bătrână ca să-ți fiu mamă.

– Îhî. Nu-i așa c-ar fi grozav?

Să nu mai scoți o vorbă, se certă Penny în gând. Și-așa ai intrat într-o încurcătură de nu mai știi pe unde să scoți cămașa. De ieri știai că fetița își caută o mamă... Ai înnebunit? Ultimul lucru pe care ți-l dorești acum e să devii mamă. Nu, nu despre asta-i vorba, se corectă ea. Nu asta-i problema... ci faptul că o dată cu ea trebuie să-l adopți și pe taică-său, iar culmea prostiei e să te implici efectiv într-o relație cu bărbatul ăla urât!

Dar când te-a sărutat nu ți s-a mai părut atât de urât, o mustră conștiința. Gura! bombăni Penny.

– Poftim? o întrebă Abby.

– Nimic, vorbeam cu mine. Hai în bucătărie să mâncăm ceva.

După o inspecție rapidă în frigider, puse pe masă și-i dădu fetiței să mănânce ultimul ou, ultimele două feliuțe de șuncă, o felie de pâine prăjită și un suc de portocale, iar ei își pregăti o porție triplă de nes, cu o feliuță de pâine prăjită. Abby hăpăi totul de parcă n-ar fi mâncat de o săptămână. Nu-i de mirare, din moment ce taică-său e plecat tot timpul de-acasă! Ăștia-s copiii care-și trăiesc copilăria cu cheia atârnând de gât. Biata de ea!

– Acum, primul lucru pe care trebuie să-l facem e să ne spălăm pe cap, zise după ce aruncă o privire în oglindă și apoi la Abby. Amândouă!

Treaba asta îi ocupă timpul până la unu, apoi se așeză pe un scaun de bucătărie și o luă pe fetiță lângă ea să o pieptene.

– Întotdeauna ai purtat părul scurt?

– Nu, era lung dar a ars în incendiu. Mereu se certau pe chestia asta. Mama voia să port părul lung, tata zice că trebuie tuns.

– Se certau numai din cauza asta?

– Nu numai, se certau din orice. Cred că nu se puteau suferi.

– Nu vorbi așa! se auzi dinspre ușă o voce groasă, dojenitoare. Mama ta a fost o victimă a războiului, iar eu ar fi trebuit să știu asta. N-o învinovăți, ai înțeles, Abby?

Fetița alergă spre el și i se aruncă în brațe. În mod automat, Penny se ridică și-i umplu o cană cu nes. Bărbatul îi mulțumi din priviri și-și întoarse atenția la fiica sa.

– Bine, tată, nu prea înțeleg eu, dar...

El o ridică pe genunchi privind-o cu dragoste.

– Ce-ați făcut până acum? i se adresă lui Penny zâmbind.

– Nu cine știe ce. A sosit mobila, am luat micul dejun, ne-am spălat pe cap și tocmai voiam să plecăm la cumpărături.

– Unde, departe de-aici?

– Nu, de obicei merg până în Capetown Mall, la Heartland Food Warehouse.

– Nu și astăzi. Zâmbetul îi dispăruse de pe buze și privirea i se înnegură.

– Dar trebuie să mănânc ceva, protestă ea, revoltată.

– Toți trebuie să mâncăm, dar Abby nu poate merge. Nu sunt magazine mai mici pe-aici pe-aproape, de unde să iei ceva de mâncare până mâine?

– Sunt și pot cumpăra de-acolo, dar vreau o explicație. Bărbatul se uită la ea, ezitând să-i răspundă. Penny deschise frigiderul și scoase dinăuntru o căpățână de țelină, din care începu să radă cu zgomot.

– Vrei să spui că asta-i tot ce ai de mâncare?

– Atât, zise ea, fluturându-i pe sub nas bucata rămasă. Astăzi e ziua mea de aprovizionare la băcănie... pentru mine, dar dacă-mi dai o explicație plauzibilă, poate vă fac și vouă cumpărăturile.

– Toate femeile or creia atâtea probleme? mormăi el.

– Probabil, atunci când au de-a face cu bărbați ca tine. Ei, ce zici?

– Unde e telefonul tău? o întrebă el, iar Penny ridică din umeri.

– Eu muncesc cu ziua și pentru asta n-am nevoie de telefon. Și nici nu-mi permit așa ceva. Telefoanele sunt... Încetează, tipul nu-i cretin. Chiar gândește. Ca acum, de exemplu!

– Da... telefoanele și numele abonaților sunt trecute în cărți de telefoane. Am dreptate?

– Nu chiar, replică ea sarcastic. Dacă plătești în plus poți trece numărul la secret. Cu bani poți face orice.

– Interesant ce spui, dar despre asta discutăm mai târziu. Acum, uite cum stau treburile în ce mă privește. Am fost detașat aici temporar, la Biroul de Combatere a Drogurilor, și persoane care se ocupă cu acest gen de trafic au decis să mă scoată din scenă, așa că, au angajat ucigași să-mi dea foc la casă. S-a dat de urma lor, dar nu se știe niciodată.

– Cum adică au angajat ucigași?

– Asasini plătiți, îi explică el. Biroul a descoperit o rețea columbiană, așa că traficanții au angajat mercenari să mă vâneze.

– Și? îl îndemnă Penny să continue, lăsându-se pe un scaun, uluită. Nu-mi vine să cred. Chiar aici, în Cape? Imposibil!

– Crede-mă. Afacerea cu droguri e foarte profitabilă, iar o crimă e floare la ureche dacă le stai în cale. Acum înțelegi de ce nu vreau ca Abby să se depărteze de casă?

– Da... înțeleg, deși tot nu-mi vine să cred ce mi-ai spus. Ceea ce credea ea, dar nu voia să-i spună, era că nu știa încă de care parte a acestei afaceri cu droguri se afla el. Atunci, dacă tot ești aici, ia-o pe Abby și mergeți acasă, iar eu mă duc la cumpărături.

– Aaa... nu vreau... se bâzâi Abby.

– Tu să taci! se răsti el.

– Cu un copil nu se vorbește așa, mai ales cu ea, se înfurie Penny.

– Și, mă rog, de ce, mai ales cu ea? bombăni el.

– Pentru că Penny mă place, interveni fetița. Și eu o plac. De-aia!

– Nici tu nu vorbi așa cu tatăl tău, o certă Penny, uitând pentru o clipă de partea cui era. Frank Corey începu să râdă și, după un moment de panică, izbucni și Abby în râs.

– Nu-i nimic amuzant în asta, suspină Penny și o lacrimă îi apăru în colțul ochiului. Dar, decât s-o vadă el și să jubileze, ieși din bucătărie, își luă geanta și ieși din casă trântind ușa cu putere.

La fel trânti și portiera furgonetei când se urcă în ea, apoi porni motorul și mașina demară în trombă, scrâșnind din roți și stârnind nori de praf.

Tot drumul până la supermarket și în timp ce împingea căruciorul printre rândurile de rafturi avu în față o singură imagine: cea a lui Frank Corey. Ce individ ciudat! Ce era în realitate, demon sau erou? Avocat, sau Gangster? Urât, sau... adică nu chiar atât de urât? Poate din cauza luminii, sau fiindcă fusese prea obosită, nu-l văzuse prea bine dar, oricum, frumos nu era. Atunci ce o tulbura la el?

Răscolind prin memorie găsi o explicație. În urmă cu vreo treisprezece ani, mătușa Margaret venise să locuiască pentru scurtă vreme în casa bunicului și o luase sub aripa sa protectoare pe fetița care își dădea toată silința să-i facă pe plac

bătrânului, purtându-se ca un băiat. Luna aceea fusese o fetiță în adevăratul sens al cuvântului: cu părul frumos pieptănat, îmbrăcată în rochiță și ascultând povești la culcare. „Comori ascunse" le spunea mătușa Margaret. Atunci auzise pentru prima oară Frumoasa și Bestia și mătușa îi explicase tâlcul poveștii, anume că frumusețea nu înseamnă doar cum arăți, aspectul fizic, ci ea se află și în sufletul nostru, ca un filon de aur care trebuie scos la suprafață, că ea există pretutindeni, doar că trebuie s-o descoperi.

Gândul acesta o urmări tot drumul la întoarcere și devenise atât de obsedant încât atunci când el ieși s-o ajute să ducă înăuntru cumpărăturile, Penny era nerăbdătoare să afle singură dacă mătușa avusese dreptate.

– Te frământă ceva, zise el. Era o constatare, nu o întrebare.

– Da.

– Povestește-mi și dacă e ceva amuzant am să și râd.

– S-ar putea să nu găsești nimic comic în asta.

– Până n-aud n-am de unde să știu.

– Dar promiți să nu te superi?

– Aha, e o glumă de genul acela?

– Mda, răspunse ea cu jumătate de gură.

– Bine, promit solemn că orice-ar fi nu mă supăr.

– Atunci, închide ochii. După ce îi închise Penny se apropie și începu să-i studieze fața cu atenție.

– Mă mai ții mult așa? zise el deschizând un ochi.

– Ochii, închide ochii, și el îi închise din nou, schițând un zâmbet.

Acum i-ați inima-n dinți, își spuse Penny. Dacă nu-ncerci, n-ai cum să afli. Și se mai apropie un pas. Lipindu-se de el îi simți pieptul puternic apăsându-i sfârcurile întărite. Da, vreau să aflu! Și-i încolăci gâtul cu brațele, afundându-și degetele în părul lui moale. Bărbatul stătea încremenit ca o statuie. Înălțându-se pe vârfuri, Penny îl trase în jos și-l sărută ușor pe gură. Era pentru prima oară în viață când săruta ea prima un bărbat și nu avea convingerea că va ieși bine. Ba da, totul va ieși perfect fiindcă el nu mirosea nici a fum stătut de țigară, nici a bomboane de mentă, ci a proaspăt și curat.

Dar tot ea rămăsese surprinsă când el o îmbrățișă strângând-o la pieptul său puternic, apoi ea încercă să protesteze și cu asta jocul părea că luase sfârșit. Își pierduse sângele rece și acum chiar că nu mai știa ce să facă. Noroc că el o scoase din încurcătură.

Nimic din ce citise în cărți nu se compara cu senzațiile pe care le încerca acum, semnale fierbinți pornind din toți centri erogeni care vreme de douăzeci de ani nu-și îndepliniseră funcțiile, senzații care se întețiră când Penny îi simți palma plimbându-i-se pe spate, mângâind, alintând, dezmierdând, și care încetară brusc când el se opri și o îndepărtă ușor de el.

Penny rămase cu ochii plecați încercând să-și ascundă emoția dincolo de pleoapele închise și asta dură și după ce respirația ei își recăpătă ritmul normal. Dar genunchii îi tremurau atât de tare încât se agăță de brațul lui ca să nu se clatine. Doar când își reveni complet îndrăzni să-și înalțe ochii

spre el și ceea ce văzu era o privire care, în același timp, parcă exprima surprindere dar și bucurie. Și, pentru o fracțiune de secundă, putea să jure că figura lui căpătase o aură de... frumusețe!

– Ce-ai vrut să dovedești cu asta? o întrebă el pe un ton cât se poate de calm.

Chiar așa. Ce voise să dovedească? De ce o făcuse? Uitase complet de la ce începuse jocul acela.

– Nu-mi amintesc oricât aș încerca, zise ea oftând și, schimbând repede vorba: Ți-e foame?

Da, îi era.

Mâncară supă de roșii și sandvișuri cu pâine prăjită și brânză, iar Abby declară că niciodată nu mâncase ceva mai bun.

În timp ce spăla vasele, Penny îl auzi întrebând-o brusc dacă are un binoclu.

– Eu? Binoclu? se miră ea, dar felul în care o întrebase o îngrijoră puțin. S-a-ntâmplat ceva?

– Nu sunt sigur și când nu sunt sigur întotdeauna trag concluzia că am putea avea necazuri.

– Ce fel de necazuri?

Cu harta pe care o ținea în mână el făcu semn în direcția golfului și a dunelor de nisip de dincolo de șosea.

– E cineva acolo care pare foarte interesat de peisaj dar care, de fapt, ne urmărește prin binoclu.

– De unde știi?

– Soarele se reflectă exact în lentilele binoclului, ceea ce mă face să cred că persoana nu prea are experiență în acest

gen de urmăriri. Luând-o de umăr o simți cum tremură. Hei, n-o lua de bună. Poate nu ne urmărește pe noi, ci altceva. Te-aștepți la vizite?

– Da, până la urmă trebuia să apară cineva.

– Nu intra în panică, o liniști el și Penny își lăsă capul pe pieptul lui.

– De șase luni aștept cu frica în sân să vină cineva după mine, dar tot am sperat că nu mă vor găsi până în ianuarie, zise suspinând. Și ochii i se umplură de lacrimi.

– Poate că nu e ceea ce crezi. Nu te-ngrijora și nu-ți mai chinui mintea cu asta, scumpa mea. Mă duc până acolo să văd despre ce e vorba și să le fac o propunere pe care n-o pot refuza. Ai tu grijă de Abby?

Penny dădu din cap și-l urmări cu privirea până ieși pe ușă. Scumpa mea? Nici nu-și mai aducea aminte de când nu-i mai spusese cineva așa. Poate că el nici nu-și dăduse seama ce spune, sau, poate că „scumpo" era un cuvânt folosit frecvent, fără vreo semnificație anume. Oricum, ei îi făcuse plăcere. Iar ce-i spusese mai departe, că se va duce să le facă o propunere, da, pricepuse foarte bine, ca oricine care urmărea filme polițiste sau citea ziarele. Oh, Doamne, în ce intrase!

Ștergându-și lacrimile își adună tot curajul și se duse în curticica din spatele casei să-i țină companie fetiței al cărui tată se urcă în furgonetă îndreptându-se spre autostradă.

Capitolul 3

Bărbatul nu se întoarse decât noaptea târziu. Abby fusese atât de obosită iar casa de alături părea atât de pustie, încât Penny o dusese sus și o culcase în patul dublu. Copilul adormise înainte să-i termine de citit povestea și Penny coborâse scările pe vârfuri lăsând ușa dormitorului deschisă, în caz că fetița se trezea.

Afară se lăsase răcoarea. Luându-și hanoracul și șezlongul se duse în curticica din spatele casei. Curând auzi motorul furgonetei și o bătaie în ușa din față, dar îi fu prea lene să se ridice. Câteva clipe mai târziu el apăru după colțul casei, surprins s-o găsească acolo, ghemuită în șezlong.

– Abby unde e? o întrebă el.

– Sus în dormitorul meu. A adormit deja. Nu știam când te-ntorci și n-am vrut s-o las singură în casa pustie. Ți-aș oferi un șezlong dar ăsta e singurul pe care-l am. Bei un nes?

– Da, zise el zâmbind, apoi pe un ton serios: Avem ceva de discutat și o ceașcă cu cafea e binevenită. Te-ajut să te ridici?

Penny îi întinse mâna și el o săltă în picioare, apoi ea intră în bucătărie să pună apa la fiert. Urmând-o, el închise ușa și o încuie.

– Sigur nu e nimic grav? zise ea, ușor neliniștită.

– Te referi la ușă? Acasă nu obișnuiam s-o încui, dar aici... e mai bine așa.

Și-și trase un scaun să se așeze. Penny pregătea nesul dar mintea îi lucra cu febrilitate. Nu știa nici ea de ce, dar parcă figura lui era schimbată. Îl frământa ceva? Se iviseră probleme? Chiar era adevărat că îi urmărea... adică o urmărea cineva prin binoclu? Și dacă da, cine și de ce? Mâna începu să-i tremure împrăștiind puțină cafea în jur. Își mușcă buza să se calmeze. Trebuia să rămână calmă, deși îi venea foarte greu. Când termină de pregătit cafeaua îi întinse una din căni și se așeză în fața lui la masă.

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

– Ai lipsit mult, ceea ce înseamnă că ai găsit pe cineva sau ai aflat ceva.

– Și una și alta, dar lasă-mă să iau o gură să-ți povestesc totul. După ce puse cana jos, continuă: Mai întâi, problemele noastre... ale mele și ale lui Abby, se pare că s-au sfârșit. FBI-ul e pe urmele mercenarilor. Asta-i vestea cea bună. Și mai luă o înghițitură de cafea.

– În cazul ăsta, bănuiesc că intenționezi să pleci, spuse ea, făcând eforturi să nu-i tremure vocea. De ce acum, când aflase că el își terminase treburile, deci nu mai avea de ce să rămână, simțea aceeași părere de rău ca atunci când apăruse în viața ei, stricându-i liniștea?

– Nu, am hotărât să mai rămânem o vreme. Lui Abby îi place aici.

– Drept să-ți spun nu știu de ce, fiindcă n-o lași să se depărteze deloc de casă. Trăiește ca într-o închisoare.

– Ei, nu dramatiza. Ia spune, cine e Henry Francis?

– De ce... de ce te interesează? se bâlbâi ea.

– Îl cunoști?

– Mmm... mda.

– Doar atât, da?

– Da, răspunse ea frământându-și palmele ca să le oprească tremurul.

– Uite ce e, poate-ți vine greu să crezi, dar într-adevăr vreau să te-ajut. Acum spune-mi cine e Henry Francis.

– E... e unchiul Henry. De fapt, un văr mai de departe al mamei. Unde-ai auzit numele ăsta? Dacă-mi nu-mi zici mai repede cred că o să leșin. Și se ridică de la masă speriată, dar și nervoasă. Strângând din pumni aproape că se repezi la el, dar în ultima clipă își încrucișă brațele la piept.

– Ei, haide, nu face din țânțar armăsar, zise el pe un ton ușor ironic. Veni lângă ea și, înainte să-și dea seama, Penny se trezi în brațele lui, cu obrazul lipit de haina lui. Căldura, sentimentul de siguranță și de dependență față de el, toate la un loc îi risipiră temerile. Povestește-mi tot, șopti el atingându-i părul cu buzele.

Felul în care o îndemnase să vorbească o făcu să se relaxeze complet – prima oară după mai bine de un an – și să-și dezlege limba.

– Bunicul a făcut avere jucând la bursă. În afară de mine nu mai are alți nepoți. Tata a murit în război înainte să mă

nasc, iar mama la naștere. Bunicul m-a luat la el și m-a crescut dar, fiindcă ar fi vrut să fiu băiat, m-a tratat ca pe un băiat. Îmi spunea „micuțul meu Penn". Când am mai crescut nu s-a mai putut amăgi cu gândul ăsta, așa că singura lui preocupare a fost aceea de a face bani. Când aveam cincisprezece ani, a murit. Atunci m-am simțit singură și părăsită, dar când unchiul Henri a venit să locuiască cu mine îmi doream să fi rămas singură, însă banii...

– Ce-i cu banii?

– Bunicul nu ne-a lăsat bani, nici lui nici mie, ci Fundației Philip Harris. Patruzeci de milioane de dolari ce trebuiau investiți în acțiuni filantropice. Conform tratamentului bunicului, unchiul Henry, devenind tutorele meu, administrează banii fundației până când voi împlini douăzeci și unu de ani, după care ar trebui să preiau această funcție.

– Și ce s-a-ntâmplat?

– Fiind tratată de bunicul ca pe un băiat, cred că am căpătat experiență și, trecând pe la birouri, am început să pun întrebări. Unchiul Henry mi-a interzis mi-a interzis să mă mai duc acolo, spunând că n-am stofă pentru afaceri și că deja aranjase să plec la un colegiu unde ești pregătit să devii bibliotecar. Poți crede așa ceva? Eu și bibliotecar...

– Și ce s-a mai întâmplat?

– După absolvirea liceului am refuzat să mă înscriu la colegiu, ne-am certat, eu i-am cerut o slujbă la fundație și, până la urmă, mi-a găsit una din sala computerelor.

– Îți plac computerele?

– Da. La treisprezece ani eram deja hacker.

– Hacker? Adică intrai în memoria computerelor?

– Nu e nimic rău în asta. E perfect legal. Cei care nu vor să le intri în memoria computerelor pot apela la coduri sau la deconectarea liniei telefonice din computer. Ăsta-i doar un joc.

– Și-ai forțat sistemul secret?

– Nu l-am forțat... am dedus codul de intrare. Dar m-au descoperit

– Și?

– Într-o dimineață am plecat mai târziu la serviciu și din hol l-am auzit pe unchiul Henry vorbind la telefonul din bibliotecă. Atunci când mi-a rostit numele, m-am oprit să ascult. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da, înțeleg. simțind în tonul lui o umbră de amuzament i se smulse din brațe și alergă spre ușă.

– Hei, oprește-te!

În prag se întoarse furioasă și-i spuse peste umăr:

– Ironia este singurul lucru pe care mi-l doresc cel mai puțin în momentul ăsta. Vrei s-o iei pe Abby acasă? Și, te rog, nu trânti ușa când pleci. Era satisfăcută de cum îi reușise retragerea din scenă; din păcate, însă, nu destul de repede, fiindcă el o ajunse din urmă și o întoarse cu fața spre el.

– Am fost pe plajă la Sandy Neck cu doi prieteni și ghici, peste cine am dat acolo?

– Habar n-am și nici nu mai vreau să aflu, dar tu oricum îmi vei spune, nu? zise ea pe un ton rece.

– Așa e.

– Atunci, spune și să terminăm discuția. Sunt obosită și vreau să mă duc la culcare.

– Deci, cum spuneam, mi-am luat doi prieteni și ne-am dus la Sandy Neck. Și acolo, între dune, am dat peste un anume domn Patrick Muldoon. Îl cunoști pe acest domn?

– N-am auzit de el în viața mea. Gata, ai terminat? Și încercă un căscat pe care nu reuși să-l ducă până la capăt. Ăsta cine mai e?

– Domnul Muldoon este detectiv particular în Boston... Cafeaua asta s-a răcit. Nu vrei să faci una proaspătă?

– Nu întoarce vorba, mârâi ea printre dinți și, aplecându-se peste masă, îl privi fix în ochi.

– Hmm. Ai ochi verzi. În lumină nu mi-am dat seama. Îmi plac ochii verzi.

– Zi-mi de Muldoon, se răsti ea. Haide!

– Acum cred că mi s-a făcut foame. Ai fost la cumpărături, nu? Ce-ai zice de o omletă sau ceva pregătit tot așa, repede?

– Îți dau eu ceva repede chiar în cap, se înfurie Penny. Nu mai faci o mișcare până nu-mi spui de Muldoon! Și, sărind în picioare, luă tigaia de pe aragaz.

– Bine, bine, calmează-te și pe urmă vorbim despre domnul Muldoon al tău.

– Nu e domnul Muldoon al meu! se răsti Penny.

– Atunci, al nostru, se corectă el. Un tânăr slăbuț, cu binoclu și cameră video. După ce am dus cu el puțină muncă de lămurire și-a dat drumul la gură.

– Sunt sigură că i-ai făcut propunerea pe care n-o putea refuza.

– Exact! replică el luminându-se la față ca un profesor care, în sfârșit, primește răspunsul corect de la un elev cam prostănac. Se pare că a fost angajat de un anume domn Henry Francis să-i găsească nepoata fugită de-acasă, o anume domnișoară Penelope Bloom Harris. Mi-ai turnat gogoși, nu-i așa, domnișoară... Bloom? Penny se îmbujoră și-și plecă privirea. Domnul Muldoon a avut succes însă, din fericire, nu și-a expediat raportul la Boston, așa că domnul Henry Francis n-a aflat încă unde te afli.

– Nu mi-e frică de unchiul Henry ci de ce s-ar putea întâmpla dacă pune mâna pe mine, își zise Penny așezându-se pe scaun abătută.

– Deci, continuă el, mi-ai povestit despre copilăria ta, despre bunic, despre banii lui, despre unchi și cum ai spart codul fundației și ai descoperit ceva pe computer. Ce anume?

– Că nici un ban nu a sponsorizat vreo acțiune de caritate. Toți au fost folosiți în interese personale... de unchiul Henry, vărul Oscar și neamurile lor. În ultimii trei ani nici un bănuț n-a ajuns unde trebuia.

– Aha, despre asta-i vorba. Și într-o zi ai plecat mai târziu la serviciu și pe hol... unde anume?

– În casa bunicului. Eu acolo am locuit tot timpul. Unchiul Henry, vărul Oscar și toți ceilalți s-au mutat acolo.

– Cine-i vărul Oscar?

– Un văr mai de departe cu care unchiul Henry voia să mă mărite, dar care mie nu-mi place deloc.

– Să revenim la povestea noastră. Erai pe hol și l-ai auzit pe unchiul tău vorbind la telefon, rostindu-ți numele și te-ai oprit să asculți. Ce-ai auzit?

– Fusese ziua mea... zise Penny, dar atât de încet încât el își trase scaunul mai aproape ca s-o audă. Tocmai împlinisem douăzeci de ani și eram în culmea fericirii. Când mi-am auzit numele m-am oprit să ascult.

– Și?

– Atât am prins din discuție: ... poate nu vom avea probleme cu verificări și controale dacă Penelope nu va apuca să împlinească douăzeci și unu de ani.

Penny îl auzi expirând printre dinți și-i întâlni privirea dură. În clipa aceea își spuse că da, era un bărbat pe atât de urât pe cât de periculoase îi erau gândurile. Ochii i se umplură de lacrimi, dar nu de frica amenințării unchiului, ci de aceea ce de-abia descoperise la Frank Corey și tocmai pierduse... blândețea și frumusețea lui interioară. Cu dosul palmei își șterse ochii.

– Și-atunci ai fugit?

– Da, atunci. Uneori mă gândesc că totul nu e decât un vis urât, dar pe urmă îmi aduc aminte că nu aveam decât douăzeci de ani și că erau în joc patruzeci de milioane de dolari.

– Deci, te ascunzi de unchiul Henry până împlinești douăzeci și unu de ani. Când va fi asta?

– Pe douăzeci și patru ianuarie, suspină ea. Mă gândeam că dacă reușesc să evit până atunci accidentele voi prelua conducerea fundației și voi pune lucrurile la punct.

– Și ai impresia că dacă scapi până la douăzeci și unu de ani, după aceea nu ți se mai poate întâmpla nimic?

Penny simți un gol în stomac.

– Nu... nu m-am gândit la asta, șopti.

– Gândește-te acum. Cine moștenește banii dacă mori înainte de ziua ta?

– Nu știu... nu m-am gândit.

– Bunicul tău n-a abordat niciodată subiectul ăsta?

– După câte știu eu, nu. Și nici în testament nu e menționat așa ceva.

– Tu ți-ai făcut un testament?

– De ce să-mi fac? Am numai...

– Dacă ai douăzeci de ani nu înseamnă că vei trăi o veșnicie, zise el pe un ton calm. Deci, nu ți-ai făcut testamentul. Care este ruda ta cea mai apropiată?

– Păi... cred că unchiul Henry.

– Bineînțeles.

– Nu știu unde vrei s-ajungi. Nu-nțeleg absolut nimic.

– Atunci, permite-mi să-ți dau câteva sfaturi juridice.

– Dacă costă ceva, nu-mi permit să te plătesc, replică ea.

– Nu te costă nimic. Sunt gratis, râse el. Fă-ți testamentul și asigură-te că unchiul Henry primește o copie. Și nu-i ceda nimic.

– De ce nu m-oi fi gândit la asta până acum? Chiar ești avocat? Credeam că avocații sunt șmecheri, nu și inteligenți.

– S-o iau drept un compliment sincer?

– Da, vorbesc serios. Nu mi-ai răspuns, totuși, la întrebare.

El făcu un semn vag cu mâna de parcă întrebarea ei n-avea importanță.

– Acum, spune-mi ce s-ar întâmpla dacă te măriți.

– Nu se pune problema. O fată trebuie cerută în căsătorie și până acum nu m-a cerut nimeni. Chiar nimeni.

– Înseamnă că erau orbi, dar nu de-asta te-am întrebat. În testamentul bunicului nu există nici o clauză referitoare la căsătorie? De obicei există și așa ceva.

– Habar n-am. S-a întâmplat atât de demult că nu-mi amintesc.

– Foarte rău. Dacă erai măritată, soțul și copiii îl înlăturau automat de la moștenire.

– Foarte nostim. Îți poți închipui o căsuță acoperită cu iederă și o droaie de copii alergând în jurul meu? Slabe speranțe.

– Ți-ar plăcea să fii măritată?

– Foarte mult, oftă ea. Cărei femei nu i-ar plăcea?

– Dar copii ți-ar plăcea să ai?

– Normal. Întotdeauna am visat să am cel puțin trei, deși n-am pic de experiență în creșterea lor și nici un model de părinte pe care să-l urmez. Bunicul s-a ocupat de educația mea doar până când nu s-a mai putut amăgi cu gândul că sunt băiat. După aceea nu l-am mai interesat... Sati... ce faci?

Frank Corey venise lângă ea și o ridicase de pe scaun apoi, luând-o de umăr, o conduse afară în curtea din spate unde luna argintie își arunca razele la picioarele lor. Aici o întoarse cu fața spre el și o strânse în brațe, apoi se aplecă să o sărute, un gest scurt, dar tandru, făcut din inimă. Penny suspină fericită și luând asta drept o invitație el o sărută din nou, la fel de ușor, apoi îi dădu drumul din brațe, totuși Penny rămase lipită de el, tremurând, dar nu de frig.

– Te-ai hotărât ce faci cu Abby? O lași aici peste noapte, sau o iei acasă?

– Tu cum preferi? zise el, băgându-și mâinile în buzunare. Și privind spre ocean începu să fredoneze o melodie. Penny nu-i putea vedea chipul dar îl simțea încordat. Se gândea la ceva anume? Regreta ceva? Sau, poate, își amintise ceva. Abby avea o mamă, frumoasă probabil, din moment ce dăduse naștere unei fetițe atât de drăgălașe. Dar ce-o interesau pe ea toate treburile astea? Chiar n-o interesau deloc. Atunci ce o deranja.

– Eu cred că ar trebui s-o lăsăm să doarmă unde e. N-are rost s-o trezim.

– Poftim?

Nici măcar nu era atent la ea! Uite de-asta n-o să mă mărit eu niciodată, își zise Penny înbufnată. Degeaba m-am dat cu cel mai bun parfum, că nici măcar nu-mi dă atenție.

– Spuneam că ar trebui s-o lăsăm să doarmă unde e. S-ar trezi dacă încercăm s-o mutăm.

– Da, ai dreptate.

Penny tuși să-și dragă vocea, apoi rămase tăcută lângă el. Mai era ceva de discutat? De clarificat? Da, sigur! Și-l trase de mânecă să-l facă atent.

– Tipul ăla... Maldoon... detectivul... spuneai că nu i-a trimis raportul unchiului meu. Dar o va face cât de curând, nu?

– Nu cred. Se pare că l-am convins să renunțe la caz.

– Ziceai că nu e un tip solid. Sper că nu prin forță.

– Nici nu l-am atins. Doar am discutat și a căzut de acord cu mine și cu șeriful.

– Cu șeriful? Acum chiar că nu mai înțelegea nimic.

– Întotdeauna îți faci probleme pentru cei care te spionează?

– Ca o bună creștină, cred într-o anumită morală.

– Tot așa gândești și în privința unchiului Henry? Să-i întinzi și celălalt obraz?

– Nu știu dacă aș merge până acolo, dar mă străduiesc să-mpac lucrurile cât mai bine, ceea ce nu înseamnă că întotdeauna urmez preceptele bisericii. Acum cred că ar trebui să merg și eu la culcare. Mâine pot s-o iau pe Abby la cumpărături?

– Unde vrei tu. Am eliberat-o din „închisoare", dar vom continua să locuim alături. Apreciez că te ocupi de ea în locul meu.

– Pentru Abby sunt dispusă să fac tot ce e mai bine.

– Am sezisat accentul pus pe cuvântul „Abby", râse el.

– Și cu ocazia asta, ai înțeles și că un copil nu poate fi îmbrăcat doar cu douăzeci de dolari. Abby are nevoie de o întreagă garderobă, iar asta, domnule Corey, te costă cam de zece ori mai mult.

– Am înțeles, spuse el și băgă mâna în buzunar de unde scoase portofelul din care extrase cincisprezece hârtii.

– De unde știi că sunt toate de douăzeci de dolari?

– Fiindcă numai de-astea am. Ține.

– N-am buzunare.

– În cazul ăsta am să fac ceea ce-mi doream de multă vreme. Și trăgând-o lângă el, îi desfăcu haina, apoi îi descheie nasturii la bluză și-i îndesă banii într-una din cupele sutienu-

lui. Oho, nu prea e loc aici, zise el foarte serios. Ești o adevărată femeie, Penny Harris. În primul moment Penny nu reacționă în nici un fel, apoi își duse repede mâna la sân punându-și palma peste a lui dar, în loc să i-o dea la o parte, cuprinsă de acea senzație ciudată, mai mult decât plăcută, i-o reținu, dar nu mai mult de o clipă, fiindcă el și-o retrase, îi încheie bluza și-i trase fermoarul hanoracului până sus la gât. Apoi își puse mâinele pe umerii ei. Noapte bună, scumpo, îi șopti și o sărută din nou ușor. Penny i se agăță de gât, lipindu-se de el, dar bărbatul se îndepărtă, urându-i încă o dată noapte bună.

– Poate mă crezi prea îndrăzneață...

– Știu eu mai bine ce cred. Măcar de n-ai fi atât de bogată.

Penny aproape că nu auzi ultimele cuvinte pentru că el deja se îndepărtase, lăsând-o încremenită până ce ușa casei lui se închise și în salon se aprinse lumina. De-abia atunci intră și ea în casă și urcă să facă un duș.

Ce-o fi vrut să spună cu asta? De ce m-a sărutat? Și de de mi-a...? Nici măcar în intimitate nu putea rosti cuvintele acelea. Totuși, rămase multă vreme să se studieze în oglinda înaltă prinsă de ușa băii, ridicându-și sânii în palme. De ce? Nu găsea răspunsul. Apoi intră tiptil în dormitor să nu trezească fetița și se strecură în pat. Urmă o noapte în care nu reuși să adoarmă deloc. Și cum să fi putut adormi când de fiecare dată când închidea ochii imaginea bărbatului îi apărea în față, privind-o cu nerușinare?

Capitolul 4

Dimineața sosi mai repede decât se aștepta, printr-o explozie de lumină galben-roșiatică ce pătrunse prin cele două ferestre ale dormitorului. Patul de alături era gol. Căscă, se întinse, apoi coborî din pat, dar numai dușul rece o trezi de-a binelea. În ziua aceea avea de rezolvat o problemă. Oh, Doamne, întotdeauna existau probleme de rezolvat. Dar cea din ziua aceea era legată de Abby și hainele ei caraghioase și nu exista decât o singură soluție și anume că toate lucrurile trebuie rezolvate la timpul potrivit.

Așa că își trase repede pe ea niște jeanși roșii, un tricou galben și șosetele albastre și coborî în bucătărie unde fetița mânca cu poftă dintr-un castron cu floricele de porumb.

– Mănâncă bine fiindcă astăzi mergem la cumpărături. Nu mai suport să te văd în zdrențele astea.

– Vrei să spui că mergem să-mi cumperi haine? se entuziasmă fetița.

– Tatăl tău plătește, așa că ne putem permite ce e mai scump.

– Și bunica spune tot așa, iar bunicul când o aude scoate niște sunete de parcă l-ar durea ceva.

– Nu mai spune, zise Penny cu gândul în altă parte, în timp ce-și pregătea cafeaua și o gustare. Apoi îi veni ideea. Fetița aceea putea fi o adevărată mină de aur dacă voiai să obții anumite informații. Totul e să știi cum să pui întrebările! E vorba de părinții tatălui tău? o întrebă pe un ton indiferent.

– Da, răspunse Abby cu gura plină.

– Ei unde locuiesc? Bănuiesc că pe-aici, pe-aproape.

– Stau tocmai în Northampton. Când tata a fost mutat aici, puteam să mă duc să stau la bunica, dar tocmai atunci s-a-mbolnăvit de gripă. Unchiul George lucrează în Springfield, unchiul Harry a trebuit să plece în Europa, mătușa Ethel e la colegiu și Marion la spital. Unchiul Harry și mătușa Marion mai au un bebeluș, știai? Tot fată, dar bunica voia un băiat!

Oho, ce familie numeroasă! Atunci, ei ce naiba căutau în locul ăla uitat de lume? Parcă el pomenise ceva de niște droguri, da, o afacere cu droguri. Ce zăpăcită sunt! Nu-mi mai amintesc nimic din ce mi-a spus. Când începe să vorbească, cad parcă în transă.

– Nu, nu știam. Oul din tigaie se prăjise și Penny se grăbi să stingă aragazul. Un ou, două felii de pâine prăjită, un pahar de suc de portocale și trei cafele – nu toate o dată – erau pentru ea un mic dejun obișnuit.

– Îmi place cum gătești, o lăudă Abby.

– Nu prea mă pricep decât la pregătit ouă și cafea... adică nes. Tu știi să gătești?

– Încă nu, dar mă-nvață bunica. Ei, uite-l pe tata.

Frank Corey intră pe ușă ca la el acasă și după ce o sărută pe Abby, iar pe Penny o bătu ușor pe fund, se așeză la masă exact pe scaunul ei.

– Mulțumesc, deși la micul dejun prefer trei ouă nu unul, și vreo două feliuțe de costiță să meargă mai bine... dar pâinea prăjită e bună, zise el în timp ce-i devora oul.

– Mă bucur că-ți place dar, în caz că te interesează, te anunț că acela era micul meu dejun.

– Care acum nu mai e, o căină Abby.

– Scuză-mă, am făcut o gafă? întrebă el.

Să se repeadă la el și să-i dea un pumn în ochi, sau să-l pedepsească și mai rău... sărutându-l? Oricum, nu avea curajul s-o facă la lumina zilei, mai ales, de față cu Abby. În plus, deja apucase să spargă în tigaie două ouă alături de feliile de șuncă afumată, în loc de costița care se terminase. Când totul fu gata i le răsturnă pe o farfurie și i le puse în față.

– Abby, dacă ai terminat de mâncat dă fuga sus și fă un duș. După aceea plecăm la cumpărături. Poți să te speli singură?

– Sigur. Și fetița o zbughi din bucătărie.

– Mă duc să mă schimb și eu fiindcă după aceea vreau să trecem pe la școală s-o înscriu, zise Penny mai mult pentru sine și ieși după Abby.

Când coborâră el deja plecase lăsând, ca de obicei, un bilet: „Mă-ntorc pe la patru și jumătate. Distracție plăcută". Bineînțeles că o să ne distrăm de minune cheltuindu-ți banii, se gândi Penny apoi îi spuse fetiței să se așeze pe un scaun. Bunica ți-a cumpărat hainele astea de pe tine?

– Oh, nu! Toate hainele mele au ars în incendiu și doamna Crimmons, menajera noastră, mi-a adus rochița asta înainte să plecăm.

Vezi dacă judeci lucrurile fără să cunoști adevărul? L-ai acuzat degeaba!

– Și cam ce fel de haine ți-ar plăcea?

– Vrei să spui că pot să mi le aleg singură?

– Din moment ce tu le porți, e normal să ți le alegi singură. Ai vreo preferință?

– Dar tata ce-o să zică?

– A spus, cumva, că vine cu noi?

– Nu. Nici nu-i place să meargă la cumpărături.

– Atunci, n-are ce să zică, nu? Hai, spune ce-ți place să porți.

– Jeanși și adidași, veni imediat răspunsul. Tata ar vrea să port numai rochițe, dar eu cred că așa e frumos să te-mbraci doar duminica și de sărbători, nu tot anul. Tu ce zici? Întrebarea o pusese cu un ușor tremur în voce... cerându-i, parcă, o confirmare.

– Nu, nu e nevoie să te-mbraci tot timpul în rochiță. Sunt de aceeași părere cu tine, așa că vom merge la Sears & Roebuck.

La bifurcație Penny îi făcu semn spre șoseaua ce ducea la Barnstable.

– Când ne-ntoarcem o luăm pe-acolo. Școala ta e chiar în centrul orașului.

– Ce școală? Nu vreau să merg la școala de-aici. Credeam că plecăm la Northampton. Acolo am o grămadă de prietene

și... Urmară o mie de motive pentru care n-ar fi trebuit să fie „încarcerată" la școala primară din Burnstable.

– De ce vorbești așa, doar nu e o închisoare? o contrazise Penny, abia abținându-se să nu izbucnească în râs.

– Eh, ce știi tu, mormăi fetița. Înainte să ne ia casa foc mergeam la școala din Falmouth și aveam o învățătoare care semăna cu zgripțuroaica din Vrăjitorul din Oz. Nu vreau să merg la școală în Barnstable și nu mă poți obliga.

– Și eu cred că nu, oftă Penny. Doar mama și tatăl tău te pot forța să mergi acolo.

Tocmai intra în parcarea din fața magazinului și nu fu atentă la ce mormăi Abby.

– N-am auzit ce-ai spus.

– Ziceam că aș merge la școala aia nesuferită numai dacă ai fi mama mea.

– Asta nu o poate hotărî decât tatăl tău, bunica ta și...

– Nu-mi pasă, suspină fetița. Vreau ca tu să fii mama mea.

Oh, Doamne, de data asta chiar că ai încurcat-o! se gândi Penny.

– Nu știu ce să zic... dacă n-am avut o mamă de la care să învăț nu mă pricep la crescut copii, n-am sentimente materne... nu cred că aș fi o mamă bună. Abby, crede-mă că nu știu.

– Nici măcar un pic nu mă iubești?

– Te iubesc foarte mult.

– Păi, asta contează! Știu de la bunica. Nu contează decât dragostea.

Pusă la colț de acest argument zdrobitor, Penny se foi pe scaun încurcată. I-ar fi fost ușor să-i spună: da, voi fi mama ta,

însă lucrurile erau mult mai complicate. Cum putea să-i explice micuței ce părere avea despre tatăl ei, mai cu seamă că nici măcar ea nu știa? Ca să scape din încurcătură adoptă poziția lașului.

– Asta trebuie s-o discuți cu tatăl tău.

În primele cinci minute incursiunea prin magazinul Sears semănă cu o procesiune funerară, dar după ce-i trecu supărarea, fetița se apucă să-și aleagă haine, emoționată și în culmea fericirii. Până la urmă toate trebuiră probate, apoi împăturite și împachetate în pungi, și când Penny hotărî să pună piciorul în prag, banii lui Frank se evaporaseră deja.

Cu pachetele în brațe, dar și din cauza soarelui orbitor, când ieșiră din magazin Penny nu-l observă pe bărbatul care tocmai îi tăia calea, decât atunci când se izbi de el și căzu într-un genunchi.

– Tată, tată, ce faci aici?

– Vă căutam. Și, prinzând-o pe Penny de braț o ridică în picioare. Pachetele se împrăștiaseră pe jos și tocmai atunci un șofer de taxi începu să claxoneze cu insistență încercând să treacă. Zgârietura de la genunchi o ustura dar nu-i dădu atenție, în schimb îi aruncă lui Frank o privire de parcă el ar fi fost vinovat. Șoferul de taxi continua să claxoneze. Alt nesimțit, se gândi Penny și, cum ăsta era unul din lucrurile pe care nu le suporta la un bărbat, se îndreptă din umeri, se apropie de taxi și-și băgă capul pe geamul deschis al portierei.

– Maică-ta nu ți-a spus niciodată că n-ai voie să te joci cu claxonul în stradă? îl întrebă calm pe grăsanul de la volan. Sau, poate, ai chef să-ți dau un pumn în nas.

– Tu și cu mai cine? i-o întoarse el ofensat.

– Eu și cu mine! urlă ea. Dar dacă eu nu mă descurc, fiica mea îmi poate da o mână de ajutor. Taximetristul întoarse capul și prin celălalt geam îi văzu pe Abby și pe bărbatul vânjos de lângă ea.

– Scuză-mă, cucoană, dar credeam că ai observat că vreu să trec, i se adresă lui Penny pe un tom mult mai conciliant.

– Am observat și de-aia speram să ne certăm pe tema asta. Până acum nu mi-am folosit cunoștințele căpătate la lecțiile de karate.

– Și m-ai găsit tocmai pe mine, nu? Eu chiar nu vreau să-nvăț așa ceva... mai ales de la tine, așa că potolește-te.

Penny îl lăsă în pace și urcă pe trotuar. Abby deja adunase de jos o parte din pachete și Frank se aplecă s-o ajute să strângă restul. Între timp, teximetristul apăsă pe accelerație și dispăru într-un nor de praf.

– Se grăbea într-adevăr, comentă Frank uitându-se după mașină. Ce i-ai zis?

– Cine, eu? I-am făcut o propunere pe care n-a putut-o refuza! replică Penny.

– Acum te simți mai ușurată?

– Incomparabil! Și, pentru o clipă îi trecu prin minte să se agațe de gâtul lui și să-l sărute, deși în acel moment nici nu îndrăznea să-l privească. Așa că se îndreptă spre furgonetă urmată de cei doi.

De obicei îi lua mai bine de un minut să descuie ușa din spate și, în timp ce se chinuia să găsească locul cheii în broască, Frank și Abby se antrenară într-o discuție pe n-o

putea auzi de la distanța aceea. În cele din urmă el se apropie, îi luă cheia din mână și dintr-o singură mișcare descuie ușa, apoi o ajută să bage pachetele înăuntru.

– Întreab-o, tată, insistă Abby.

– Nu acum, nu e momentul potrivit.

– De ce-ai venit până aici? îl întrebă Penny.

– Mi-am amintit ceva despre școală și știind-o pe Abby cât e de reticentă, mi-am zis să-ți dau o mână de ajutor.

– Lucrezi pe-aproape?

– Am un birou în clădirea tribunalului, dar majoritatea timpului îl petrec pe teren.

– Eu credeam că intenționezi să te stabilești la Navigation Lane, spuse ea cu vocea ușor tremurată. Dacă ești plecat mai tot timpul e greu s-o convingi să meargă la școală aici.

– Nu-mi va fi greu și, oricum, pentru o vreme rămânem să locuim în Navigation Lane. Acum unde vreți să mai mergeți?

– Mă gândeam să intrăm în supermarketul de alături care are și autoservire, apoi să facem un drum până la școală.

– Ce vrei să cumperi de-aici? o întrebă Abby când intrară în autoservire.

– Niște costiță.

– Și ție-ți place costița? Lui tata îi place foarte mult.

– Mie nu-mi place deloc. Și întoarse capul făcând o mutră dezgustată în timp ce se scotocea de bani în geantă și prin buzunare.

– Nu mai cumpărăm costiță? o întrebă Abby văzând-o că face stânga-mprejur și se îndreaptă spre furgonetă.

– Nu mai avem bani. N-au mai rămas decât optzeci și cinci de cenți.

– Mai am eu un dolar.

– Tot n-ajung. Va trebui să mai așteptăm până scot niște bani din bancă. Dar asta însemna să meargă până în Sandwich, ca să facă rost de bani lichizi.

În timp ce conducea pe autostradă, arunca din când în când câte o privire în oglinda retrovizoare spre Mercedesul negru, prăfuit, din spate. Erau avocații atât de bine plătiți încât să-și permită asemenea mașini? Dar ce-i păsa ei cum își câștiga el banii?

Era atât de absorbită de aceste gânduri încât nu observă singurul indicator care îndruma spre școala primară din Barnstable, o cutie poștală ascunsă printre tufe și copaci. Cu traficul aglomerat nici nu se punea problema să oprească și să întoarcă mașina, așa că își continuă drumul până la stația de benzină și acolo intră pe refugiu. Mercedesul opri în spate.

– Te-ai rătăcit?

– Nu, dar am depășit șoseaua care duce la școală. Cunoști orașul?

– Destul de bine. Am lucrat câtva timp și aici, dar sediul central îl aveam în Falmouth...

– Tată, îl întrerupse Abby, spuneai că e prea bogată pentru noi, dar să știi că nu e. Am intrat să cumpărăm costiță, deși ei nu-i place, dar nu mai are în buzunar decât optzeci și cinci de cenți. De ce zici că e bogată? Păi, uite, eu am un dolar... tu câți ai?

– Vorbim mai târziu despre asta. Ziceai că voia să cumpere costiță deși nu-i place?

– Îhî, ce caraghios, nu?

– Nu, scumpo, nu e... adică da, e foarte caraghios. Acum să ne grăbim spre școală, înainte să uiți tot ce-ai învățat.

Clădirea școlii era o construcție aproape nouă, dar cu parter, avea ferestre înalte, coridoare luminoase și o secretară foarte amabilă.

– Avem toate actele aici, îi spuse Frank femeii între două vârste, întinzându-i un plic. Ultima dată a fost înscrisă la școala din Falmouth.

– Mai avem locuri în clasa domnișoarei Metcalfe, dar orele au început deja. Două, trei zile până stabilim traseul autobuzului o poate aduce soția cu mașina?

Abby începu să chicotească, Penny se îmbujoră, iar Frank își drese vocea.

– Da, sigur. Să-nțeleg că autobuzul va veni până în Navigation Lane s-o ia din șosea?

– Exact. Apoi, secretara îi întinse lui Penny o foaie de hârtie cu numele profesorilor și numărul clasei și îi conduse afară din birou. E o plăcere când vezi că ambii părinți se ocupă atât de mult de copil încât vin împreună să-l înscrie la școală. Aveți o fetiță tare drăguță. Ne vedem mâine dimineață, doamnă Corey.

În timp ce se îndreptau spre mașini, Abby se abținu să comenteze, iar Penny nu se hotărâse dacă să râdă sau să plângă, uitându-se la Frank care mergea în fața ei cu o mutră încruntată. În cele din urmă Abby izbucni:

– Nu-i așa, tată, că tot ce-am auzit e adevărat?

– Mai taci din gură, fetițo, și nu te mai da în spectacol!

– Nu trebuie să cred decât ce-mi spun părinții mei, nu-i așa, tată?

– Domnișoară Harris, vrei s-o duci acasă pe obrăznicătura asta mică? Eu mă-ntorc la lucru.

– Făcând eforturi să rămână serioasă, Penny îi aruncă un „da, domnule", făcându-i o plecăciune scurtă, dar el n-o luă în seamă. Urcându-se la volan porni motorul și ieși din parcare.

De-abia pe la jumătatea drumului spre casă lui Penny situația nu i se mai păru deloc amuzată. Cum adică, doamna Corey? Doar n-o să se mărite cu acel... cu acela! Categoric, nu. Ce-ar fi zis bunicul? i-ar fi spus să se mărite cu el, asta ar fi făcut. Cei doi semănau foarte mult... numai că acesta își iubea fetița, cuvânt pe care bunicul nu l-ar fi admis niciodată.

Frank Corey se întoarse acasă pe la șapte seara, mult după ce ele mâncaseră și strânseseră masa. Intră fără să bată la ușă, răspunse manifestărilor de dragoste ale fiicei sale, dar nu dădu nici o atenție privirilor ostile pe care i le arunca Penny.

– Nu avem nimic la cină? zise el așezându-se la masa goală.

– Nu conduc o pensiune, și nu-mi amintesc să fi promis cuiva găzduire permanentă, se răsti ea. Nu crezi că e vremea să-ncerci să te gospodărești singur?

Frank o privi perplex.

– Ce greșeală din partea mea să cred că locuitorii din Cape Cod sunt ospitalieri.

– Or fi, dar eu nu m-am născut aici. Eu sunt din Boston și suntem recunoscuți pentru lipsa de ospitalitate și încălcarea regulilor de circulație.

– Nu cred. Am cunoscut mulți bostonieni, toți foarte primitori. De-asta ce zici?

– Zic că ți-ai putea pregăti singur de mâncare, la tine acasă, domnule Corey.

– O auzi, Abby? Chiar e convinsă de ce spune. Și ridicându-se de la masă se duse lângă fetiță. Nu avem nimic de mâncare acasă și nici paturile nu sunt montate. Cu mine oi avea ce oi avea, dar pe Abigail n-o s-o trimiți în frig.

Penny scutură din cap încercând să-și pună ordine în gânduri. Bărbatul acela nu era întreg la minte și o zăpăcea și pe ea.

– Abby e întotdeauna binevenită în casa mea.

– Atunci, eu sunt cel nesuferit, da?

Cuvintele îi veniră pe buze, dar nu le putea rosti. Da, pe el voia să-l alunge. Da, tu nu ești binevenit în casa mea, nesimțitule... urâtule... drăguțele. Mda, asta e problema, nu știu ce simt pentru el. Când e în preajma mea îmi pierd capul... nu mai știu ce vreau de fapt!

– Ce-ar fi să mergem afară și să discutăm în liniște?

Să ies cu tine afară, când luna strălucește feeric și cerul e împânzit de stele? Mă crezi vreo proastă! îi șopti o voce lăuntrică. Și, altă voce, o îmboldi să spună cu glas tare:

– Abby, du-te să faci baie până discut eu cu tatăl tău, apoi probează pijamelele pe care le-am cumpărat.

– Da, ce grozav... mămico. Și repezindu-se la Penny îi sări în brațe și-i încolăci gâtul cu mâinile.

– Nu sunt mămica ta, îi șopti Penny la ureche, dar Abby chicoti și o zbughi în sus pe scări.

– Haide, o îndemnă el să iasă, ținând ușa deschisă. Penny își puse hanoracul galben, trăgându-i fermoarul până la gât, apoi ieși în curte.

Stă prea aproape de tine, o avertizară toate beculețele aprinse în minte. Se trase câțiva pași de lângă el, dar Frank o

prinse de braț și o trase în spatele casei, spre platoul format din aluviuni și smocuri de iarbă. Dinspre ocean bătea un vânt rece și Penny se zgribuli de frig. El îi înconjură umerii cu brațul și ea își lăsă capul pe umărul lui.

– Se ne oprim aici, spuse el.

– Despre ce voiai să discutăm? îl întrebă cu voce tremurată.

– Despre asta. Și, întorcând-o cu fața spre el, se aplecă puțin și o sărută ușor pe buze, apoi, în loc să-i dea drumul, sărutul deveni mai insistent.

Se întâmplă ceva pentru care ea nu era pregătită deși aștepta de mult acel moment. Gemând de plăcere își desfăcu buzele lăsându-se purtată de valul pasiunii apoi, agățându-se de el, nu-și mai putu stăpâni reacțiile la mișcările palmelor lui care i se plimbau pe spate, pe șolduri și pe coapse, mișcări tandre de care nu voia să scape, dar cărora el le puse capăt, cu un oarecare regret, sărutându-i ușor lobul urechii, apoi îndepărtând-o de el. Penny deschise ochii încercând să citească ceva pe chipul lui, dar acesta era lipsit de expresie. Încercă să se lipească din nou de el, dar fu respinsă și ținută la distanță.

Ce idioată ești, Penelope Harris! Ce te-aștepți să existe între două ființe de sex opus? Dragoste? Proasto! Și-acum, că ai revenit cu picioarele pe pământ, și memoria încă nu te-a părăsit, lasă lucrurile așa cum sunt și vezi-ți de treaba ta.

– Ce crezi despre toate astea? o întrebă el în șoaptă.

– Cine, eu? Mai bine vorbim despre ce-ai vrea să mănânci la cină.

Capitolul 5

Și ea era surprinsă cât de ușor se adapta unei rutine complet diferite de ceea ce-și imaginase că va fi viața ei. Timp de o săptămână o duse pe Abby la școală la opt și jumătate, tot ea aducând-o acasă la trei după-amiaza, apoi, când începu să vină autobuzul, o conducea până în șosea. În privința lui Frank, îi era greu să se pronunțe. El susținea în continuare că își terminase treburile în Cape Cod, totuși dimineața își făcea apariția la micul dejun, apoi pleca cu Mercedesul, fără să spună unde se duce sau când se-ntoarce.

Cât despre mine, parcă aș fi măritată cu el, își tot zicea Penny. Fiica lui locuiește aici, ca și el, la drept vorbind, exceptând seara, când merge să doarmă la el acasă. Tot el plătea mâncarea, hainele pentru Abby, facturile curente, absolut totul. Chiar îi oferise lui Penny un salariu pe care ea, bineînțeles, îl refuzase, pentru ca apoi să-i pară rău: „Uite în ce hal arăt, toată ziua spăl vase, fac curățenie, alerg la cumpărături... Ar fi trebuit să-i cer să mă plătească cu douăzeci și cinci de dolari pe oră."

Și n-o mai invitase la plimbări sub clar de lună ca aceea care se încheiase cu „sărutul morții", cum îi zicea ea, fiindcă atunci muriseră toate planurile ei de viitor. Dar asta nu va afla niciodată, mormăi în timp ce termina de spălat ultimele farfurii. De ce-o fi rămas, din moment ce și-a terminat treburile aici, și pe unde colindă toată ziua? Dar ce-mi pasă mie!

Cel mai greu, însă, era să ducă muncă de lămurire cu Abby, care acum nu-i mai spunea decât mamă. Totuși, la sfârșitul săptămânii ajunseră la un compromis: începuse să i se adreseze cu „mătușă Penny" și, deși asta o făcea să se simtă mai bătrână, era mult mai acceptabil.

Două ore mai târziu, mulțumită de cum își pusese casa la punct, se hotărî să-i facă și lui puțină curățenie. De mult o bătea gândul să facă asta, dar nu îndrăznise, deși el îi dăduse cheia casei, „în caz de incendiu". Așa că își luă ustensilele și intră în casa împărțită exact ca a ei, și... stupoare. Salonul și bucătăria era plină cu lăzi și cutii, exact așa cum le lăsaseră oamenii care căraseră mobila. De ce naiba n-o fi despachetat nimic? se întrebă nedumerită. Ce casă o mai fi și asta? Singurul obiect de mobilier ce fusese montat era patul din dormitorul de la etaj, dar peste saltea nu era pus vreun așternut sau măcar o pătură, ci doar un sac de dormit. Se mutase de o lună și trăia ca un țigan. Nici măcar nu catadicsise să despacheteze ce cumpărase pentru noul său „cămin". Cum de putea locui într-o asemenea dezordine și de ce mai cheltuise o grămadă de bani când, oricând, se putea urca în mașină și pe-aici ți-e drumul? Așa că făcu stânga-mprejur și lăsă totul cum era.

Era hotărâtă să aibă o discuție serioasă cu el, dar când își făcu apariția pe alee la volanul unui jeep, uită tot ce-și propusese să-i reproșeze.

– Ți-ai luat mașină nouă? abia îngăimă.

– Nu e chiar nouă, replică el, ursuz. Penny îl văzu încruntat când coborî din mașină și se dădu câțiva pași înapoi. Nu fugi, că nu te mănânc.

– Deci ai mâncat de prânz!

El clătină din cap exasperat.

– Cum poate o fată atât de drăguță și inteligentă să debiteze o asemenea prostie?

– Simplu, spuse ea, abia stăpânindu-și tremurul din voce. Am exersat mult Și vru să intre în casă, dar el își propti palmele pe ușă, de o parte și de alta a capului ei. Să știi că nu rezolvi nimic dacă mă lovești.

– Să te lovesc? râse el. Nu sunt decât cu vreo doi centimetri mai înalt decât tine și n-am studiat karate. Eu mă simt tot timpul amenințat.

– Așa și trebuie, mormăi ea. Și, ai grijă, când îmi propun ceva mă țin de cuvânt. Acum de ce nu-mi dai drumul să plec?

El își privi mâinile, parcă surprins să vadă că îi bloca drumul.

– Habar n-am. Tu știi?

– Nici eu nu știu. Și, încolăcindu-i gâtul cu brațele, îi trase capul în jos exact cei doi centimetri. Buzele lui erau moi și ispititoare când le-atinseră pe ale ei dar, ca și prima dată, lipsa de experiență și faptul că tot ea făcuse primul pas, o opri neștiind ce să facă.

– Uite așa, îi șopti el la ureche. Și-și trecu buzele peste lobul urechii ei și puțin mai jos, pe gânt, apoi spre gura întredeschisă. O clipă, Penny încercă să se opună dar gestul se dovedi inutil. E greu să respingi un bărbat, mai ales când continui să te ții agățată de gâtul lui. Toată voința de a-i rezista cedă, dispăru în fața senzațiilor erotice de nestăvilit, când el își strecură mâna sub hanorac și-i cuprinse sânul în căușul palmei.

– Nu, murmură ea, cu respirația întretăiată.

– Ce nu? șopti el în timp ce-i desfăcea nasturii bluzei.

– Nu, repetă Penny, pe un ton ceva mai hotărât.

– Nu? zise el privind-o direct în ochi.

– Nu, răspunse ea, cu toată convingerea.

– Fetele cuminți nu fac așa ceva?

– Exact.

– Ai dreptate, încuviință el, apoi se dădu un pas înapoi. Dar ce fac ele?

– Nu știu, în orice caz nu asta. M-ai înghesuit aici cu gândul să mă seduci?

– Dacă voiam o făceam până acum, replică el cu un zâmbet în colțul gurii.

– Asta ai și făcut până acum, ca să nu-ți pierzi îndemânarea, spuse ea, ofuscată.

– Nu neg că am o oarecare reputație printre femei sau, cel puțin, așa susțin ele, dar tu ești intangibilă și ceea ce te protejează este tocmai lipsa de experiență, nu-i așa?

– Probabil, în schimb, bărbații se gândesc la sex de dimineață până seara. Numai asta aveți în minte!

– Nu-i adevărat, ripostă el, îndreptându-se spre mașină. Urcă, vreau să-ți arăt ceva.

– De ce nu-mi arăți aici? zise ea nervoasă.

– Fiindcă din nou te urmărește cineva, o lămuri el scurt, apoi începu să-și frământe buzele, semn că se se gândea intens la ceva și că nu-i va spune nimic până la momentul potrivit.

– Tot de pe plajă?

– Nu, de data asta așteaptă la intersecția de pe autostradă.

– Și nu ți se pare o greșeală să trecem chiar pe-acolo?

– La asta se și așteaptă, să ne vadă plecați ca să vină aici și să scotocească prin casă.

– Dar nu poate face așa ceva! strigă Penny indignată, acoperind zgomotul motorului. Asta înseamnă încălcarea proprietății. Gândul că un străin îi umbla prin lucruri, băgându-și nasul în viața ei, nu-i dădea pace. Ne-ntoarcem în urma lui și-l luăm la bătaie! propuse.

– Și asta-i o variantă... Uite-l în mașina verde. Cred că ne-așteaptă să trecem ca să se asigure.

– De ce-ai încetinit?

– Vreau să văd... ah, uite că a plecat. A făcut un viraj și a intrat pe banda opusă.

– Dar e interzis virajul la stânga, zise Penny intrigată.

– Puțin îi pasă lui. Ăsta e în stare să ucidă cu sânge rece, iar tu-ți faci griji că încalcă regulile de circulație.

– Nu asta mă-ngrijorează în mod special, ci toate nenorocirile din jurul meu. De ce-o fi lumea atât de rea?

– Asta nu se-ntâmplă în fiecare zi, dar tu te-agiți prea mult și intri repede în panică, replică el făcând la dreapta, luând-o

pe drumul ce ducea la Sandy Neck. Pe măsură ce se apropiau de ocean, îi aer se simțea tot mai puternic mirosul de sare și zgomotul valurilor izbindu-se de țărm. La intrarea pe plajă el opri mașina. De aici mergem pe jos, o anunță, apoi se dădu jos, îi deschise portiera și o invită să coboare cu un gest curtenitor, după care se descălță și o luă înainte. Neavând de ales își scoase și ea sandalele și-l urmă strâmbând din nas. Deși avea picioare lungi abia se ținea după el.

– Ai de gând să stabilim un nou record la alergare? zise gâfâind.

– În nici un caz! strigă el și se opri s-o aștepte. Puterea obișnuinței.

– Mergem acolo de unde ne pândea primul detectiv?

– Nu acum, e destul de departe. Tocmai văzuse o limbă de nisip ce ieșea din apă și o porni într-acolo. Se așeză jos, dar Penny rămase în picioare lângă el, privindu-l de sus, cu mâinile înfundate în buzunarele hanoracului.

– De ce te-ai oprit aici?

– De ce nu? E plăcut. Mie-mi place să privesc oceanul și bărcile pescarilor. Așează-te lângă mine și încetează cu pesimismul ăsta.

– Nu-i nevoie să fii răutăcios, îl apostrofă ea.

– Ai cunoscut bărbați mai amabili decât mine?

– Și mai drăguți.

– Asta se poate rezolva, glumi el. Acum, stai jos. Te tot plângi că oamenii te domină, dar asta faci și tu ori de câte ori ai ocazia. Uite, citește asta. Și scoase din buzunar un exemplar din Boston Globe.

Penny luă ziarul și se schimbă la față pe măsură ce citea nota apărută la rubrica de afaceri și în care se menționa: „Consiliul Director al Fundației Philip Harris, la ședința din octombrie, a votat dizolvarea acesteia și depunerea în bancă a fondurilor rămase. Datorită restricțiilor legale, un nou vot afirmativ va fi solicitat în noiembrie". Penny rămase pe gânduri, cu ziarul în mână. Fundația urma să fie desființată? Exact cu două luni înainte ca ea să preia conducerea în mod legal? Nu că ar fi dorit vreun ban; anul trecut pe cont propriu îi dovedise că se poate descurca și singură. Era vorba de unchiul Henry care nu avea dreptul la nici un bănuț. Și nici grămada lui de neamuri! Dar, cel mai mult se gândea la bunicul ei, acel bărbat extrem de exigent care o educase în spiritul celor mai nobile principii și care dorise ca banii să fie folosiți în anumite scopuri.

– M-au învins, nu-i așa? murmură ea.

– Așa s-ar părea, dar până pe cincisprezece noiembrie mai e destul timp. Îți dorești chiar atât de mult banii aceia? zise el, luând-o de umăr.

– Nu vreau banii, vreau controlul asupra lor.

– În cazul ăsta, ai nevoie de un avocat inteligent.

– Cine, tu?

– Nu, nu eu. Am zis un avocat inteligent, dar nu m-am referit la mine.

– Aș fi mai liniștită dacă te-ai ocupa tu.

– Nici să nu te gândești. Un avocat implicat emoțional într-un caz penal nu poate fi obiectiv. Întotdeauna va omite ceva, Și, întorcându-se cu sptele la ea, începu să arunce cu pietricele în apă.

Un avocat implicat emoțional? Ce voise să spună cu asta? Că era... ah, nu, în orice caz nu se referise la ea. Dacă într-adevăr simțea ceva pentru ea... ah, da, mătușa Penny. Fiica lui era implicată emoțional, iar el îi făcea toate hatârurile.

– Poți să-mi recomanzi un avocat?

– Nu ți-l recomand, ți-l aduc chiar aici pe cel mai faimos dintre toți, dar asta-mi va lua câteva zile.

– Nu-mi pot permite să-l angajez pe cel mai bun, n-am atâția bani, îi aminti ea.

– Dacă câștigă procesul ai să te umpli de bani, dacă nu, înseamnă că nu merită să fie plătit, o lămuri el.

Și cu asta discuția părea închisă. O vreme rămaseră tăcuți. Soarele se retrăsese după un nor și, brusc, pe plajă se simți că e o adevărată zi de octombrie.

– Nu crezi că e timpul să ne-ntoarcem? întrebă Penny trăgându-și fermoarul hanoracului.

– Nu încă, zise el, uitându-se la ceas. Individul mai are nevoie de vreo jumătate de oră. Vreau să găsească ce-am ascuns la tine în casă. Poate așa o să ne lase câteva zile în pace.

– Ai ascuns ceva la mine în casă?

– Da, răspunse el. Voiam să-l pun un pic pe gânduri. Și se ridică în picioare întinzându-i mâna. S-a lăsat frigul și e mai bine să facem mișcare. Penny se ridică și, la braț, porniră amândoi pe plajă.

– Ce-ai ascuns în casă?

– O armă și o insignă de polițist. Dacă e isteț o să le găsească.

– Cum... o armă în casa mea? Frank Corey, ești de-a dreptul inconștient. Dacă Abby... Când și unde le-ai pus?

– Aseară, în sertarul cu tacâmuri.

– Și dacă Abby, ca orice copil, cotrobăia acolo și le găsea? Se putea răni!

– Ai devenit brusc expertă în comportamentul copiilor? Tocmai se opriseră în vârful unei dune, gâfâind. Nu putem rămâne aici. Și o trase de de mână până coborâră de partea cealaltă a pantei. Ce spuneai că fac copiii? Penny se lăsă pe nisip, epuizată. Acum își și bătea joc de ea, fir-ar el să fie! Stai să-mi trag răsuflarea și... Ah, uite-l că pleacă. Cu binoclul la ochi studia zona de dincolo de golf. Fuge ca un besmetic... Ori a găsit pistolul, ori l-a mușcat vreun șarpe.

– Pe-aici nu există șerpi, zise ea urmărind cu privirea norul de praf lăsat de mașina ce se îndepărta în trombă spre Navigation Lane și care se vedea chiar și cu ochiul liber. Acum ne putem întoarce. trebuie să pregătesc prânzul.

– Chiar nu poți sări peste nici o masă?

– Nu, nu pot, domnule Corey. Uneori stau și mă gândesc cât ești de necivilizat și nu înțeleg cum poți fi tatăl unei fetițe atât de bine crescute.

– Nu ești singura. Așteaptă să-mi cunoști restul familiei. Hai să mergem. Abia aștept să văd dacă a găsit ceva. Penny se ridică de jos și el îi întinse mâna, dar ea i-o respinse, vrând, parcă, să-l pedepsească. Ha, ha, ca și cum cu asta l-ar fi pedepsit! El vrea să spună ceva, dar renunță, ca să evite o nouă discuție în contradictoriu, și o porni înainte pe plajă, cu mâinile îndesate în buzunare, fluierând o melodie. Oricât de înbufnată era, auzindu-l nu se putu abține să nu zâmbească. fluiera îngrozitor!

Din cauza traficului intens, drumul până acasă dură mai bine de o jumătate de oră. Când scăpară din aglomerație, trase pe dreapta, își desfăcu centura de siguranță și se întoarse cu fața spre ea.

– Habar n-ai să fluieri, chicoti Penny.

– Nu-i adevărat, fluier bine, dar sunt afon.

– Doamne, Îți mulțumesc pentru asta, se prefăcu ea că răsuflă ușurată. Eu tot încerc să mă obișnuiesc cu ideea că ai putea fi bărbatul perfect!

El rămase o clipă surprins, apoi izbucni în râs și-și puse palma peste ale ei adunate în poală.

– Doamne, îți mulțumesc pentru asta! o îngână el pe același ton. Știi, nu-mi prieste deloc să mănânc într-o atmosferă încordată. Ești o fată simpatică, Penny Bloom. Sau Penny Harris?

– Penny Bloom Harris, răspunse ea cu un aer serios. Și tu ești simpatic, Frank Corey.

– Chiar dacă nu sunt frumos?

– Am spus eu așa ceva? Și ridicând palma și-o frecă de obrazul lui. Cred că trebuie să te bărbierești de două ori pe zi.

– Depinde de ce fac noaptea, spuse el.

Iar tu, Penelope Harris, te-ai antrenat într-un joc periculos, îi șopti o voce lăuntrică. Taci! Orice spui de acum încolo o va lua drept invitație, iar tu nu ești pregătită pentru așa ceva. Sau ești? Neputându-și da un răspuns, închise gura și nu mai scoase o vorbă până acasă.

– Să nu atingi nimic, o atenționă el când intrară.

– Parcă n-ar fi fi fost nimeni aici, zise ea încet, privind în jur. Nu știu de ce vorbesc în șoaptă fiindcă a plecat, nu? Oricum, pentru ea era o aventură palpitantă care-i dădea fiori pe șira spinării.

De ce avea nevoie de lupă?

– Uite, vezi, aici pe sertar am lipit câteva fire de păr și le-am găsit rupte. Asta înseamnă că s-a uitat înăuntru.

– Și ce-i cu asta?

– E sertarul în care am pus arma și insigna. Privește. Și trase sertarul. Înăuntru, printre tacâmuri, Penny văzu cele două obiecte, unul peste celălalt. Individul nu e atât de bun pe cât am crezut, râse Frank. Eu le-am așezat altfel, ceea ce înseamnă că le-a scos și s-a uitat la ele. Dacă va acționa cum am prevăzut, unchiul Henry va afla chiar azi că un polițist te păzește zi și noapte, iar asta ar trebui să-l pună pe gânduri.

– Ai o minte diabolică, zise Penny, izbucnind în râs.

– Recunosc, și ar trebui să-mi mulțumești cum se cuvine.

– Cum adică... cum se cuvine? Eu...

– Uite așa. Și, trăgând-o spre el, își înclină capul și-și lipi buzele de ale ei. De această dată n-o mai luă prin surprindere și Penny nu se mai zbătu să scape din îmbrățișarea tandră, lăsând senzațiile s-o învăluie, acceptându-i sărutările pătimașe. Cu ochii închiși se agăță de el și nu simți când Frank îi desfăcu fermoarul trăgându-i hanoracul de pe umeri. Apoi, el se aplecă să-i sărute scobitura gâtului în decolteul bluzei, în timp ce degetele îi desfăceau nasturii pentru a-și atinge mai

ușor ținta. Îndată bluza ajunse jos lângă hanorac și veni rândul bretelelor sutienului să cadă și, când Penny îi simți buzele mângâindu-i sânii, gemu de plăcere.

– De ce stăm aici când sus avem patul la dispoziție? șopti el și, fără să aștepte răspuns, o ridică în brațe și se îndreptă spre scări. Penny deschise ochii când el puse piciorul pe prima treaptă, și se agăță de balustradă.

– Nu, Frank. Nu! murmură ea.

– Nu? Parcă nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Da, adică nu, Frank.

– Îți dorești asta la fel de mult ca mine. Nu mai avem timp să oprim trenul.

– Cred că doresc asta mai mult decât tine, dar nu pot s-o fac. Ar fi pentru prima oară. Din puținele lucruri pe care le am acesta este cel mai valoros și vreau să mă păstrez ca... ca dar de nuntă pentru bărbatul potrivit... atunci când îl voi întâlni.

Cu brațele tremurând de efort și fără să rostească o vorbă, el o lăsă ușor din brațe și Penny se rezemă de perete, grăbindu-se să-și ridice bretelele sutienului.

– Nu, mormăi el printre dinți și, întinzând mâna, îi atinse pe rând sfârcurile, apoi îi ridică bretelele. Nu, repetă pe un ton dur și se uită la fața ei îmbujorată, la umerii care încă îi tremurau după ce fuseseră atinși cu degetele lui. Apoi el urcă încet scările, iar Penny se întoarse la bucătărie, de unde, peste câteva minute, auzi dușul curgând. Deși încă tulburată reuși să-și îmbrace bluza și să agațe hanoracul în cuier.

– Și-acum ce mai fac? se întrebă. Dacă aș fi o tipă versată, m-aș preface că nu s-a-ntâmplat nimic și aș trece totul cu

vederea râzând. Dar nu sunt. Și-atunci? Pune mâna și pregătește prânzul. Fă ceva ca să te liniștești înainte să se-ntoarcă și pune-ți mintea la contribuție. Dacă poți, îi șopti conștiința.

Când, după douăzeci de minute el coborî în bucătărie, avea o figură abătută.

– Mănânci? îl întrebă ea șovăind.

– Mănânc, răspunse el scurt și se așeză la masă. Penny pregătise supă de găină cu găluște. A fost bună, spuse el după ce înghiți ultimul strop. Credeam că nu știi să faci decât omletă.

– Mă mai pricep și la desfăcut conserve, murmură ea. Vrei cafea la sandvișuri? El dădu din cap și Penny turnă apă fierbinte peste nesul din căni și le aduse la masă. Sper... sunt bune și sandvișurile?

– Grozave, spuse el, apoi se aplecă peste masă și-i atinse obrazul cu un deget. Să știi că nu sunt supărat pe tine. Ai tot dreptul să dispui cum vrei de corpul tău. Penny își șterse o lacrimă la coada ochiului și continuă să pregătească sandvișuri. Azi o iau eu pe Abby de la școală, fiindcă, oricum am de dat niște telefoane de la poștă, zise el în timp ce Penny se ridica să strângă masa. Sandvișurile astea au un gust ciudat. Și se uită în farfuria ei, unde rămăseseră neatinse.

– Cum adică au un gust ciudat?

– Mi-am zis că un sandviș cu ton și unt de arahide merită încercat, dar gem cu brânză topită e absolut fantastic.

Și ieși din bucătărie fluierând. După câteva clipe se auziră roțile scrâșnind și mașina îndepărtându-se pe alee. Penny se așeză pe scaun, cu ochii la sandvișurile din farfurie, dar cu gândul în altă parte, încercând să-și înțeleagă instinctele sexuale, idee care o obsedă întreaga după-amiază.

Capitolul 6

– În sfârșit, o întâmpină Abby când Penny coborî în bucătărie frecându-și ochii cârpiți de somn.

– În sfârșit, ce? zise Penny, uitându-se la ceasul din perete. Vai de mine, e aproape nouă! Ai întârziat la școală! Cum naiba de-am dormit atât de mult? Cred că am uitat să pun ceasul să sune.

– N-ai uitat, chicoti fetița. Tata a trecut pe-aici mai devreme și a-ntrerupt soneria. Zicea că ieri ai avut o zi grea și că azi va fi și mai grea, și că ai nevoie de somn, iar eu nu trebuie să mă duc la școală fiindcă merg cu tine, și că tu să te-mbraci în rochie.

– Gata, ai terminat? La școală nu v-au învățat să vorbiți rar și cu intonație? Și de ce trebuie să mă-mbrac în rochie ca să merg nu știu unde?

– Nu ți-a spus tata?

– Ce să-mi spună? Penny nu era prea atentă la discuție. Ibricul cu cafea naturală, fierbinte, era lângă chiuvetă, și abia

aștepta să-și bea porția triplă de dimineață ca să se dezmeticească și să fie în stare să ia viața în piept. Își turnă puțin într-o cană, să se răcească mai repede, suflă, apoi luă o sorbitură. Mmm, ce bună e, murmură, mulțumind în gând celui care-i pătrunsese în casă să-i pregătească acea licoare delicioasă.

– Să vezi ce prăjituri bune face tata. Poate să gătească aproape orice.

– Aha, deci el a preparat cafeaua? Și eu care credeam că nu știe să deosebească o bucătărie de lada de gunoi? El unde-i acum?

– S-a dus acolo. Am uitat cum îi zice. Să vadă dacă au venit. O să-l cunoști pe avocat și tata a zis că de-asta trebuie să te-mbraci în rochie. O să se-nfurie dacă nu faci cum a zis el, fiindcă „femeile trebuie să umble în rochie". Și eu. Dacă nu mă vede în rochie, ea o să mă omoare!

– Ea? Avocatul meu e femeie?

– Nu, e bărbat. Și lui îi place ca fetele să poarte rochie, dar când tata l-a sunat a zis că vine și ea și nimeni nu poate să-i spună nu lu' bunica.

– Bunicii, o corectă Penny. Uite, habar n-am despre ce vorbești, dar dacă e atât de important ar fi bine să ne grăbim. Bunica, ai zis? Cred că cel mai potrivit ar fi să te-mbraci cu fusta în carouri și bluza cu pinguini. După ce-ți speli farfuria, fugi sus să te dai cu apă pe față. Ai numai sirop pe bărbie. Și cât timp tu faci asta, eu am să-ncerc să deschid și celălalt ochi și să-nțeleg ce se petrece. Și întinse mâna după ibric să-și umple cana exact în clipa în care auzi Mercedesul intrând pe alee. O privire rapidă în oglindă îi strică tot cheful.

– Penelope Harris, femeia fatală! mormăi ea. Uite în ce hal arăți cu părul ca un cuib de barză, nefardată și în cămașa asta strâmtă și jerpelită. Oribil!

Auzind pași la ușa din față își lăsă cana cu cafea și alergă pe scări, dar nu apucă să urce decât câteva trepte că, în clipa în care ușa se deschise, se împiedică în poalele cămășii și se auziră două bufnituri: una dinspre ușa închisă, cealaltă produsă de contactul violent dintre fundul ei și treaptă. În cădere își pierdu cordonul halatului și un papuc.

– O cascadorie adevărată, îi strigă Frank de la piciorul scării.

– Ce tot îndrugi acolo? se răsti ea frecându-și ușor fundul.

– Despre asta. Și arătă cu degetul spre ea. Penny se uită în jos: halatul i se desfăcuse și sânii împungeau materialul transparent al cămășii de noapte care i se ridicase deasupra genunchilor.

– Fir-ar să fie, mormăi adunându-și poalele halatului. Tu...

– Eu? Ce vină am eu?

– Așa ceva nu mi se-ntâmpla până să te cunosc, îl acuză ea și începu să urce scările cu spatele, ca el să nu-i vadă halatul ce-i crăpa peste fund.

– Ai douăzeci de minute la dispoziție să te aranjezi. Nici un minut în plus! strigă după ea.

Penny intră în cameră bombănind, negăsindu-și locul până îi trecură nervii. Era numai vina lui. Doar a lui! Dacă el nu s-ar fi mutat acolo, lucrurile ar fi rămas... Aoleu, au trecut deja cinci minute... dar nu-mi face el mie program! Totuși, se grăbi și-i mai rămaseră două minute pe care le pierdu rupându-și bucățele cămașa de noapte și aruncând-o la coș, treabă care o calmă complet.

Abby și Frank o așteptau. Fetița arăta ca o mică prințesă, doar părul îi stătea aiurea.

– Tata m-a pieptănat. Nu-i așa că-mi stă bine?

– Foarte bine, dar o să-l mai aranjăm puțin în drum spre... unde mergem. Și, întorcându-se cu fața spre el: Nu crezi că e normal să știu și eu ce se petrece? Dar nu primi nici un răspuns. Frank doar se zgribuli puțin, de parcă în cameră s-ar fi lăsat frigul.

Ce bine îi stătea în costumul gri, croit impecabil, cu cravată, pantofii lustruiți și părul pieptănat, remarcă Penny.

Și ea se îmbrăcase tot în costum: fustă bleumarin, sacou galben și pe dedesubt o bluză încheiată cu nasturi până la gât, cu guler din dantelă. Costumul meu de mers-la-avocat, se gândise atunci când își alesese cu ce să se-mbrace. Acum i se părea prea sobru dar, oricum, îi venea bine și, în ziua aceea, din cine știe ce motiv, așa voia să arate.

– Hai să mergem, îi întrerupse el șirul gândurilor.

– Să mergem unde? insistă ea.

– La Sandwich. Cel mai vechi oraș din zonă, fondat în 1637, o informă el.

– N-am nevoie de ghid turistic, mormăi Penny trecându-și degetele prin părul lui Abby. N-am timp să i-l aranjez.

Într-adevăr, drumul între Navigation Lane și centrul orașului Sandwich era foarte scurt. Din autostradă intrară pe strada principală, trecând pe lângă case și cabane, unele construite cu mai bine de trei sute de ani în urmă, multe dintre ele transformate în pensiuni. În centrul orașului se înălța biserica albă din lemn, cu clopotniță înaltă și, vizavi, clădirea

vopsită în roșu a vechiului han, construită în stil colonial, acum modernizată prin adăugarea a două aripi noi. Frank opri mașina în parcarea din fața hanului.

– Să ne grăbim. Cred că toată lumea ne-așteaptă, le îndemnă el.

– Tot nu mi-ai spus cu cine ne-ntâlnim, insistă Penny când el o luă de braț împingând-o în holul de la intrare și apoi pe niște coridoare .

– Abia-ți târăști picioarele, se răsti el trăgând-o spre spatele clădirii unde se afla un pavilion cu pereți din sticlă unde, în jurul unei mese, stăteau cinci persoane. Penny se opri în loc, intimidată, dar Abby o scoase din încurcătură, luând-o de mână și conducând-o spre singura femeie din grup, o doamnă mărunțică și plinuță, cu părul cărunt, peste care anii trecuseră cu îngăduință, înconjurată de patru bărbați solizi.

– Bunico, ea e Penny. Nu-i așa că e frumoasă?

– Deci, ea e Penny, zise femeia. Ni s-a vorbit mult despre tine, draga mea. Și împingându-și scaunul înapoi se ridică de la masă și o îmbrățișă cu căldură. Fără să știe de ce, Penny se aplecă și o sărută pe obraz, apoi rămase în picioare, neputând scoate nici o vorbă. Cineva să-i aducă un scaun ca să stea lângă mine. Cei patru bărbați se ridicară toți o dată să-i îndeplinească ordinul, dar Frank le-o louă înainte.

– Ai câștigat, îi șopti el la ureche lui Penny în timp ce îi ținea scaunul să se așeze.

– Așa o fi, dar ce-am câștigat și cum se cheamă locul ăsta?

– O să afli curând, mai zise el și, trăgându-și un scaun, se așeză la celălalt capăt al mesei. Abby deja se așezase în stânga

bunicii și sporovăia veselă. Bărbatul înalt, cu păr alb, din dreapta lui Penny, se prezentă, întinzându-i mâna:

– Michael Corey, tatăl acestor bărbați, iar Edith e soția mea. După cum văd, ești o fată bine făcută. Toți ceilalți băieți ai mei s-au însurat cu femei minione... ca și mine de altfel. Și continuă să-i vorbească, dar Penny nu reținu decât o singură frază: Toți ceilalți băieți ai mei s-au însurat cu femei minione! Asta ce mai înseamnă? Ce au mai aflat despre mine? Ce naiba le-a povestit Frank? Un sunet metalic îi întrerupse șirul gândurilor și, ridicându-și privirea, văzu că toți își îndreptaseră ochii asupra ei, și pe Frank lovind ușor cu linguriță în farfurie.

– Penny, ești puțin atentă? Mama te-a-ntrebat dacă mai vrei un al doilea mic dejun și i-am răspuns eu că fiind încă în creștere ți-e foame mai tot timpul. Tu ce zici?

– Da... sigur, spuse ea roșind.

Frank se uită peste umăr la chelner.

– Pentru noi șuncă, ouă și cafele, iar pentru fetiță, care a mâncat destul, o porție dublă de înghețată.

Doamna Corey se aplecă spre Penny și începu să-i explice:

– Cel de-acolo este Harry, lângă el stă George și acela e Bill, ginerele meu. Frank este mezinul familiei. Penny îi privi pe rând: toți bărbați frumoși, chiar și Bill, ginerele... Oare ce se-ntâmplase cu Frank? Între timp sosise mâncarea și abia apucă să ia o înghițitură că bătrâna o bătu ușor pe braț. Povestește-mi despre familia ta.

Penny înghiți ce avea în gură, gândindu-se la ce le-ar putea spune.

– Păi... de fapt, nu am familie. Adică există un unchi Henry, dar nu mi-e chiar unchi. Așa-i spun eu. Și cam atât.

– Ah, bietul copil. Dar părinții tăi?

– Amândoi sunt morți. Nici nu i-am cunoscut. până la cincisprezece ani m-a crescut bunicul, apoi... unchiul Henry.

– Frumos din partea lui să-și ia o asemenea responsabilitate.

– Credeți?

– Cred că te iubește mult dacă a făcut un asemenea sacrificiu.

– Nu știu dacă mă iubește, fiindcă nu mi-a spus-o niciodată. Mai degrabă a fost vorba de bani, o mare sumă de bani. Nu cred că unchiul Henry iubește altceva decât banii, dar poate greșesc.

– Sărăcuța de tine, o căină femeia. Spune-mi, te deranjează că Frank și-a băgat nasul în treburile tale?

– Nu... a fost bun cu mine și apreciez tot ce-a încercat să facă... dar e un om dificil.

– Cine, unchiul Henry?

– Nu, Frank. Nu seamănă deloc cu frații lui, nu-i așa?

– Ah, Frank e acum rățușca cea urâtă, dar să-l fi văzut înainte... era cel mai frumos dintre ei și deștept cât toți la un loc. Eu i-am tot spus că o să cunoască o fată care-l va accepta pentru caracterul, nu pentru fizicul lui. Vezi, când zâmbește parcă are altă față, nu-i așa? Ia uite cum îți zâmbește.

– Mă crede o proastă, îi mărturisi Penny. Cu Abby mă-nțeleg de minune, dar Frank... ba țipă la mine, ba mă sperie, ba...

– Ba ce? râse bătrâna.

– Ăăă... nimic.

– Hai, mănâncă, fetițo, o îndemnă doamna Corey. Și, luându-și furculița încercă și ea același lucru.

– Nu-i așa că Penny e frumoasă? îi ceru părerea Abby, dar cu voce atât de tare că toți o auziră. Și e atât de bună! Aș vrea să fie mama mea.

– Taci, scumpo, nu vezi că se simte prost? o dojeni bunica.

– Dar nu mi-ai spus chiar tu să fiu întotdeauna sinceră? Tu mi-ai spus! se apără fetița.

– Poți fi sinceră și tăcând, o atenționă femeia. Iar Penny e, într-adevăr, o femeie frumoasă. Penny, care rămăsese cu mâna în aer când Abby intrase în vorbă, duse furculița la gură, dar...

– Domnișoară, să-mi dai un dolar, îl auzi pe tatăl lui Frank.

– Să vă dau un... ce? Și se întoarse cu fața spre el, privindu-l șocată.

– Un dolar. Ai un dolar, nu-i așa?

– Ei, Doamne, nu are doar unul, are patruzeci de milioane, interveni Frank, ironic, așa cum vorbea ori de câte ori venea vorba despre banii ei. Penny simți împunsătura, dar de data asta nu mai avea de gând să-l lase fără să-i plătească cu aceeași monedă. Așa că se aplecă și-și luă geanta de jos. Faptul că nu apucase să ia nici o înghițitură, că ouăle se răciseră, că îi era foame și că farfuria lui Frank era goală o enervă și mai tare. O dădu pe a ei la o parte și răsturnă pe masă tot conținutul genții: un pieptene, două tuburi goale de ruj, o pudrieră, șase chei, un pachețel cu șervețele, patru creioane, o curea veche de ceas și un pumn de mărunțiș, pe care-l numără bănuț cu bănuț.

– Asta-i toată averea mea, un dolar și optzeci și cinci de cenți! strigă la Frank care se trase într-o parte, temându-se parcă să nu i-i arunce în față. Tatăl lui se apropie se aplaneze conflictul.

– Domnișoară, în momentul acesta mă declar avocatul tău, iar dolarul reprezintă onorariul ca să te reprezint.

– Păi... sunteți... tot... avocat? bâigui ea. Cu un dolar nu poți angaja un avocat!

– Da, sunt avocat și recunosc că onorariul nu e pe măsura abilității mele, râse el. Toți suntem avocați, în afară de Bill, care e detectiv particular. Pe Frank l-am exclus din această afacere fiindcă nu poate fi obicetiv. Ce zici, mă angajezi?

– Da... am nevoie de un avocat, dar nu m-așteptam să-l găsesc tocmai la micul dejun.

– Pune-ți restul averii în buzunar pentru că, imediat, o să ne apucăm de treabă.

Totul suna încurajator dar o luase pe neașteptate, încât avea nevoie de sfatul cuiva... pe care-l ceru cu o singură întrebare:

– Frank?

– Da, Penny, este cel mai bun avocat din acest stat și, cum se spune, e uns cu toate alifiile. Pe lângă el, toți ceilalți suntem niște învățăcei.

– Crezi că trebuie...

– Da, trebuie.

De asentimentul lui avea nevoie, lucru pe care îi era greu să-l recunoască... chiar și în sinea ei. Într-o singură lună, trep-

tat și fără să-și dea seama, începuse să trăiască în umbra lui Frank Corey, să depindă de el din ce în ce mai mult, deși jurase că asta să nu se-ntâmple vreodată.

– Bine, șopti, lăsând capul în jos ca să evite privirile celor din jur, accept să-mi fiți avocat.

– S-a făcut. Acum trebuie să semnezi împuternicirea. Aici, te rog. Și Penny semnă cu stiloul lui de aur în locul pe care i-l indicase. Bătrânul dădu din cap satisfăcut, apoi se adresă celorlalți: La treabă... George, Harry... Bill. Mamă, diseară înnoptăm la Hilton, iar mâine suntem înapoi. Femeia îi zâmbi, părând că înțelege totul, apoi se întoarse să-și continue discuția cu nepoata sa.

Frank se apropie de masă și se aplecă spre Penny.

– Ei pleacă la Boston, iar eu mai am câteva treburi de rezolvat la Falmouth. Până mă-ntorc la prânz, ține-i mamei companie. Penny încuviință din cap, apoi el i se adresă bătrânei: Ei, ce zici?

– Așa e cel mai bine, îi răspunse aceasta, bătându-l ușor peste mână. Acum, du-te să-ți vezi de treburi și lasă-ne în pace.

– Dar... hei! strigă Penny după el făcând cu mâna, disperată.

– Nu-i nevoie, se-ntoarce el. Frank nu e genul de bărbat care să părăsească o fată frumoasă.

– Nu în privința lui îmi fac griji. E vorba de... de chelner. Mi-a luat farfuria și n-am apucat să mănânc nimic.

– Credeam că ai mâncat înainte să veniți aici!

– Ce să fac dacă sunt solidă și mă satur greu? Cel puțin, în ultimul an am simțit tot timpul nevoia să mănânc.

Urmă momentul în care Penny căpătă primele noțiuni despre adevăratul fel de a fi al familiei Corey. Femeia elegantă și distinsă... își băgă două degete în gură și scoase cel mai puternic fluierat pe care Penny îl auzise vreodată. Chelnerul se opri în loc și un singur semn cu mâna al bătrânei îl aduse înapoi cu farfuria. Doamna Corey mai comandă o cafea, iar Abby, care nu mai avea răbdare să stea, o grăbi pe Penny să mănânce mai repede.

– Cred că duceți o viață foarte interesantă, o trase de limbă Penny pe bătrână.

– De ce, fiindcă știu să fluier? O înveți și pe-asta când ai de crescut trei băieți și două fete. Nu e lucru ușor.

– Dar acum aveți trei, ba nu, patru avocați în familie. Oh, Doamne, și eu care nu mă pricep să fac nimic, oftă Penny.

– Nu vorbi așa. Nimeni nu se naște învățat. Poate nu ești făcută să îmbrățișezi o carieră, dar nu e cu nimic mai prejos să stai acasă și să te ocupi de copii și de gospodărie. Sacrificiile sunt mari, desigur... dar există și compensații. Te-aș putea învăța să fluieri în douăzeci de minute.

Trei ore mai târziu, după ce „bătuseră" orașul, se întorceau frânte de oboseală la han. Frank le aștepta neliniștit în restaurant. Când le văzu intrând își dădu paharul cu bere la o parte și se ridică de la masă.

– Credeam că am spus prânz, zise ursuz luând-o de braț pe Penny. Primul ei impuls fu acela de a-l îmbrânci, dar în ultima clipă se răzgândi. Cine știe în ce toane e, se gândi.

– Ne-am plimbat, se scuză ea.

– Am mers tot timpul și mă dor picioarele, se plânse Abby.

– Și eu ce pot să fac? spuse el dar, adresându-se fiicei sale, tonul îi devenise blând.

Cât mi-ar plăcea să-mi vorbească și mie așa, își spuse Penny.

– Frank, comandă-ne ceva de mâncare și după aceea mergem să ne odihnim picioarele și să dăm jos praful de pe noi, zise doamna Corey.

– În privința mea nu vă faceți griji. Sunt obișnuită cu...

– Vorbești prostii, o întrerupse bătrâna. Hai, băiete, nu sta ca un popândău.

– Eu nu mai înțeleg nimic din ce se-ntâmplă aici, zise Frank.

– Atunci, stai să-ți explic. Mai întâi te duci la recepție să iei o cameră pentru Penny.

– Dar nu ne petrecem noaptea aici, mamă.

– Și ce-i cu asta? Îi iei lui Penny o cameră ca să meargă să se răcorească și să-și odihnească puțin picioarele. După aceea mâncăm. Ce e atât de complicat?

Frank se lumină la față și în ochi i se aprinseră sclipiri jucăușe, pe care Penny nu i le mai văzuse până atunci. Era cu totul alt om.

– Am înțeles, să trăiți! zise el izbucnind în râs.

După ce le lăsă pe Abby și pe mama lui într-una din camere, o conduse pe Penny spre celălalt capăt al coridorului. În prag ea rămase nehotărâtă dacă să intre sau nu. Ceva, ca o descărcare electrică se produsese între ei în drum spre

cameră. De asta era sigură. Frank se strecură pe lângă ea și intră, iar Penny, ca hipnotizată îl urmă, închizând ușa în urma ei.

– Frank!

– Doar mă uit, atâta tot. Și începu să se plimbe prin cameră, uitându-se pe fereastră, controlând dacă baia e curată și încercând arcurile patului. Fir-ar să fie, știi bine că nu numai de-asta mă aflu aici, nu?

– Nu mai știu ce știu. Mi-ai angajat un avocat, mama ta m-a purtat prin tot orașul și încă nu știu ce puneți la cale, zise ea rezemându-se de perete.

– Nimic care să te scoată din sărite, o asigură el.

– Încă sunt calmă, dar nu știu cât va mai dura, Frank Corey. El se apropie, prinzând-o la mijloc între palmele sprijinite de perete. Stă prea aproape, o avertiză propriul sistem de alarmă. Crezi că e bine să stăm singuri într-o cameră de hotel?

– Misterul îl vom dezlega foarte curând. De ce ți-e teamă să stăm singuri într-o cameră de hotel, când în Navigation Lane chiar nu vezi țipenie de om.

– Păi... nu știu ce să zic. Frank, vreau să-nțeleg și eu ce se-ntâmplă.

– O să-nțelegi imediat. Și, înclinându-și capul îi atinse ușor buzele într-un sărut plin de tandrețe. Penny închise ochii și rămase nemișcată până ce el o cuprinse în brațe și începu să simtă violența propriilor senzații. Agățându-se de gâtul lui să lăsă purtată de valul de plăcere care-i inundă întreaga ființă, pornind de la genunchi și ridicându-se pe șira spinării. Indiferent ce e între noi, niciodată nu voi simți cu un alt

bărbat ceea ce simt cu Frank, îi trecu prin minte într-o fracțiune de secundă. Senzațiile din ce în ce mai puternice îi tăiară respirația și, auzind-o gemând, el îi dădu drumul din brațe.

– O parte a misterului a fost dezlegată, zise el îndepărtându-se un pas, iar Penny, agățată încă de gâtul lui, făcu și ea un pas. În cele din urmă el îi desfăcu brațele ce-i încolăceau gâtul și-i lăsă mâinile în jos. Cred că, deocamdată, asta e tot ce-ți pot oferi!

Gestul și vorbele lui risipiră vraja.

– Oh, ești un ticălos egoist, un impertinent... Ridicând mâna vru să-l lovească, dar el o prinse de încheietură și începu să se retragă spre ușă, râzând. Doar când se simți în siguranță, afară, îi dădu drumul, o împinse înăuntru și închise ușa.

– Douăzeci de minute! îi strigă prin ușă. Nici un minut în plus dacă vrei să mănânci.

– Hmm! pufni ea, dar încet să n-o audă, Într-o zi tot am să te prind! Și se aruncă pe pat, jumătate plângând, jumătate râzând. Oh, Doamne, ce sucită sunt! Eu credeam că virginele trebuie să fie mai sfioase, mai reținute, mai indiferente dar, de fiecare dată când se apropie de mine, îmi vine să sar pe el! Pe viitor am să fiu mai atentă. Ah, fir-ar să fie! Și se răsuci pe spate să se uite la ceas. Douzeci de minute? Mai putea zăbovi să viseze înainte să intre sub duș.

Capitolul 7

Cei patru Corey se întoarseră de la Boston abia după câteva zile. Între timp plecase și Abby.

– Se-ntoarce la Northampton cu bunica ei. Acolo s-a obișnuit să locuiască și mama a hotărât s-o ducă acasă.

Penny aflase toate acestea la sfârșitul primei zile, în drum spre Navigation Lane. Nu se pomenise nimic despre această călătorie; Abby pur și simplu dispăruse, iar Penny rămăsese cu un gol în suflet, cu un sentiment de tristețe. Aceeași stare deprimantă se părea că îl încercă și pe el. Când ajunseră acasă, o ajută să coboare din Mercedes, o condusese până în fața ușii, dar acolo se oprise.

– Totul va fi bine, îi promisese el. De-acum încolo nimeni nu te va mai spiona și am aranjat cu câțiva prieteni din poliție să te păzească. Ținem legătura.

Și plecase înainte ca ea să protesteze în vreun fel. Fără să o sărute, s-o îmbrățișeze măcar sau, să-i strângă mâna. Penny rămăsese încremenită în prag uitându-se după el cum se urcă în mașină și pleacă.

Apoi intrase în casă și începuse să deretice ca să-și umple timpul: șterse praful, strânse așternutul de pe patul în care dormise Abby și-l dusese la coșul cu rufe murdare. Nici chef de mâncat nu avea. Prânzul copios de la han îi ținuse de foame până atunci, iar omleta pe care totuși și-o pregătise n-o îmbia deloc. Până la urmă rontăi o felie de pâine prăjită și bău două căni cu cafea, făcu o baie fierbinte și se băgă în pat la ora nouă. Dar somnul o ocolea.

Mi-e dor de Abby, își tot spunea, ceea ce era doar jumătate de adevăr. Îi era dor de amândoi. Trebuia doar să închidă ochii ca în față să-i apară figura lui. De-abia în zori căzuse într-un somn profund.

Ziua următoare se simțise confuză. Reușise, totuși, să mănânce o felie de pâine prăjită și să bea o cafea, apoi ca să nu stea degeaba, se apucase să facă ordine în dulapurile din bucătărie, treabă pe care și-o propusese cu câteva săptămâni în urmă, după care își luase hanoracul și ieșise afară. Cerul era înnourat și prevestitor de furtună. Gândindu-se ce să facă îi veni ideea să meargă la bancă și să-și transfere banii de pe cec în contul curent.

Fără să mai caute motive de amânare sărise în furgonetă și se duse la banca din Cape Cod unde transferase trei sute de dolari dintr-un cont în altul, apoi pornise spre casă fără să se grăbească.

La o ceașcă de cafea în bucătărie încercase din nou să-și analizeze sentimentele. Mai întâi era vorba de Abigail Corey, dar în privința fetiței lucrurile erau clare. Era de-ajuns să te uiți o dată la chipul ei de spiriduș. Tu, Penny Harris, o iubești pe Abigail Corey? Da, foarte mult, murmură. Și cu asta, punct, încheiat capitolul.

Capitolul al doilea, bărbatul. Nu foarte înalt, dar bine făcut și... urât. Mă rog, nu chiar fioros ca Quasimondo, cocoșatul de la Notre Dame! Și parcă de la un timp, i se părea chiar drăguț! Dar avea alte defecte: era arogant și încrezut, voia să facă pe dictatorul și avea un simț al umorului pe care ea, cel puțin, nu-l înțelegea. Spusese că este avocat și, probabil, așa era, fiindcă și tatăl lui afirmase același lucru. Își iubea mama și o asculta. Și își iubea și fiica. El nu acceptase să-i fie avocat. Fiica lui îl iubea. Dar și pe ea!

Punct. Și-acum? Pentru prima dată de când se mutase acolo regreta că nu are televizor. După ce făcuse un duș și se urcase în pat dăduse drumul la radio pe postul local și în scurt timp adormise cu aparatul deschis.

Dimineața următoare o petrecuse în pat, răsfoind ziarele pe care le tot cumpărase, dar nu apucase să le citească. După-amiază coborâse la bucătărie cu gândul să coacă pâine, dar încercarea se dovedise un adevărat fiasco și în minte își notase că după ce lucrurile se vor aranja va trebui să se înscrie la niște cursuri de menaj. Abia spre seară reușise să curețe toate vasele, după ce așteptase să crească aluatul ca, în cele din urmă, să-și aducă aminte că uitase... drojdia. Închisese cartea cu o pocnitură și o aruncase de perete și în aceeași clipă izbucnise furtuna, care amenința de două zile. Vântul începuse să bată în rafale și stropi de ploaie grei loveau pereții și ferestrele. N-au cum să pătrundă în casă, se gândise îngrozită. E doar o furtună. Și se repezise pe scări, în dormitor, se ghemuise în pat și-și trăsese plapuma peste cap.

În a patra zi se trezi obosită și prost dispusă și, ca un făcut, tocmai atunci apăru și Frank, dând buzna în casă și oprindu-se în pragul bucătăriei. Penny își ridică spre el fața palidă și înlăcrimată.

– Ce-i cu tine? Arăți de parcă te-ai fi luptat cu leul din pădure.

– Mulțumesc pentru compliment, zise ea evitând răspunsul. Pot afla și eu motivul pentru care intri așa în casa mea?

– Azi n-ai nici o șansă să mă provoci la ceartă. Îmbracă-te să mergem, că s-au întors și avem „consiliul de război".

– Nu, mersi, porniți războiul fără mine. Când pleci, te rog, nu trânti ușa.

– Renunți la jumătatea cursei? Haide, dă fuga și te-mbracă. Avocatul te-așteaptă la han.

– Pe mine nu, spuse ea nervoasă. M-am săturat până peste cap.

Dacă nu ești gata în treizeci de minute vin eu să te-mbrac, o amenință el.

– Nu mi-e frică de tine, se răsti ea, dar urcă să se îmbrace. Nu mi-e frică de el, dar o fac din respect pentru părinții lui. Abia avu timp să-și aranjeze părul, dar apucă să-și dea cu puțin ruj și să se fardeze discret. Când coborî, tot îi mai rămăseseră zece secunde din timpul acordat.

– Ai apărut la timp, o întâmpină el. Ooo, ți-ai dat și cu ruj.

– Ai ceva împotrivă?

– Absolut nimic, dar se ia la sărutat?

– Da... adică nu știu. De ce trebuie să faci tot timpul comentarii stupide... ah... ai grijă! Ultimele cuvinte se auziră ca un icnet, fiindcă el se și apucase să-i demonstreze că rujul nu era rezistent la sărut.

– De ce-ai făcut asta? se înfurie ea. Acum trebuie să mă aranjez din nou.

– Și eu, zise el pe un ton serios în timp ce se-ndreptau spre mașină, Penny încercând să păstreze cât mai mare distanța între ei. Vrei să stai în spate?

– Nu mai știu ce vreau. De fiecare dată când te văd îmi vine să-ți scot ochii.

– Să nu crezi că n-am observat, râse el. Să-nțeleg că ți-a fost dor de mine?

– De Abby mi-a fost dor.

– Și de mine nu?

– De ce mi-ar fi dor de tine? Nu-mi aduci decât necazuri.

– Mama spune că ai putea fi o soție drăgălașă și docilă, cu puțină bunăvoință.

– Poate, dar nu pentru tine. Nu știu dacă până acum am mai disprețuit de cineva atât de mult. De ce... Nici ea nu știa de ce începuse să plângă, ceea ce foarte rar i se-ntâmpla... adică niciodată până să-l cunoască. Se ghemui într-un colț și lăsă lacrimile să-i curgă pe obraji. El o lăsă în pace să se descarce și doar îi întinse o batistă să-și șteargă ochii. Mă scoți din sărite!

– Știu, dar și tu mă scoți pe mine. Acum te simți mai bine? Și o bătu ușor pe genunchi.

– Da, suspină ea. Ieri și alaltăieri am avut două zile îngrozitoare.

– Aha! Și se pregăti să mai spună ceva, dar renunță fiindcă între timp ajunseseră în fața hanului. Opri motorul și coborî să-i țină portiera. Ceilalți îi așteptau în salon, la o măsuță joasă

pe care erau împrăștiate pahare cu băuturi și hârtii. Toți se ridicară să-i întâmpine, apoi Frank îi găsi un loc și se așeză lângă ea.

– Domnișoară Harris... i se adresă bătrânul Michael Corey.

– Spuneți-mi Penny.

– Penny, zilele astea am făcut investigații și pot să-ți rezum situația în care te afli.

Frank, care dispăruse la un moment dat, se întoarse cu un pahar în mână pe care i-l puse în față.

– E coniac? întrebă ea, strâmbând din nas.

– Da, bea-l.

– Veștile sunt atât de proaste încât am nevoie de așa ceva? Și luă o sorbitură, apoi împinse paharul într-o parte. Prefer să am mintea limpede.

– Așa și trebuie, zise bătrânul. Uite cum stau lucrurile. Conform clauzelor din testamentul bunicului tău, Consiliul director al fundației are drepturi absolute asupra modului în care se distribuie fondurile.

– Deci, poate desființa fundația?

– La următoarea ședință, dacă majoritatea votează pentru. Bunicul tău a aranjat totul astfel încât controlul să fie exercitat în funcție de numărul acțiunilor fiecărui membru al Consiliului, exact cum procedează societățile cu profit. Unchiul Henry, ca tutore, deține controlul prin vot a cinci mii de acțiuni, restul de douăzeci de mii fiind depozitată la banca din Boston, neintrând în calculul voturilor. Interesul lor este ca aceste douăzeci de mii de acțiuni să-ți fie înmânate doar cu două condiții. Prima, la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani, care înțeleg că va fi în ianuarie.

– Pe douăzeci și patru ianuarie. E prea târziu pentru a opri votul?

– Da, e prea târziu. Votul final se va da pe cincisprezece noiembrie.

– Asta înseamnă că am pierdut?

– Nu chiar. În testament mai există o clauză. Dacă te măriți imediat, preiei controlul acțiunilor tale, putând participa cu ele la următoarele alegeri.

– Alte opțiuni nu mai am?

– Nici una, draga mea.

– Vreau să discut cu Penny între patru ochi, interveni Frank. Terminați-vă băutura până facem noi câțiva pași, se adresă celorlalți, apoi o prinse de braț și o ridică de la masă.

– Ce s-a-ntâmplat, Frank?

– O clipă, zise el printre dinți, conducând-o în holul de la intrare, pustiu la ora aceea.Când fu sigur că nu-i aude nimeni se opri și se întoarse cu fața spre ea. Cât de mult îți dorești acele patruzeci de milioane?

Penny întoarse capul într-o parte. Cât de mult? Deloc. Era vorba despre visul bunicului, despre toate lucrurile pe care i le povestise de-a lungul anilor și se imprimaseră în mintea ei de copil. Erau banii bunicului, iar ea era singura care știa cum ar fi vrut el să-i folosească. Dar ce contau toate astea pentru Frank? Îndreptându-și umerii, îl privi direct în față.

– Doresc banii aceia foarte mult. Foarte, foarte mult.

El dădu din cap de parcă s-ar fi așteptat la un asemenea răspuns și încruntă din sprâncene.

– În cazul ăsta, ai doar zece zile la dispoziție să acționezi... adică să accepți să te măriți cu mine.

– Dar... eu... îngăima ea. Frank o luă de braț și o trase după el înapoi în salon.

– Vezi altă soluție? Care alt bărbat pe care-l cunoști s-ar însura cu tine atât de repede?

– Ni... nici unul... dar...

– Dar eu sunt dispus. Ne cunoaștem foarte bine. Tu ții le Abby, îți place familia mea și vrei banii. Nu?

– Da... dar... pentru o femeie căsătoria e un pas important... Cum putea el spune că se cunosc foarte bine când singurul lucru sigur pe care-l știa despre el era că îl iubește? Și cum de-i făcea o asemenea propunere cu atâta sânge rece?

– Așa e, însă e o situație specială. Știu că nu sunt cel mai chipeș bărbat dintre cei care te-au curtat. În ce mă privește, tu ești cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Lasă, lasă nu-ncerca să mă-nduioșezi cu povești de genul Frumoasa și Bestia, că nu ține.

– Slavă Domnului, spuse el, schițând un zâmbet. Ei, ce zici?

– Păi... nu... nu știu ce să zic. Tot ce spui e adevărat, dar eu...

– Tu ai fi vrut ceva romantic, cu declarații de dragoste sub clar de lună și rochie lungă de mireasă, nu-i așa?

Da, își zise Penny. Sunt o fire romantică și asta aș fi vrut, dar dacă spun „nu” pierd tot ce-mi doresc mai mult pe lumea asta: să mă mărit cu cel pe care-l iubesc și să împlinesc dorința bunicului. Să-i refuz propunerea doar fiindcă nu mă iubește? Bine măcar că suntem combatibili sexual, fiindcă am auzit că într-o căsnicie asta contează cel mai mult. De ce oi mai sta pe gânduri?

– Da, Frank, mă mărit cu tine.

El încuviință din cap, nepărând surprins, de parcă răspunsul ei ar fi fost singurul pe care-l putea primi, și când intrară în salon își anunță familia ce decizie luaseră. Tatăl lui se lumină la față, cei doi frați îl înghiontiră în glumă și se repeziră să sărute viitoarea mireasă, însă Michael Corey nu se limită numai la felicitări.

– Cât de repede? Timpul e esențial.

– Peste patru zile, zise Frank. Mai repede nu se poate. În Massachusetts ți se cere analiza sângelui ca să-ți elibereze certificatul prenupțial. Și scoase din buzunar un calendar. Azi e vineri. Dacă facem azi analizele, asta înseamnă că miercuri, pe douăzeci și cinci, sunt gata și mai rămân șase zile din octombrie și paisprezece din noiembrie.

– E timp destul, zise bătrânul. Acum plecați cu toții, iar tu, Frank, sun-o pe maică-ta și explică-i situația. Hai, plecați, am de discutat cu clienta mea între patru ochi.

– Cred că ar fi bine mai întâi să vină cu mine. Și, luând-o pe Penny de braț, o trase după el. Am păstrat camera, îi spuse el în timp ce descuia ușa. Am să dau telefon de-aici. În timp ce cereau legătura cu Northampton îi făcu semn să se așeze pe un scaun. Doamna Corey răspunse la primul apel și Penny îi putu auzi vocea clar, deși stătea destul de departe de telefon.

– Tocmai mă gândeam la tine. De o oră tot încerc să-mi fac curaj ca să te sun. Ce noutăți îmi dai?

– Cele pe care le dorești, zise el râzând. Penny a acceptat să se mărite cu mine. Izbucnirea de bucurie îl făcu să depărteze receptorul de ureche apoi, când ea se liniști, con-

tinuă: Nu te-am sunat mai devreme pentru că asta s-a-ntâmplat acum un sfert de oră. Ce spuse mama lui în continuare Penny nu mai înțelese, dar auzi foarte bine răspunsul lui: Nu, nu venim acasă pentru o nuntă fastuoasă în stilul familiei Corey... Am hotărât să ne căsătorim doar civil, miercurea viitoare, aici. Judecătorul Simpson a fost de acord să oficieze cununia în biroul lui.

Doamna Corey începu să țipe la telefon, dar Penny nu mai era atentă. O ceremonie civilă pentru care el făcuse deja toate pregătirile, fără măcar să-i ceară părerea. Nici rochie albă de mireasă cu voal lung, nici coroniță. „Am hotărât!" Păi, dacă așa voia el să înceapă drumul în căsnicie și se aștepta ca ea să-i cânte în strună, va avea o mare surpriză.

– Mama vrea să vorbească cu tine, zise el, întinzându-i receptorul pe care-l duse la ureche, forțându-se să zâmbească.

– Penny! Sunt atât de fericită... pentru tine și pentru Frank. Tu ești fata de care avea nevoie... dar nu sunt de acord cu ideile lui stupide în legătură cu nunta. Să pui piciorul în prag!

– Nu, doamnă, eu sunt de acord cu el. Sper că nu sunteți dezamăgită.

– Mi-ar fi plăcut să te-mbrac mireasă... ca să păstrăm tradiția, dar dacă rățușca cea urâtă se-nsoară, nu mai contează. Și, fiindcă veni vorba, de-acum încolo ar trebui să-mi spui mamă.

– Dar... bine mamă. Dar să știți că nu e așa.

– Cum așa?

– Rățușca dumneavoastră cea urâtă.

– Bineînțeles că nu e, râse doamna Corey. Acum e rățușca ta cea urâtă. Felicitări și v-aștept acasă imediat după nuntă.

– Nu știu... să vedem... mamă. Ce dulce suna acel cuvânt, cel mai simplu din dicționar, dar pe care ea nu-l folosise niciodată.

– Înțeleg. Tu fă-ți treburile, draga mea.

După ce-i înapoie receptorul, Penny ieși din cameră și se-ntoarse în hol unde o aștepta avocatul, cu un pahar în mână.

– Domnișoară, te-am urmărit cu atenție și am observat că ori de câte ori vine vorba despre cele patruzeci de milioane, în ochi ți-apar sclipiri demonice. Îmi spui și mie ce planuri ai cu ei?

Penny trase adânc aer în piept și-i povesti, în mare, ce intenționa să facă cu banii. Când apăru Frank își găsi viitoarea soție și tatăl râzând în hohote. Și nici unul din ei nu catadicsea să-i spună și lui ceva!

Frank răbdă vreo cinci minute, apoi își bătu pe umăr tatăl.

– E amuzant, dar lasă-mă să-ți spun eu ceva într-adevăr amuzant. Soția ta vine mâine la Northampton ca să supravegheze pregătirile de nuntă!

Așa se și-ntâmplă. Doamna Corey apăru la han înainte de ora zece. Frank deja aranjanse să meargă cu Penny la Barnstable pentru analize și certificatul prenupțial, după care nu mai aveau nimic de făcut decât să aștepte ziua de miercuri.

– Am inelul... cu martorii am aranjat, așa că n-a mai rămas nimic de făcut.

– Și cu asta te-ai achitat de obligații... Penny se va mărita îmbrăcată în blugi? Copilul are și el nevoie de haine potrivite. O fi ea doar o cununie civilă modestă, dar mireasa se-așteaptă să fie tratată ca o mireasă, îl mustră doamna Corey.

– În regulă, atunci fă tot ce trebuie și nu mă mai bate la cap, se predă el.

– Eu... trebuie să vă vorbesc între patru ochi, i se adresă Penny bătrânei. Aceasta îi văzu expresia îngrijorată și o conduse în hol unde se așezară pe o canapea, dar Penny nu știa cum să-nceapă.

– Nu cred că e atât de grav, o încurajă ea. Hai, spune-mi.

– Știu... știu că ați auzit discuția despre cele patruzeci de milioane. Femeia încuviință din cap. De fapt... banii nu sunt ai mei. Bunicul i-a lăsat în alte scopuri. Eu nu am nici un control asupra lor și tot ce am e câștigat prin muncă. Nu am bani să-mi cumpăr haine, dar acasă am două rochii drăguțe... Atâta tot. Nu-l pot lăsa pe Frank să facă cheltuieli.

– Dar nici să-l faci de râs la nuntă, nu-i așa?

– Oh, nu, sigur că nu, oftă Penny. Dar nu știu ce să fac.

– Există o soluție... obligația mamei miresei de a-i cumpăra rochia de nuntă.

– Dar eu nu am mamă.

– Mă ai pe mine, scumpo. Asta era deja prea mult pentru Penny care, cu nervii încordați la maximum, izbucni în plâns și-și lăsă capul pe umărul firav al acelei femei minunate. Frank apăru în hol să întrebe ce se-ntâmplă, dar bătrâna îi făcu semn să plece și dispăru. A doua zi, cele două femei ieșiră la cumpărături, căutând prin magazine ceva simplu, ceea ce le luă destul timp. În cele din urmă găsiră ce voiau: un costum din două piese, jachetă și fustă, dintr-o mătase albă, vaporoasă. Apoi porniră din magazin în magazin după pantofi asortați, la sugestia doamnei Corey cu tocul nu prea înalt ca să

nu-l depășească pe Frank în înălțime tocmai la nunta lui. Ce idee, nunta lui și-am să port ce-mi place mie! Și, fără să ia în seamă obiecțiile bătrânei își cumpără o pereche de pantofi albi cu tocul jos și decupați la spate. În privința voalului nu avură discuții și Penny optă pentru pălărie. Prețul cumpărăturilor aproape că o îngheță. În sfârșit se întoarseră la han, unde doamna Corey se declară ca instalată „pe lungă durată".

– Abby va sosi marți fiindcă n-am vrut să-ntrerupă școala atât de repede. Și-așa a lipsit pre mult, dar nu putea lipsi de la nunta tatălui ei. De-acum încolo tu, Penny, te vei ocupa de treburile astea.

– Mamă!

– Frank, nu strâmba nasul la mine, se răsti bătrâna. Asta e. După ce te-nsori, Abby trece în responsabilitatea soției tale și eu abia aștept să predau schimbul. O iubesc foarte mult, dar nu mai sunt destul de tânără ca să mai am grijă de un copil. Domnișoară, acum ce-ai de gând să faci?

– Păi, s-a făcut târziu și mă gândeam să plec acasă și...

– Acasă? Te referi la casa din... cum se numește locul acela?

– Navigation Lane, răspunse Frank. O conduc pe Penny și mă-ntorc.

– Merg și eu cu voi, să arunc o privire. Frank, parcă spuneai că sunteți vecini.

– Da, mamă, dar locuința e provizorie și nu cred că-ți va plăcea. E o zonă de mlaștini... nu e ceea ce te-aștepți.

– Frank Corey, am impresia că nu mai auzi bine. Ți-am spus foarte clar că vreau s-o văd. Hai să mergem acum, ca să nu întârzii la cină fiindcă ne-au promis un bufet excelent.

Când mașina se opri în fața caselor, doamna Corey rămase încremenită câteva momente uitându-se la clădirile dărăpănate.

– Aici locuiești? întrebă nevenindu-i să creadă.

– Da și am avut mare noroc. În Cape Cod e foarte greu să găsești o casă, iar eu am închiriat-o pentru un an, nu pentru vacanță.

– Înțeleg, zise bătrâna. Haideți să intrăm. Deschise portiera și coborî din mașină, iar Penny o urmă. Pe afară mai e cum mai e, dar stai să vezi cum arată înăuntru! își zise Penny. Dar doamna Corey nu părea deloc descurajată. Se luă după ea și nu se opri decât în mijlocul salonului, cercetând cu privirea fiecare colțișor și fisură din perete, fiecare găurică din covor, zgârietură de pe mobilă și fir de praf de pe măsuța pentru cafea. Aoleu, toate soacrele or fi așa? se căină Penny în gând. Trebuia să-i distragă cumva atenția.

– Să mergem la bucătărie... Acolo ne... îmi petrec majoritatea timpului.

– Te cred, zise doamna Corey, urmând-o. Cel puțin acolo Penny se simțea mai în siguranță. Totul era pus la locul lui, farfuriile spălate, masa curată, gunoiul aruncat, dar bătrâna se duse direct la chiuveta care apucase și zile mai bune. Acum nu mai lucea, nu mai era atât de albă și, din loc în loc, avea smalțul sărit.

– Cred că etajul nu vreți să-l vedeți.

– Ba da, cum să nu. Și Penny o conduse pe scări de parcă ar fi urcat spre eșafod. Camerele erau curate, așternuturile proaspăt schimbate, cada și toaleta bine frecate. După ce totul fu inspectat, inclusiv robinetele, urmă verdictul.

– Frank, nu se poate ca o fată atât de drăguță cum este Penny să se mărite plecând dintr-o... cocioabă.

– Dar eu...

Bătrâna ridică mâna făcându-i semn să tacă.

– Se vede foarte bine că ai făcut minuni ca s-o întreți, dar nu merita efortul. Frank!

– Păi, o ducem înapoi la han, propuse el.

– O idee excelentă, se declară ea de acord.

– Nu pot, doamnă Corey, chiar nu pot, zise Penny.

– Spune-mi mamă, scumpa mea. Ba poți. Ai o valiză? Du-te și împachetează-ți lucrurile. Frank, controlează dacă totul e bine închis, gazele și restul. Penny nu se mai întoarce aici.

– Dar am plătit chiria pe luna ianuarie, protestă ea.

Bătrâna ridică din nou mâna, impunându-i să tacă.

De ce se lăsa manevrată de femeia aceea? Ce-avea în plus față de ea? se întrebă Penny. Siguranță de sine, își dădu tot ea răspunsul apoi, rămase uimită când se auzi spunând:

– Bine, mă duc să-mi fac bagajul. Și urcă să împacheteze, urmată de doamna Corey.

Îi luă puțin timp să arunce în valiză cele câteva lucruri și mărunțișuri din rafturi și sertare.

– N-ai prea multe bagaje, constată bătrâna care se legăna în scaunul-balansoar.

– Așa e, oftă Penny, dar cred că știți că a trebuit să fug de-acasă.

– Știu, scumpo. Mi-a spus soțul meu. Noi doi ne povestim totul. Asta face deliciul unei casnicii.

– Eu n-am nici cea mai vagă idee despre căsnicie, dar ar trebui să aflu pentru că Frank este... mi-e greu să-l înțeleg.

– Ce-ai vrea să afli despre el?

Penny încruntă din sprâncene.

– Singurul lucru de care sunt sigură e că-l iubesc, dar nu cred că asta e de-ajuns. Nu-i așa?

– Nu pretind că sunt expertă, râse doamna Corey. M-am măritat o singură dată dar căsnicia cu Michael durează de patruzeci și doi de ani. Da, ai dreptate, dragostea nu-nseamnă totul. Mai există lucrurile mărunte, de zi cu zi, dar pe-astea ai să le-nveți treptat.

– Îl cunosc atât de puțin pe Frank încât nu știu nici măcar cum să mă port cu el după căsătorie. Îmi puteți, totuși, spune de ce el arată... altfel decât ceilalți din familie?

– Ah, nu ți-a povestit? Frank e copilul meu preferat. Dintre toți el a fost cel mai frumos. Apoi a plecat în Vietnam cu escadronul de vânătoare...

– Oh, Doamne, n-am știut. A avut... un accident.

– Cu un an înainte să plece se-nsurase. Abby s-a născut în lipsa lui. S-a-ntors complet desfigurat și, practic, a trebuit să i se refacă întreaga față. Soția l-a părăsit și asta l-a afectat și mai mult. Frank are nevoie de multă blândețe și afecțiune, de o femeie care să-l iubească așa cum este.

– Am să-ncerc, numai să vrea și el.

Capitolul 8

Despre oriunde în altă parte doar în biroul unui judecător nu mai auzise Penny că se oficiaseră căsătorii. Asta îi amintea de primul interviu pentru un post de secretară, când aflase că „fără experiență" era parola cu care nu puteai răzbate mai departe. Acum se aștepta din clipă în clipă ca judecătorul Simpson să se-ntoarcă spre ea și s-o întrebe: „Câtă experiență ai, domnișoară Harris?" Ceea ce ar fi însemnat sfârșitul. Îngrozită, se agăță de grațul lui Frank.

Judecătorul se grăbea, totuși își făcu timp să examineze certificatul prenupțial, apoi îi surâse lui Frank ca unui vechi preiten și începu să citească jurămintele maritale, pe care Frank le știa pe de rost dând răspunsurile corect și completând-o când Penny se mai poticnea. Când totul se termină, Frank o sărută pe frunte, dar atât de ușor de parcă i-ar fi fost teamă s-o atingă.

Inelul pe care i-l dăruise cu o zi în urmă era din aur pur, gros, cu un diamant mare care aproape că îi acoperea degetul și atât de greu că, probabil, costase o avere, se gândea Penny. Doamne, câtă cheltuială!

– Zâmbește, îi șopti Frank la ureche.

– Nu pot, îmi vine să plâng. Du-mă de-aici!

Luând-o de braț o scoase din micul grup format din părinții, frații, sora lui, Ethel și Abby. Penny își șterse lacrimile și curând se calmă. Problemele fetiței trebuie să stea pe primul loc, doar de-asta s-a-nsurat cu mine.

– Acum pot să-ți spun „mamă?" o întrebă Abby în timp ce coborau treptele tribunaului, ridicându-și privirea spre ea.

– Cum vrei tu. Chipul fetiței se lumină de bucurie și Penny se lăsă în genunchi ca să-i primească îmbrățișarea.

– Oh, mămico! Fetița avea ochii plini de lacrimi și amândouă începură să plângă, dar din cu totul alte motive. Frank rămăsese încremenit. Când Penny se ridică în picioare luând fetița în brațe, pe fața lui se citea surprinderea, îndoiala și încă ceva, nedefenit. Părinții lui se apropiară.

– Ei, să nu-ncepeți cu asta, glumi domnul Corey. Luna de miere s-a terminat și trebuie să vorbesc cu clienta mea.

– Dar... dar... se bâlbâi Penny.

– Asta n-a fost luna de miere, zise Abby pe un ton serios. Când plecați pot să merg și eu cu voi?

– Sigur că poți, doar acum suntem o familie, nu?

– Așa e, confirmă Frank, dar pe un ton rece și privind încruntat. O duc pe Abby la han, iar tu rămâi de vorbă cu tata.

Discuția cu socrul său dură mai bine de trei ore. Mai întâi acesta vru să se asigure de intențiile ei, apoi urmă un teanc de acte de completat și de semnat, cu care George plecă imediat la Boston. La ora șase toate lucrurile erau puse la punct.

– Sunteți sigur că va merge? îl întrebă ea cu îndoială în voce.

– Foarte sigur. Altfel de ce să-mi mai fi plătit un onorariul atât de mare? zise el râzând.

– Acum mi-aș dori să nu vă fi plătit chiar un dolar. Am ieșit în oraș cu doamna Corey și am rămas fără nici un ban... adică mai am optzeci și cinci de cenți.

– Dar bărbații la ce sunt buni? Cere-i lui Frank.

– Oh, nu pot. De câte ori amintesc de bani se enervează. Nu, nu pot.

– Atunci, îți spun eu cum facem. Ca avocat îți pot avansa un împrumut până după încheierea cazului. Cinci sute de dolari e bine?

– Puteți face asta?

– E perfect legal. Și imediat scoase stiloul să-i completeze un cec.

– Pot să vă mai întreb ceva?

– În calitate de avocat?

– De socru.

– În cazul ăsta, mă poți întreba orice.

– Acum, că știți ce se va-ntâmpla cu banii mei și fiindcă Frank e și el tot avocat, vă întreb dacă avocații câștigă destul de bine ca să-și permită întreținerea unei familii numeroase.

– Ai de gând să sporești familia?

Penny își lăsă capul în jos, rușinată.

– Da, dar încă n-am discutat cu Frank problema asta, așa că nu-i știu părerea, dar dacă putem...

– Răspunsul este „da" Frank e un avocat foarte bun și poate câștiga destui bani ca să întrețină o familie numeroasă. Ești mulțumită?

– Da... și-mi promiteți că nu-i spuneți lui Frank despre banii împrumutați?

– Îți promit. Orice s-ar întâmpla.

– În seara asta vă întoarceți cu toții la Northampton?

– Doar mama, Abby și Ethel. Eu și băieții plecăm pentru câteva zile la Boston.

– Pot veni și eu cu voi?

– În nici un caz. Spectacolul va fi mai reușit dacă tu vei fi elementul-surpriză. Pe cincisprezece, când vom intra în sala de consiliu, vreau să-i văd pe toți holbându-se la tine, după care începem execuția. Pe paisprezece vin să te iau ca să ne-ntoarcem împreună la Boston.

– Și ceilalți?

– În zilele următoare voi lua legătura cu toți cei pe care mi i-ai menționat. Nu-ți face griji. Și, sărutând-o pe frunte, o împinse ușor spre mașina care o aștepta.

Nu mai avea răbdare. Trecuseră aproape patru ore de când nu-și văzuse „soțul", cuvânt cu care începea să se obișnuiască. Ajunsă la han se opri în hol să-și scoată cheile apoi se îndreptă aproape în fugă spre camera ei. Din prag văzu că este goală și avu un moment de ezitare. Parcă nu-i venea să intre dacă el nu

era acolo. Apoi, uitându-se cum arată, în costumul destul de șifonat, cu buchetul de flori ofilite în brațe și, probabil, cu figura obosită, se hotărî. Singura ei valiză era pusă pe suportul din dreptul patului și cineva îi aranjase în dulap cele câteva lucruri.

Uitându-se la ceas văzu că se făcuse aproape șapte și-și aminti că doamna Corey îi spusese să coboare în restaurant la opt. Așa că se dezbrăcă repede și intră sub duș, să se relaxeze pentru noaptea ce avea să urmeze.

Apoi își alesese o rochie subțire, simplă, viu colorată, întrebându-se dacă era potrivită pentru o cină în familie.

Puțin mai mult îi luă să-și usuce părul și să-l perie. Îl lăsă liber pe spate, dar hotărâse ca noaptea să doarmă cu el strâns, asta fiindcă-și amintise că una dintre prietenele ei îi vorbise cândva despre asta, spunându-i că „bărbaților le place să-ți vadă părul răsfirat pe pernă, dar în somn se răsucesc, ți-l prind sub ei și nu mai poți face o mișcare fără riscul de a rămâne cheală". Cam asta era tot ce știa despre căsătorie.

Frank tot nu apăruse și se făcuse ora să coboare la cină. Își luă un șal, în caz că va fi răcoare în restaurant, și se grăbi să nu întârzie. Toți erau adunați acolo, numai Frank lipsea. Se ridicară s-o întâmpine, se sărutară și Abby o îmbrățișă veselă.

– Dar Frank unde e? întrebă doamna Corey. Eu credeam că v-ați retras amândoi în cameră. Aluzia îi făcu pe toți să râdă, în afară de Penny.

– Nu știu unde e, nu l-am văzut de la cununie, zise, încercând să pară indiferentă, dar în tonul ei se citea limpede supărarea și tristețea.

– Eu nu mai înțeleg ce-i cu băiatul ăsta, îi șopti la ureche doamna Corey soțului ei.

– Cele patruzeci de milioane sunt de vină. Se simte frustrat, îi răspunse acesta tot atât de încet, însă Penny, care avea auzul foarte bun, auzi toată discuția.

– Ești supărată pe tata? o întrebă Abby, care stătea lângă ea.

– Cine, eu? Bineînțeles că nu, zise ea străduindu-se să zâmbească. Probabil că mai are și alte treburi. Știi bine că săptămâna asta s-a ocupat numai de noi.

În cele diun urmă apăru și Frank care, fără să-și ceară scuze sau să dea atenție cuiva, se așeză la masă în fața lui Penny. Felul cum arăta o șocă. Era tras la față, obosit, avea costumul șifonat și cravata strâmbă. Și evita s-o privească.

Dacă aș fi avut măcar puțină experiență aș fi știut ce să fac într-o asemenea situație, se gândi ea și dădu să se ridice de la masă, dar doamna Corey, aflată în stânga ei, o opri, lăsându-și palma pe umărul ei.

Cina se termină repede, doamna Corey găsind și o justificare:

– Avem bilete la avion în seara asta. Soțul meu vrea să plecăm cât mai urgent de-aici. Nu că familia noastră ar fi cunoscută în zonă, dar am putea atrage atenția, ceea ce nu e de dorit. Voi rămâneți aici în luna de miere, Michael și băieții pleacă la Boston și când toată nebunia asta va trece, vă așteptăm la Northampton. Până vă găsiți o casă puteți locui la noi.

Apoi își luară la revedere și când rămaseră singuri în restaurant, doar cu cei ceilalți chelneri care strângeau masa,

Penny veni lângă el și prin spatele scaunului se aplecă și-l îmbrățișă. Frank nu scoase o vorbă, dar îl simți mirosind a alcool.

Ia taurul de coarne, își zise Penny. Dacă el se poartă distant și n-are chef de vorbă nu poți să-l obligi.

– Eu mă duc la culcare, Frank, îi zise și-l sărută pe obraz.

– Chiar așa, ce-ar fi să te culci.

Așadar, o respingea chiar în noaptea nunții, își spunea Penny în timp ce se-ndrepta spre camera ei. Acolo nimic nu se schimbase: În dulap erau doar hainele ei, iar în baie nu văzu nici un obiect de toaletă de-al lui și atunci avu o presimțire sumbră. Dacă lucrurile nu erau în regulă? Dacă Frank nu-și terminase misiunea și trebuia să se ocupe de altceva mult mai periculos decât de o soție neglijată? Nu era nimic amuzant în asta.

Fără chef, se pregăti de culcare: un duș, periatul părului, alegerea cămășii de noapte, de fapt singura potrivită pentru o astfel de ocazie, lungă, din mătase roz transparentă.

Cearșafurile erau moi, dar reci. După ce rămase zece minute cu ochii în tavan se ridică din pat să ia un ziar de pe masă. Undeva se auzi bătând miezul nopții, apoi ora unu. Ochii i se închiseră, ziarul îi căzu din mână pe podea și adormi cu lumina aprinsă.

La opt când se trezi și-și întoarse privirea somnoroasă într-o parte văzu că locul de alături era neatins. Frank nu dormise acolo în noaptea aceea. Categoric, ceva se-ntâmpla cu el!

Se ridică din pat, își trase pe ea jeanșii și o bluză, își dădu cu apă pe față și se încălță, apoi ieși din cameră și o ținu tot

într-o fugă până la pavilion unde, la o masă, îl văzu pe Frank luându-și micul dejun. Când o zări se ridică și o invită să se așeze.

– Ai dormit bine? o întrebă cu un aer vesel.

– Nu, am stat trează aproape toată noaptea, izbucni ea.

– De ce? Părea într-adevăr curios.

– Fiindcă te-am așteptat pe tine, se răsti ea, fără să țină seama de perechea de la masa alăturată. El lăsă jos cuțitul punându-l tacticos lângă celelalte tacâmuri, apoi înălță spre ea o privire rece.

– Ce prostie din partea ta. Acum, că suntem căsătoriți, îți poți revendica milioanele. Ce, ai uitat?

– Crezi că ăsta e singurul motiv pentru care m-am măritat cu tine? Îi veni să plângă, dar reuși să se abțină. Nu, n-am să plâng în fața lui. Asta în nici un caz, își spuse.

– E un motiv întemeiat, zise el păstrându-și expresia dură. Nici un gest nu indica faptul că între ei exista ceva mai mult decât afirmase.

– Tu vorbești serios, Frank?

– Bineînțeles.

Oare, ce simțea pentru ea? O ura? Dacă da, de ce? Avea impresia că îl atrăsese într-o capcană? Dar el îi ceruse să se căsătorească. Sau tatăl lui îl convinsese? Păi, dacă el începea cu asemenea figuri, putea și ea să-i facă! N-am avut nevoie de el până acum, n-o să am nici de-acum încolo!

– Mai sunt zece zile până pe cincisprezece. Ce-ai de gând să faci până atunci?

– Rămân aici ca să te-nsoțesc la Boston, zise el pe un ton fără inflexiuni. Între timp plimbă-te prin Cape Cod, admise peisajul, chestii de-astea.

– Să fac pe turista? Ai uitat că locuiesc aici de-aproape un an?

– N-am uitat deloc. Vrei să-ți comand micul dejun?

– Nu te deranja... N-aș putea... Și se ridică de la masă.

– Pleci? Credeam că ți-ar plăcea să vizităm Provincetown.

– Ăsta e singurul lucru pe care ți-l dorești, Frank?

– Nu știu la ce te referi? Și până să apuce să se ridice și el de la masă, Penny dispăruse, pornind în fugă spre camera ei. Încuie ușa, își aruncă valiza pe pat și începu să-și îngrămădească lucrurile în ea.

Nu trecuseră nici cinci minute că în ușă se auzi o bubuitură.

– Penny! Știu că ești acolo. Deschise!

– Nici nu mă gândesc. Frank mai bătu de câteva ori, apoi renunță. Penny așteptă puțin să se asigure că plecase, apoi termină de împachetat, telefonă la recepție să comande un taxi și deschise încet ușa. Coridorul era pustiu, dar n-o luă pe drumul obișnuit spre ieșirea principală, ci se îndreptă spre cea din aripa clădirii. Taxiul o aștepta deja în față. Du-mă, te rog, la Barnstable, îi spuse taximetristului.

– Chiar în oraș?

– Da. Știi unde-i Navigation Lane? Acolo vreau să mă lași, îl rugă, dar mai întâi, trebuie să mă opresc la bancă.

Nu-i trebui decât un minut ca să scoată de pe cecul dat de socrul ei niște bani, apoi se urcă din nou în taxi spunându-i șoferului s-o ducă cât poate de repede.

Acum, că nimeni nu o vede, nu mai era nevoie să se ferească, așa că, ajunsă acasă lăsă lacrimile să-i curgă în voie pe obraji. Deschise ușa și intră în bucătărie, adună toate conservele și le cără în furgonetă, apoi urcă la etaj și strânse tot echipamentul de camping, cortul, sacul de dormit și salteaua pneumatică. Urcându-se la volan se rugă în gând și întoarse cheia în contact. Motorul porni imediat.

În primul refugiu de pe autostradă se opri și scoase ghidul cu lista campingurilor din regiune. Majoritatea se închideau în septembrie dar, în cele din urmă, găsi unul deschis până pe optsprezece noiembrie și, urmând harta, într-o oră ajunse acolo și închirie un spațiu.

– Acum n-are decât să mă găsească... dacă m-o căuta! bombăni în timp ce-și instala cortul.

După aceea își încropi un prânz cu mâncare din conserve încălzită la aragazul portabil din furgonetă, apoi făcu o plimbare lungă în împrejurimi. La opt când se întoarse mai mâncă un sandviș, se duse să facă un duș ca să se curețe de praf și intră în cort cu gândul să se culce, dar somnul nu se prinse de ea, fie pentru că era încă prea devreme, fie din cauza zgomotelor ce veneau dinspre pădure și a mașinilor ce treceau pe șosea. În schimb, o năpădiră gândurile și prin fața ochilor îi trecură imagini pe care voia să le uite. În cele din adormi, dar mult după miezul nopții.

Zilele se scurgeau încet. Sezonul se încheiase de mult, campingul era aproape pustiu și vremea din ce în ce mai umedă.

Nu mai era de stat acolo, dar administratorului campingului îi spuse exact contrariul în ziua de paisprezece, la ple-

care. Se trezise devreme, strânsese totul și cărase lucrurile în furgonetă, iar acum se îndrepta spre Sandwich. După ce trecu podul Sagamore, peste canalul ce despărțea restul statului de peninsula Cape Cod, într-o jumătate de oră oprea în parcarea din fața hanului. Recepționerul nu o recunoscu, iar când își dădu numele, acesta își ridică privirea uitându-se la ea cu ochi mari, nevenindu-i să creadă.

– Doamna Corey?

Felul în care i se adresase o luă prin surprindere și-i trebui o clipă să se dezmeticească.

– Da, doamna Frank Corey.

Recepționerul întinse mâna spre telefon.

Soțul vă caută de nu știu când, zise formând un număr. Aproape că și-a ieșit din minți.

– Asta nu-i de azi, de ieri, replică ea pe un ton rece. Mai am camera reținută?

– A pus toată poliția din Cape Cod să vă caute!

Dar Penny era prea obosită ca să se bucure.

– Acum nu mai are de ce să mă caute. Mai am camera reținută?

– Am apelat și la echipele speciale maritime și aeriene. Vă puteți imagina? Toată Paza de Coastă. Se gândea că poate v-ați rătăcit în mlaștini.

– Ce tâmpenie! pufni ea. Cunosc Marea Mlaștină ca pe propriile buzunare. Mai am camera reținută?

– Și au trimis apeluri la toate stațiile radio din Cape Cod. Probabil le-ați auzit!

– Da, cred că totul a fost teribil de captivant, zise ea căscând. Sunt frântă de oboseală.

– Aveți camera reținută, doamnă Corey. Soțul dumneavoastră a zis că o păstrează până... atât cât va fi nevoie.

– În cazul ăsta, aș dori cheia, iar portarul poate-mi aduce bagajele din furgonetă.

Ajunsă în sfârșit în cameră, primul lucru pe care voia să-l facă era o baie, așa că își umplu cada până sus, turnă spumant și se cufundă în ea până la gât. Probabil că la un moment dat ațipi, fiindcă atunci când ușa camerei se izbi de perete cu o bufnitură îngrozitoare, tresări și tot atunci constată că apa se răcise.

– Penny! Unde naiba ești, se auzi vocea lui Frank. Și, intrând în baie: Pe unde dracu' ai umbrat până acum?

Penny se cufundă din nou în cadă lăsând spuma s-o acopere.

– Tu „bună ziua" nu știi să dai? se răți ea.

– De asta-mi arde mie? O săptămână m-ai ținut ca pe jar, ca să nu mai vorbesc de poliția din Cape Cod.

– Ți-a trebuit cam mult până să-ți faci griji pentru mine.

Frank se apropie și îngenunche lângă cadă.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Ai zis că îți faci griji pentru mine de o săptămână, dar eu sunt plecată de zece zile. Ți-a luat câteva zile până să descoperi că am dispărut?

– Încetează cu aiurelile, pentru numele lui Dumnezeu. În clipa asta chiar n-am chef de ceartă! se răsti el.

– Se prea poate, fiindcă ești obișnuit să pocnești din degete și toată lumea să-ți stea la dispoziție. Ei bine, Frank Corey, cu

mine nu ține figura. Iar unde-am fost, asta-i treaba mea! I-am promis tatălui tău că ne-ntâlnim aici pe paisprezece seara și am venit. Nu-mi amintesc ca ție să-ți fi promis ceva... de fapt, se pare că ești mai fericit când nu mă vezi. Și acum, dacă am pus lucrurile la punct, lasă-mă să ies din cadă până nu îngheț.

– Te scot eu imediat de aici și află că încă n-am terminat discuția cu tine.

– Dar am terminat-o eu. Nici nu... stai, ce faci? Deși îmbrăcat în costum și cu cravată, Frank nu ezită să-și bage mâinile în apă, sub clăbuci, s-o ridice și s-o scoată din cadă ca pe un fulg.

– Lasă-mă jos.. libidinosule! Lasă-mă jos! Udă și plină de săpun, aproape că îi alunecă din brațe, dar el o prinse mai strâns, lipind-o de cămașa făcută leoarcă. Penny se mai zbătu puțin, apoi încercă să-l lovească cu pumnii în cap, însă Frank reușise deja să iasă cu ea din baie și s-o trântească în pat, așa goală cum era. Vezi ce-ai făcut... ai deranjat patul!

– Și-asta nu-i nimic pe lângă cum am să-l deranjez în noaptea asta, o amenință el. Și, întorcându-se în baie, luă câteva prosoape și i le aruncă în pat. Penny se acoperi repede, abia atunci realizând că stătuse goală în fața lui. Tata ne-așteaptă deja, spuse el pe un ton calm. A făcut o mulțime de drumuri pentru tine, așa că trebuie să cobori. Ai priceput? ridică el tonul.

„Nu mi-e frică de el și să nu se pună cu mine că doar n-am luat degeaba lecții de karate!"

Însă Frank nu era un luptător cinstit. În loc să-i cârpească o palmă așa cum, de fapt, se aștepta, luă unul din prosoape și

începu s-o șteargă, pornind de la degetele picioarelor și, ușor, în sus, cu ochii ațintiți asupra trupului ei gol, pe care Penny, ca paralizată, nu mai avusese puterea să și-l acopere. Când el îi atinse interiorul coapselor se excită atât de tare, cum niciodată nu i se mai întâmplase. Senzația era atât de puternică încât, pe furiș, deschise un ochi și se uită. Frank lăsase prosopul deoparte, dar părea să nu-și fi dat seama. Sau știa? Cu un efort de voință Penny reuși să-și revină și să-i arunce în brațe celălalt prosop.

– Uite ce e, știu foarte bine că nu mă dorești. Mi-ai dovedit-o nu o singură dată. Și, smulgându-i cele două prosoape, își acoperi sânii și șoldurile.

– Ce le mai știi tu pe toate. Poate chiar te doresc. Și ridicându-se de pe pat își scoase haina și cămașa. Penny se ghemui, nemaiștiind ce să creadă. E soțul tău și are tot dreptul, își spuse. Da, dar nu așa. Nu așa!

Frank se așeză din nou pe pat și-și scoase pantofii și ciorapii. De-abia atunci îi observă privirea speriată.

– Mă-ntreb ce-o fi acum în mintea ta, zise el pe un ton ironic. Că vreau, cumva, să te violez?

– Dacă asta intenționezi, fă-o mai repede că vreau să mai și dorm în noaptea asta.

– Ei, fir-ai tu să fii! Și, cu o mână îi smulse prosopul cu care-și acoperise sânii și-l aruncă într-un colț. Nu durează mult, nu-i așa?

– De unde... vrei să știu? îngăimă Penny în timp ce el îi atingea pântecele urcându-și palma spre sânul ei. N-am mai făcut-o niciodată!

– Și eu de unde să știu? i-o întoarse el, cuprinzându-i sânul și trimițându-i semnale pe care trupul ei nu le mai primise niciodată, mesaje ce nu era nevoie să fie descifrate, dar pe care el le întrerupse exact când Penny și-ar fi dorit cel mai puțin, când corpul îi fremăta de plăcere și fața îi era în extaz. Nu voiam decât să-mi scot hainele ude. În seara asta e puțin probabil să te violez. Chiar ești virgină?

– Asta nu vei afla niciodată! țipă ea, mai mult decât umilită. Și vru să se rostogolească din pat, dar el o prinse de mâini și o ținu pe loc.

– Încetează, n-am chef să mă las mutilat, râse el. Nici unul nu auzi bătaia ușoară în ușă și când domnul Corey apăru în prag, ei se priveau în ochii, Penny acoperită doar cu un prosop, iar Frank numai în pantaloni.

– Credeam că ați uitat să mai veniți, zise domnul Corey, așa că am urcat să vă grăbesc... ah, scuzați-mă. Și trânti ușa în urma lui. Coborâți când terminați, le strigă de pe coridor.

– Penny se dădu jos din pat înfășurându-se în prosop, iar Frank își luă hainele și se-ndreptă spre ușă.

– Sunt la două camere de aici. Când ești gata treci să mă iei.

Penny Corey, pentru o fată care nu plânge în public, compensezi când ești de una singură! își zise amărâtă rezemându-se de ușa închisă în urma lui.

Capitolul 9

Penny se trezi cu noaptea-n cap. Soarele nu răsărise la orizont, dar cerul era senin. Sosise ziua cea mare! „Îmbracă-te sobru, dar elegant!" o sfătuise cu o seară în urmă socrul ei, iar singura piesă din garderobă care se potrivea descrierii era taiorul de la cununie, cu care se și îmbrăcă, pierzând minute întregi în fața oglinzii să și-l netezească și să-l aranjeze. Apoi urmară, bineînțeles, pantofii cu tocul jos. Fiindcă Frank îi însoțea și știindu-l în ce toane e, nu voia să-i dea motive să o critice.

După un mic dejun luat în tăcere, unde domnul Corey își făcu ordine în hârtii, ieșiră toți trei la mașina care-i aștepta. Văzând-o Penny își ținu respirația și rămase cu gura căscată. Era una din acele limuzine foarte lungi, semănând cu un rechin, ce depășea cu mult în lungime o mașină obișnuită.

– De-acum încolo trebuie să ne comportăm ireproșabil, îi explică socrul ei. Unde naiba, e blana aia de nurcă? Nu i-am spus lui Edith s-o trimită jos? N-ai primit-o?

– Ba da... a trimis-o, dar nu pot s-o port. Animalele acelea micuțe...

– Aș vrea să-ncepi ziua ceva mai optimistă, râse domnul Corey. Și nu te lăsa păcălită de ce vezi în fața ochilor. Limuzina e închiriată.

– Chiar că e o păcăleală, chicoti Penny.

– Nu râde prea tare că asta se trece la nota de plată, zise Frank ursuz.

– O să stai lângă mine ca să prind curaj? îl întrebă ea luându-l de mână.

– Asta nu e prevăzut în plan, râse domnul Corey. Mai întâi ne vom juca puțin cu ei de-a tocmeala, iar dacă Frank ar fi de față sigur vor ieși scântei. Nu, Penelope, tu și avocatul tău veți juca singuri această scenă, iar Frank o să stea undeva, afară. Nu cred că va dura mult, fiindcă am la mine toate documentele.

– Chiar nu mi-ar plăcea să zăbovesc prea mult. Vor fi acolo toți în păr, unchiul Henry, Oscar, toți nepoții... Nici nu știu cum am să rezist dacă Frank nu stă lângă mine.

– Cine naiba mai e și Oscar ăsta? o întrebă Frank.

– Credeam că ți-am spus. Este un văr cu care unchiul Henry voia să mă mărite.

– Nu trebuie să-ți fie teamă nici de el, nici de unchiul tău și nici de mine nu ai nevoie pentru că, oricum, îți vei căpăta banii.

Într-o oră ajunseră în Winthrop Square, centrul financiar al Bostonului, în fața clădirii vechi, dar solide, din cărămidă roșie, care în decursul anilor fusese de câteva ori renovată.

– Se uită cineva la noi? întrebă domnul Corey.

– La o fereastră de la etajul patru sunt trei persoane. Acum s-au retras. Precis ne-au văzut, îl informă Frank.

– De-asta aveam nevoie. Dacă nimeni nu ne-ar fi văzut sosind, degeaba tot efortul. Ședința de consiliu a început de un sfert de oră. E bine să-i lăsăm puțin să ne-aștepte.

– Unchiul Henry știe că venim? întrebă Penny.

– Știe că vine cineva. Banca i-a anunțat că va fi prezent un reprezentat.

– Un reprezentant?

– Da. Eu. Unde naiba o fi medicul cu care trebuia să ne-ntâlnim.

– Ce medic? zise Frank nedumerit.

– Nu-ți face griji, nu-i nimeni bolnav. Care dintre ei o fi, Penny?

Din clădire ieșiseră trei bărbați care acum se-ndreptau agale spre ei. Șoferul limuzinei deschise portiera și cei trei se strecurară înăuntru, Cel mai în vârstă se prezentă întinzând mâna.

– Doctor Ketelman și domnii Jimson și Hall, contabili.

– Iar ea este domnișoara noastră, Penelope Harris Corey, nora mea.

– Care domnișoară? E soția mea! mormăi Frank.

Mult ți-a mai trebuit să realizezi acest lucru, își zise Penny, sau poate mi-e greu să accept că și crezi ce spui, după tot ce s-a-ntâmplat de la nuntă încoace.

Medicul se uită cu atenție la Frank.

– Tinere, pe vremea când am început să practic medicina, asta se chema dispepsie. Dormi prea puțin și te agiți prea mult. Întinde mâna să-ți iau pulsul.

– La naiba! se enervă Frank și, deschizând portiera, coborî din mașină și se-ndepărtă cu pași apăsați.

– Oh, Doamne, oftă Penny. O dată cu Frank îi dispăruse și toată siguranța de sine. Domnul Corey o asigură că Frank se va întoarce repede și începu să discute cu ceilalți de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Și cei de la institut n-au avut nimic de obiectat? i se adresă medicului.

– De obiectat? Domnule dragă, când le-am explicat situația celor din consiliu, mai că au sărit în sus de bucurie. Totul a venit cum nu se poate mai bine. Chiar azi-noapte a fost un incendiu și rulota în care țineam mobilierul de birou a fost distrusă.

– Dacă asta vă face mai fericiți, aflați că domnișoara tocmai a dispus construirea a încă trei etaje placate cu gresie la clădirea din Gainsborough Street. Va fi un bloc numai cu birouri pe care, bănuiesc, vreți să-l ocupați numai dumnea-voastră. Asta face... hmm... încă jumătate de milion.

– Dumnezeule! exclamă medicul.

– Dumnezeule! îngână și Penny. Așteptându-l pe Frank să apară uitase că are de jucat un rol. Dacă Frank nu se mai întorcea? Doar gândindu-se la asta și simțea că îi îngheață sufletul. Era atât de disperată că ar fi lăsat totul baltă și s-ar fi întors la Cape Cod, dar tocmai atunci domnul Corey o atenționă că era momentul să meargă.

În holul de la intrare se opri câteva clipe să-și scoată haina și să-și aranjeze taiorul.

– Arăți bine, o asigură el. Hai să ne grăbim puțin.

Liftul îi lăsă la etajul patru, într-o anticameră plină de plante ornamentale. O secretară blondă le zâmbi la spatele unui birou.

– Am venit la ședința de consiliu, o anunță domnul Corey, cu o voce gravă, serioasă, complet diferită de cea pe care i-o știa Penny, care-l luă de brat urmând-o pe secretară pe un coridor.

– Îmi pare rău, dar ședința a început și nu mai puteți intra.

– Și mie-mi pare rău, dar n-ai de-ales. Și, dând-o la o parte se apropie de ușa în dreptul căreia era postat un individ solid. Din buzunar scoase o legitimație și i-o arătă.

– Domnul Corey? Sunt sergent Miles. Comandantul mi-a ordonat să vă stau la dispoziție.

– Care sunt exact instrucțiunile?

Tânărul ezită o clipă apoi repetă:

– Comandantul mi-a ordonat să vă stau la dispoziție, numai de răpire sau crimă să nu fie vorba. Știți, așa se zice.

– Știu, râse domnul Corey. Cu comandantul am fost coleg la Drept, deci ne cunoaștem de mult. Ei, Penny, ce ți-am spus eu? Penny se uită în spate și-l văzu pe Frank apropiindu-se de coridor.

– Eu aștept aici, zise el trăgându-și un scaun lângă fereastră.

– Domnilor, a sosit clipa, spuse domnul Corey și apucând mânerele ușii duble trase și o deschise larg. Intru eu primul, îi șopti lui Penny.

O singură dată, cu ani în urmă, când venise să-i ceară niște bani unchiului ei, mai văzuse încăperea aceea. La masa lungă de stejar stăteau șase bărbați. Penny îi cunoștea pe toți: în capul mesei, unchiul Henry, în stânga lui vărul Oscar, o matahală care, chiar și în costum nou de haine, ca acum, tot cu o cisternă de benzină semăna. Ceilalți patru nu erau persoane importante, veri cu unchiul, nu și cu ea. Discuția se întrerupse brusc și toți întoarseră capetele spre ei.

Penny, care până atunci se ținuse după domnul Corey ca o umbră, se băgă în față ca să vadă mai bine.

– Tu! răcni unchiul Henry văzând-o. Știam că așa se va-ntâmpla. Deci, de la tine au pornit toate, nu? Crezi că n-avea altceva mai bun de făcut decât să stăm aici să te-așteptăm? treci și semnează împuternicirea, pe urmă n-ai decât să te-ntorci la păpușile tale.

Penny, căreia îi tremurau mâinile, își luă socrul de braț. Nu mi-e frică, Frank e afară și mă păzește... n-are de ce să-mi fie frică, se gândi. Ia uite-l pe Oscar cum mai rânjește, gata să se repeadă la mine. Stai să pună Papa mâna pe tine și-atunci să vezi tu! Papa! Așa-i spuneau toți din familie domnului Corey și el îi propusese să-i zică la fel. Se ridică pe vârfuri și-i șopti la ureche:

– Ăla care se hlizește la mine e Oscar, vărul cu care voiau să mă mărite.

Socrul ei îi zâmbi și îi făcu semn să se așeze la masă, dar, în loc să meargă docilă și să semneze împuternicirea care i-ar fi permis unchiului să dea votul ei, luă loc la celălalt capăt al mesei, aranjându-și cu grijă geanta și hârtiile în față și împărțind zâmbete în dreapta și-n stânga.

– Mă bucur să vă găsesc sănătoși, le zise pe un ton vesel. Ah, scuzați-mă, cât am fost plecată am cam uitat bunele maniere. Dați-mi voie să vi-l prezint pe domnul Michael Corey, avocatul meu.

– Nu de avocat ai nevoie, ci de un control la cap! zbieră la ea unchiul Henry.

– Ai dreptate ca întotdeauna, unchiule. Am nevoie de un control la cap. Mai doresc să vi-l prezint și pe medicul meu, doctorul Ketelman. Domnul Corey își trăsese un scaun și se așezase lângă Penny care, cu coada ochiului, îl urmări cum își deschide geanta diplomat și-și aranjează tacticos în față teancul de hârtii. E exact cum spunea Frank, uns cu toate alifiile. Doamne, cât mă bucur că e aici, cu mine! Medicul se așează de cealaltă parte a ei. Ceilalți doi care-i însoțeau luară și ei loc la masă. Iar acești domni sunt contabilii mei, încheie ea.

Parcă aruncase cu o bombă în ei. Toți se albiră la față, iar unchiul Henry își împinse scaunul în spate vrând să se ridice și renunțând în ultima clipă.

– N-au nici un drept să se afle aici! urlă el.

– Hmm! își drese vocea domnul Corey, apoi se ridică împrăștiind pe masă hârtiile ca pe niște cărți de joc. Cine

este secretarul consiliului? Un tânăr cu trăsături ascuțite și priviri speriate, parcă Bob îl chema, Penny nu-și amintea prea bine, ridică mâna. Bun, zise domnul Corey și luând una din hârtii i-o împinse în față. E copia ultimului testament a lui Philip J. Harris, legalizată la notariat. Paragraful șase, citesc: „La împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani, sau după căsătorie, nepoatei mele Penelope Harris îi revin și îi vor fi predate acțiunile aflate în custodia Băncii din Boston spre a le folosi cum crede de cuviință că e mai bine. Ultima mea dorință este ca nepoata mea să devină în mod automat, fără vot, membru al consiliului director al fundației."

– De unde naiba îi făcut rost de el? Unchiul Henry i se înroșise fruntea și nasul, dar obrajii parcă i se înverziseră.

– Vi se pare ciudat, nu-i așa? rânji la el domnul Corey. Pe lumea asta nu se mai poate păstra un secret! Știți cumva ce-a mâncat guvernatorul la micul dejun? Și mai luă o foaie de hârtie pe care le-o împinse sub nas. Asta e o declarație de la bancă, prin care se certifică faptul că Penelope Harris deține un capital de douăzeci de mii de acțiuni, fiecare acțiune, firește, valorând un vot. Iar astea... și ridică deasupra capului un teanc de hârtii... sunt chiar acțiunile. Și-acum să vedem ce mai e pe ordinea de zi.

– O problemă mai veche, mormăi Oscar. Mai avem nevoie de un vot pentru creșterea salariilor directorilor cu douăzeci și cinci la sută.

– Asta deja s-a aprobat, izbucni unchiul Henry. Treci mai departe.

– Dar mai e nevoie de un vot, insistă domnul Corey.

Unchiul Henry se încruntă.

– Atunci treceți la vot! țipă el bătând cu pumnul în masă. Imediat se auziră șase „da"-uri.

Penny trase adânc aer în piept și spuse:

– Nu!

– Șase voturi pentru și unul împotrivă, zise unchiul Henry lovind din nou cu pumnul în masă. S-a aprobat!

– S-a ivit o mică problemă, interveni domnul Corey, Penny a votat împotrivă cu douăzeci de mii de voturi, contra celor cinci mii ale dumitale.

Unchiul Henry părea gata să se sufoce. Își lărgi nodul la cravată, bolborosi ceva și dădu din nou cu pumnul în masă. Oscar se aplecă și-i spuse la ureche ceva care-l făcu să rânjească.

– Deocamdată nu se aprobă. Altceva?

Penny simți că picioarele încep să-i tremure, totuși reuși să se ridice, apoi își înghiți nodul din gât.

– Am fost informată de către contabilii mei că săptămâna viitoare unii membri ai acestui consiliu vor fi puși sub acuzare pentru delapidare de fonduri. Prorpun să-l schimb pe actualul președinte al consiliului... Și aici făcu o pauză și se uită spre socrul ei care dădu din cap și-i șopti:

– Dă-i gata, domnișoară

Penny trase adânc aer în piept și-și plimbă privirea asupra celor de la masă.

– Propun ca Penelope Harris să fie aleasă președinte al acestui consiliu. Treceți la vot, vă rog.

Se trecu la vot. Unchiul Henry se ridică să vadă mai bine cifrele de pe tabla din perete. De această dată lui Penny nu i se mai păru atât de impunător ca altădată. Era un om obișnuit, bătrân și obosit.

– Lămurim noi și asta când ajungem acasă, domnișoară, izbucni el și ieși trântind ușa în urma lui.

– Bravo, doamnă președinte, îi șopti domnul Corey. Acum urmează actul al doilea.

Penny se ridică din nou și, ocolind masa, se instală în fotoliul președintelui.

– Mai propun... și se opri. Uitase tot ce avea în minte. Cu coada ochiului se uită la fițuica din palmă. Mai propun o revizie contabilă amănunțită a tuturor fondurilor fundației. Să se treacă la vot.

– Ei, gata cu joaca... îți pierzi timpul de pomană, mormăi Oscar aplecându-se spre ea. Am deja în buzunar certificatul prenupțial, iar mâine ne căsătorim. Ne-ai crezut fraieri și-ai vrut să ne iei prin surprindere.

Penny îi aruncă o privire de parcă atunci l-ar fi văzut prima oară. Alt fanfaron care încerca s-o intimideze! Și pufni în râs.

– Papa, Oscar vrea să ne căsătorim mâine! strigă spre celălalt capăt al mesei.

– Și ce-i atât de amuzant în asta! Încetează cu râsul ăsta idiot, altfel o pățești.

Penny se opri din râs și îl privi cu o mină serioasă, apoi își lăsă palma stângă pe masă în fața lui.

– Îmi pare rău că trebuie să te anunț dar mi-e imposibil să mă mărit mâine cu tine și, în plus, soțul meu n-ar fi de acord cu asta. Și-și mișcă degetul pe care purta verigheta dată de Frank.

– Care soțul tău? Vrei să spui că ai fugit de-acasă ca să te măriți cu altul? urlă el ridicându-se furios și împingând scaunul care se răsturnă pe podea.

– Exact, zise ea oftând. N-am vrut să te rănesc, însă nu mi-am închipuit că mă iubești... nici măcar că mă placi. Asta e, și, apropo, avocatul meu este și socrul meu.

În clipa aceea îi zări pumnul mare și greu îndreptându-se direct spre capul ei, ca într-un film de desene animate. Ah, nu, nu în cap! Sări de pe scaun ferindu-se într-o parte, iar pumnul o lovi cu toată forța în umăr trântind-o jos. Își duse mâinile la față, dar izbitura îi proiectă capul direct în perete și, în clipa aceea, auzi pe cineva strigând: Frank! Frank!

Imediat ușa se trânti de perete și Frank se repezi să o ridice.

– N-am nimic... au, capul... lasă că-mi trece, gemu Penny ținându-se cu mâinile de cap.

– Ce-ai pățit?

– M-a lovit, zise ea făcând un semn spre masă.

Noroc că încă își mai ferea capul, fiindcă Frank îi dădu drumul înapoi pe podea și se repezi spre masă.

– Cine, ăsta? Dar nu așteptă răspunsul. Îl luă de guler pe Ralph, cel mai tânăr dintre „veri" și, înainte ca acesta să protesteze în vreun fel, îl săltă de pe scaun și-i dădu un pumn în nas trimițându-l la podea.

– Nu ăla! strigă la el domnul Corey care, luat prin surprindere de întreaga scenă, abia atunci începu să se agite.

– Ah, nu? Atunci ăsta? Și luă la rând toți nepoții împărțind pumn și punându-i pe toți la pământ.

– Nici unul din ăștia. Ăla solid de acolo e Oscar, reuși în sfârșit, domnul Corey să-i atragă atenția.

– Doamne, niciodată nu mi-a plăcut numele ăsta! urlă Frank. Întâi se duse lângă Penny care stătea ghemuită într-un colț. Te simți bine? Dar nu-i așteptă răspunsul. Se întoarse dând ocol mesei și ridicând scaunele căzute.

– Tu? Tu mi-ai lovit soția? Vocea lui era ca sâsâitul unei cobre gata să atace mortal.

Oscar era genul de om căruia merita să-i ridici un monument al prostiei.

– Da, eu am lovit-o pe ticăloasă și după ce termin cu tine am s-o fac din nou.

Penny strânse din ochi. Nici nu voia să se gândească la ce avea să urmeze. Oscar era mult mai înalt și mai solid decât Frank. Când îi deschise, Oscar, cu sângele șiroindu-i din nas, aluneca pe burtă pe masa lungă, bine lustruită.

Frank se aruncă peste el și amândoi ajunseră grămadă în cealaltă parte a mesei, totuși Oscar reuși să scape și se repezi la ușă, cu Frank pe urmele lui. Apoi, din holul de afară se mai auziră câteva bufnituri și se lăsă liniștea, după care se strecurară afară și așa-zișii „veri".

Domnul Corey se apropie de Penny și o ajută să se ridice.

– Doamnă președinte, dacă nu ai creierii prea zdruncinați e momentul să rezolvi și ultimele puncte de pe ordinea de zi.

Douăzeci de minute mai târziu, ea și doctorul Ketelman se găseau singuri în sala de consiliu.

– Și asta e tot proprietatea fundației, zise Penny după ce-și puse și ultima semnătură.

– Ești o fată frumoasă și înțeleaptă, Penelope. Doamne, dar ce cucui ai în frunte! Te doare?

– Numai când mișc capul... nu prea tare.

– S-ar părea că ai o ușoară comoție, zise medicul uitându-se la ochii ei. Am înțeles că te-ai căsătorit de curând.

– Da... doar de câteva zile.

– În cazul ăsta dă-mi voie să-ți prescriu o rețetă. Mergi acasă cu soțul tău, ia două aspirine și suiți-vă în pat.

– Și pe urmă?

– O să știe el ce are de făcut. Nu-ți strică puțină mișcare... dar numai în pat.

Și părăsiră sala de consiliu, după care își luară rămas-bun. Penny rămase cu actele în mână, singură cu Frank, care o aștepta stând pe un scaun la recepție.

– Frank!

– Poftim. Tonul lui aspru o îngheță, totuși era hotărâtă ca de data asta să nu mai cedeze, însă el i-o luă înainte. Ți-ai căpătat cele patruzeci de milioane?

– Da, totul e rezolvat. Acum ce facem?

– Deci, ai obținut ceea ce ți-ai dorit măritându-te cu mine. Sper că acești bani să-ți aducă numai fericire. Uite. Și-i întinse o carte de vizită. Ai aici numele unui avocat, bun prieten cu mine. În clipa aceea Penny se îndreptă din umeri. Știa că propriul orgoliu îi amenință căsnicia, dar n-avea ce face. Asta era ea.

– Și ce mă sfătuiești să fac? Acum avea vocea la fel de dură ca a lui.

– Îți sugerez să te duci acasă, în Gainsborough Street, unde vei fi în deplină siguranță. Unchiul Henry n-o să te mai deranjeze fiindcă a fost arestat. Apoi, îți sugerez să consulți un medic pentru loviturile pe care le-ai primit.

– Altceva?

– Când te calmezi, îți sugerez să-l cauți pe amicul meu, Charlie Zimmerman, care se va-ngriji de toate.

– Care toate?

– E nevoie să-ți repet mai clar?

– Da, doar sunt un copil tâmpit.

– Atunci, fii sigură că ai să obții divorțul, izbucni el și se răsuci cu scaunul, așa că Penny nu-i mai putu vedea fața.

– Și tu asta dorești? Asta vrei într-adevăr?

– De asta ai tu nevoie. Ți-ai luat banii, eu la ce-ți mai folosesc? Vezi că jos te-așteaptă un taxi. Dacă cumva e nevoie să dau vreo declarație la tribunal, poți conta pe mine.

– De fapt, asta ai avut în minte de la bun început, nu-i așa? De-asta ai și organizat o nuntă fără surle și trâmbițe. Acum înțeleg anumite lucruri care m-au deranjat... Frank, ești convins că asta vrei?

Îl văzu ridicând din umeri nepăsător și în clipa aceea orgoliul rănit o îndemnă să plece de lângă el, să dispară din calea lui. Cu un aer sfidător și fără să privească înapoi se îndreptă spre lift și doar când ușile se închiseră în spatele ei, lăsă lacrimile să-i curgă în voie pe obraz.

În fața limuzinei trase la scară aștepta un taxi. Domnul Corey coborî s-o întâmpine.

– Frank unde e? Apoi îi observă lacrimile. Doamne sfinte, de data asta ce ți-a mai făcut nebunul ăla de băiat? Așteaptă aici... Mă duc să vorbesc cu el.

Penny îl opri apucându-l de mână.

– Nu, vă rog nu vă amestecați și, orice s-ar întâmpla, nu-i spuneți ce-am făcut cu banii. Îmi promiteți? Nu avea nevoie de mila lui Frank, mai ales acum când îi dăduse limpede de înțeles că nu mai voia să aibă de-a face cu ea.

Domnul Corey se uită la ea încurcat de parcă i-ar fi fost greu să-i promită așa ceva, apoi ridică din umeri, neputincios.

– Ai dreptate, nu-i bine să mă amestec în căsnicia ta, iar în privința banilor, ai încredere în mine că n-am să-i suflu o vorbă. Acum te-ntorci la Northampton cu mine?

Penny clătină din cap și după ce socrul ei urcă în limuzină, se aplecă și-i spuse înainte ca el să închidă portiera.

– Să știți că vă... vă iubesc pe toți și spuneți-i lui Abby... spuneți-i... Lacrimile o împiedicau să mai vorbească. Închise portiera și se îndreptă spre taxi.

– Domnul a spus să vă duc în Gainsborough Street, zise taximetristul pornind mașina. Penny întoarse capul spre clădirea pe care o lăsau în urmă și, la fereastra de la etaj, îl zări pe Frank. Așteptă ca mașina să se îndepărteze suficient de mult și de-abia atunci îi zise șoferului, suspinând printre lacrimi:

– Du-mă, te rog, în stația de autobuz.

Capitolul 10

– Tu te porți cum te porți și ai pretenția ca lumea să te trateze cu mănuși? Războiul s-a sfârșit de mult, băiete, îl certa maică-sa.

– Asta n-are nici o legătură cu războiul. Mamă, scuză-mă, dar... e vorba...

– Toți știm despre ce e vorba, îl întrerupse doamna Corey. Te-ai comportat ca un inconștient și acum te bați cu pumnii în cap. Am sau nu dreptate? Așa că nu-mi mai spune mie toate astea, du-te la ea să-i explici.

– Tocmai asta-i problema, oftă el. Dacă poți să-ți imaginezi că nici măcar propriul meu copil nu mai discută cu mine iar eu n-am cum să-i vorbesc.

– De ce, din mândrie?

– Mândrie, pe naiba! Pur și simplu nu dau de ea.

Doamna Corey se așează pe scaunul din bucătărie. Tocmai scosese din cuptor plăcinta de sărbători și obrajii roșii de căldură îi mascau grija ce și-o făcea pentru cel mai tânăr dintre fii săi.

– Unde-ai căutat-o?

– Păi, mai întâi, l-am întrebat de ea pe Charlie Zimmerman, fiindcă i-am dat cartea lui de vizită și... n-ai să crezi... i l-am recomandat ca avocat pentru divorț. Cum naiba am fost atât de idiot? O iubesc și tot eu o trimit la avocat să divorțeze.

– Și n-a trecut pe la Zimmerman?

– Nu. Charlie mi-a spus că nici n-a văzut-o, nici n-a auzit de ea. Cât era de supărată pe mine, foarte bine putea apela la un alt avocat.

– Dar avea motive întemeiate să fie supărată?

– Normal, însă eu nu cu ea aveam ce aveam, ci cu blestematele alea de milioane ale ei. Ar fi crezut cineva că nu m-am însurat cu ea pentru bani?

– Mda, asta e o problemă. Și unde-ai mai căutat-o?

– La casa din Boston, de pa Gainsborough Street. Credeam că s-a dus acolo să locuiască. Chiar eu am sfătuit-o.

– După câte-nțeleg, nici acolo n-ai găsit-o.

– Acolo nu locuiește nimeni. Ai auzit că unchiul și vărul ei au fost închiși pentru delapidare de fonduri? Înainte de audierea inițială au cerut pașapoarte, deci e limpede că intenționau să fugă din țară, așa că au fost duși la închisoare fără drept de cauțiune. Dar să revin... am fost în Gainsborough Street și n-am găsit-o acolo. Casa era goală și vecinii mi-au spus că în clădire se vor amenaja birouri... parcă pentru o firmă cu profil medical. Din cincisprezece noiembrie nimeni nu mai știe nimic de ea.

– Mititica, unde-o fi petrecut Crăciunul de una singură? Și-acum, uite că se apropie Paștele. Te-ai gândit să angajezi niște detectivi?

– Am făcut-o și pe-asta, zise el oftând. Încă din decembrie, dar n-am aflat nimic. Am crezut că s-a întors în Navigation Lane, dar nu putea rămâne acolo fără să lase vreo urmă. Trebuie să fie undeva. Mă gândesc să apelez la altă agenție de detectivi particulari.

În acel moment se auzi trântindu-se ușa de la intrare și doamna Corey se uită la ceasul din perete.

– Oh, Doamne, a sosit taică-tău și cina nu e încă gata. Să vezi ce-o să mă boscorodească.

– Edith! Edith!

– Sunt la bucătărie, dragă.

După ce-și lăsase haina pe un scaun în salon, ca de obicei, domnul Corey apăru în prag cu un pahar de coniac în mână, tot ca de obicei.

– Frank, încă mai ești aici? Cina e gata?

– Nu, dar nici măcar cinci nu e. Aceeași întrebare mi-o pui de treizeci și cinci de ani, îl bombăni doamna Corey.

– Și tot de-atâția primesc același răspuns, glumi el. Frank, vreau să-ți arăt ceva... unde naiba am pus ziarul ăla?

– În buzunarul de la haină, ca de obicei, îi strigă doamna Corey, care deschisese cuptorul să se uite la bucata de friptură. Dar ce-i atât de interesant în ziarul ăla?

– Nu știu ce să zic. Poate imaginația îmi joacă feste, dar fotografia și descrierea mi-au reținut atenția. Mda... uite că l-am găsit... ia citește asta, Frank.

– Citește tare, Frank, spuse doamna Corey.

– Fotografia nu-mi spune nimic. Parcă ar fi a unei fete blonde, cu părul lung și foarte slabă, întinsă pe o targă. E vorba de un accident.

– Și de scris, ce scrie?

– Titlul e „O necunoscută salvează viața unui copil".

– Hai, citește mai departe. Ești mai rău ca taică-tău... mereu te-oprești când e mai interesant.

– Bine, bine, stai puțin. Deci, „Robert Freeson, un băiețel de patru ani din Hyanni mai este astăzi în viață datorită unei tinere, până acum neidentificată, care în această dimineață a sărit pe carosabil ca să-l tragă din calea unui camion. Copilul are doar câteva zgârieturi ușoare și a fost externat după ce a primit îngrijiri medicale la spitalul din Cape Cod. Femeia nu are nici un act ascupra sa. Este slabă, înaltă de un metru șaptezeci și opt, cu păr lung și blond. Când a suferit accidentul purta jeanși, bluză roșie și un hanorac galben. Autoritățile medicale confirmă diagnosticul de comoție cerebrală. Persoanele care o cunosc sunt rugate să se adreseze poliției din Hyannis."

Frank mototoli ziarul.

– Oh, Doamne... hanoracul galben!

– Ar putea fi ea? Scrie acolo că fata aceea e înaltă și blondă, dar atât de înaltă ca Penny nu-ntâlnești la tot pasul, zise doamna Corey.

– Ai dreptate, dar mai spun că este slabă, iar despre Penny orice poți zice, numai că e slabă nu. Însă chestia aia galbenă... unde e Abby?

– La joacă pe stradă. Despre ce chestie galbenă vorbești?

– Un hanorac galben. Îl purta tot timpul. Ea trebuie să fie! Cheam-o repede pe Abby în casă, mai spuse în timp ce urca în fugă scările la etaj. Îmi iau câteva lucruri și pe Abby și plecăm la Hyannis. Tată, vezi dacă poți închiria un avion.

Dimineața când deschise ochii, nu știa ce i se întâmplase, dar își aminti de băiețel, de șoferul care claxona înnebunit și că ea făcuse ceva, dar ce, asta nu-și aducea aminte. Iar acum zăcea întinsă într-un pat îngust, și cu dureri în tot corpul. Se mișcă puțin și fu de-ajuns să atingă un buton ca de îndată să apară asistenta de la reanimare.

– Te-ai trezit?

Penny încercă să se ridice în capul oaselor dar, din cauza durerii, renunță imediat.

– Mi-e sete, spuse ea cu greutate.

Asistenta îi zâmbi și-i duse la gură un pai de băut, pe care i-l luă înainte să se sature.

– N-ai voie să bei prea mult dintr-o dată. Îți mai dau, puțin mai târziu.

Când mai târziu, că eu n-am timp de lenevit în pat? La opt trebuie să fiu la lucru. Și, imediat, căzu într-un somn profund. Câteva minute mai târziu, medicul intră să controleze starea pacientei.

– Acum chiar doarme, îl informă asistenta. A fost agitată, probabil din cauza durerii.

– Am să-i fac un control când se trezește. Tot nu s-a aflat cine este?

– Încă nu, dar poartă verighetă pe deget.

La ora șapte, în aceeași dimineață, în holul de la intrarea principală unde apăruseră un bărbat și o fetiță se iscase un mic scandal. Copilul avea o privire speriată, iar bărbatul o expresie dură.

– Nu-mi pasă de regulile voastre. Vreau să văd femeia... Da, copilul vine cu mine. Poate o identificăm... Nu, acum nu vă putem spune nimic... nu vrem decât să aruncăm o privire.

– Dar doarme, încercă să-i explice asistenta de la recepție.

– Nu contează, vrem doar s-o vedem, nu e nevoie ca și ea să ne vadă.

– Oricum e împotriva regulamentului. Îmi pare rău, dar trebuie să așteptați.

Abby, care de oboseală făcea eforturi să-și țină ochii deschiși, nu mai avu răbdare să urmărească discuția. Ținându-l de mâneca hainei pe Frank făcu un pas înaintea lui.

– Vreau s-o văd pe mama. Dacă nu mă lăsați încep să urlu... chiar aici.

Asistenta, prea tânără să facă față unui asemenea gen de șantaj, cedă.

– Bine... Mike! strigă spre unul din brancardieri, vrei să-i conduci la reanimare? Dar nu le dai voie să intre în salon. Îi lași doar să se uite de afară.

Pe coridor, era încă întuneric și pacienții abia începeau să se trezească. Asistenta de gardă, surprinsă să vadă două nasuri lipite de ușa de sticlă a salonului, ieși să le vorbească.

– În această secție nu e permis accesul vizitatorilor...

– Nu suntem vizitatori, o opri Frank. Am venit tocmai din Connecticut Valley ca să identificăm o pacientă.

– Vă referiți la fata care...

– Da, la fata care.

– Atunci, nu stați acolo, intrați. Fetița e cu dumneavoastră?

– Pe mama ei o căutăm.

– Oh, Doamne... intrați, dar fără zgomot.

Frank și Abby o urmară în salonul slab luminat. Pe patul din colțul cel mai întunecos stătea întinsă Penny, cu capul bandajat, iar brațul stâng cu pumnul strâns îi alunecase moale într-o parte.

– Ei ce spuneți? le șopti asistenta.

– Mama, e mama! spuse Abby la fel de încet. Tată, ia uite cum arată... vai, ce slabă e, tată. Și întorcându-se, își ascunse fața în brațele lui și începu să plângă.

Îi văzuse și el brațul plin de vânătăi, numai piele și os, care nu mai avea nimic din carnația plăcută de care-și amintea. Pe deget încă purta verigheta și inima îi tresări în piept când o zări. Inelul cu diamant dispăruse, dar verigheta subțire era acolo, pe deget. Asta înseamnă ceva, se gândi el.

Asistenta îi mai lăsă o clipă s-o privească, apoi îi conduse în cabinetul său în care tocmai intra un bărbat în halat, cu stetoscopul atârnând de gât.

– Doctor Thease, se recomandă el.

– Spuneți-i, îl îndemnă asistenta pe Frank, surâzând.

– Se numește Corey. Penelope Harris Corey.

– Slavă Domnului, zise doctorul. Nu numai fiindcă ați recunoscut-o, dar și că nu mai e nevoie să apelăm la Asistența socială...

– Cred că glumiți! Fata asta e posesoarea unei frumoase averi de patruzeci de milioane de dolari.

– Dumneata glumești, zise asistenta. S-o fi văzut în ce hal era îmbrăcată... ca o zdrențuroasă, și pe frigul ăsta doar într-un hanorac glaben de plastic.

– Are dreptate, eram la camera de gardă când au adus-o. Confirmă medicul. Uitați ce este, până nu se trezește nu mai aveți ce face aici și nu știu cât va mai dura.

– Dar în ce stare se află?

– Destul de proastă. E plină de lovituri, a trebuit să-i pun șase copci la rana deschisă de la cap și a suferit o comoție cerebrală. Cât e de gravă nu ne putem pronunța decât după ce se trezește. Totuși, părerea mea este că starea asta se datorează mai degrabă malnutriției decât accidentului. Corey, spuneați? Pentru foaia de observație am nevoie de câteva date. Este căsătorită?

– Da, este doamna Frank Corey, zise el, apoi dădu și adresa din Northampton.

Imediat după prânz, Penny fu deconectată de la aparate și mutată într-o rezervă încărcată de flori. Durerea de cap aproape îi trecuse, dar își simțea corpul atât de ușor de parcă plutea. Probabil din cauza injecțiilor și a pastilelor, se gândi ea. În general, se simțea bine și când i se aduse prânzul asistenta o ajută să mănânce o supă subțire, o felie de pâine prăjită, puțină salată și o bucățică de jeleu.

După aceea asistenta îi făcu toaleta și-i dădu cu puțin ruj pe buze.

– Băiețelul se simte bine? se interesă Penny.

– A și fost externat. Acum e rândul dumneavoastră.

– Sper să nu-mi pierd slujba, oftă ea scărpinându-se la nas, apoi simți o mână frecându-i-l ușor.

– Dai voie unui tâmpit să te sărute? o întrebă Frank aplecându-se să-i atingă buzele.

– Frank? zise mai mult decât surprinsă, ridicându-și privirea spre fața lui atât de dragă... de care-i fusese atâta dor.

– Frank... el e. Doamne, Penny, ce-am putut să-ți fac?

– Ce mi-ai făcut? Doar nu tu conduceai mașina, nu-i așa? zise ea îngrijorată. Totul se petrecuse atât de brusc

că nu-și mai amintea decât că la volan era un bărbat...Dacă fusese Frank? Oh, nu, doar nu se aruncase intenționat în fața camionului! Ce-o fi crezând despre ea?

– Nu, nu eram eu în camion. Și Penny răsuflă ușurată. Mă refeream la ultima zi în Boston, când m-am purtat ca cel mai mare idiot.

– Așa e. De ce să-l fi contrazis?

– Bănuiesc că nu... Zimmerman?

– Nici nu știu cine este! Era acolo în ziua aceea?

– Nu, Penny, este avocatul la care te-am trimis pentru divorț. Ai fost?

– Unde să mă duc?

– La el, pentru divorț.

– Cine eu? Nu, n-am putut. În schimb, am fugit, m-am ascuns.

– Nu-nțeleg de ce n-ai putut, dar mă bucur. Văd că încă mai porți... verigheta.

– Cum să n-o port... n-am scos-o niciodată de pe deget, dar... sper să nu te superi, dar...

– Să mă supăr pe tine? Și, luându-i mâna, îi mângâie fiecare deget în parte, ca pe ceva neprețuit.

– Asta-i bine, fiindcă... a trebuit să amanetez inelul de logodnă. Terminasem banii și nu mi-am găsit de lucru decât acum o săptămână. Dacă-mi păstrez slujba, la sfârșitul lunii îl scot, Jur, Frank!

– Nu m-ar fi surprins dacă l-ai fi aruncat la gunoi.

– Așa am vrut, dar n-am putut.

Frank o mângâie pe obraz.

– În ultimul timp n-ai prea mâncat. Era o constatare nu o întrebare.

– Așa e. La început nu mi-am mai permis să mănânc prea mult, după aceea n-am mai suportat gustul mâncării. În ciuda experienței prin care am trecut, n-am știut să fac economii.

– La ce naiba te referi? izbucni el nervos. Penny încercă să se tragă de lângă el, dar nu reuși. Rămăsese același Frank, la fel de impulsiv. Apoi, el se liniștit brusc. M-am jurat să nu mai țip la tine și nici să-mi mai pese de milioanele tale dar, după cum arăți, s-ar părea că nu le mai ai.

– Te rog, Frank, șopti ea, apoi adunându-și tot curajul de care era capabilă continuă: Am făcut-o.

– Poftim?

– Am făcut-o.

– Ce-ai făcut?

– I-am donat pe toți. Tatăl tău m-a ajutat.

– Stai puțin, zise el printre dinți. Vrei să spui că ai risipit toți banii? Când asta?

– Pe cincisprezece noiembrie, la Boston. După ce am preluat controlul fundației, s-a votat lichidarea ei și donarea tuturor bunurilor: bani, imobile... totul, institutului Dana Farber, care se ocupă cu studiul cancerului la copii. De-aia se afla acolo doctorul Ketelman... ca reprezentant al lor.

– La naiba! zise el cu amărăciune în voce. De ce nu mi-ai spus nimic?

– Dacă-ți amintești, nu mi-ai dat timp să-ți explic. Puseseși totul la cale dinainte și mi-ai dat ordine clare, înainte să pot scoate o vorbă.

– Da, îmi amintesc foarte bine, recunoscu el.

– Nu voiam ca tu...

– Nu te scuza, eu sunt cel care trebuie... Am fost cel mai mare tâmpit... Penny, răspunde-mi la o întrebare.

– Dacă pot... Deja se simțea obosită, dar o oboseală plăcută. Acum, că Frank era lângă ea, se liniștise, nu-i mai păsa de nimic.

– Penny, mai ești trează?

– Da, Frank. Dar era aproape adormită și abia își mai ținea pleoapele întredeschise.

– Penny, de ce te-ai măritat cu mine?

– Fiindcă te iubesc, murmură ea. De ce te-ai însurat tu cu mine, Frank?

– Pentru că și eu te iubesc.

Penny îi auzi vorbele ca venind de undeva, de departe, înăbușit, de parcă n-ar fi fost pregătit să le rostească. Sau, cel puțin, asta înțelesese ea, dar, pe moment, îi era de-ajuns. Și îi surâse, un surâs dulce, inocent și plin de iubire.

– Ia-mă acasă, Frank, mai apucă să spună și se cufundă într-un somn adânc.

El rămase pe pat ținându-i palma cu degete fragile într-a lui, abia îndrăznind să respire de teamă să n-o trezească.

O oră mai târziu, când Abby și tatăl lui intrară pe vârfuri în cameră se ridică și ieșiră împreună pe culoar.

– Arată îngrozitor. Ce s-o fi-ntâmplat cu ea? zise domnul Corey.

– Îți spun mai târziu, mormăi Frank.

– Tată, plângi?

– Și ce dacă, tu nu plângi?

– Eu nu plâng, zise Abby zâmbind. Eu sunt fericită că am găsit-o pe mama, așa că nu plâng. Ni i-ar plăcea să ne vadă așa. Ce ți-a zis, tată?

Are dreptate, se gândi el, dregându-și vocea. Lui Penny nu i-ar plăcea să ne vadă plângând. Cât de puțin o cunosc!

– N-a putut vorbi prea mult, scumpo, dar m-a rugat s-o duc acasă. Abby chiui de bucurie. Dar asta mai poate dura puțin. Tată... o duci tu pe Abby acasă? Când va sosi Penny... știi, n-o să poată urca scările.

– Știu, știu, lasă că avem noi grijă de tot. Tu ai grijă de tine ca s-o poți îngriji pe ea.

– Abby, tu pleci cu bunicul ca să aranjați casa pentru când se-ntoarce mama.

Săptămâna trecu foarte încet. Frank își petrecea întreaga zi și jumătate din noapte lângă patrul ei, îndemnând-o să mănânce, încercând s-o distreze, discutând. Penny se refăcea văzând cu ochii, culoarea îi revenise în obraji, dar nu reușea deloc să se-ngrașe. Joi i se scoase bandajul de la cap, medicul asigurându-i că nu este nimic grav și că rana se vindecă.

– Trebuie să mai țină copcile încă o săptămână, dar va avea grijă de asta medicul dumneavoastră. Reflexele sunt bune, iar comoția a trecut complet și nu va avea probleme. Cam în două săptămâni îi vor trece și vânătăile.

– Dar? Simt că există și un „dar".

– Dar lucrul cel mai important pentru ea este să mănânce regulat. I-am prescris vitamine, aveți grijă să le ia. Aerul curat și hrana consistentă fac minuni. Poimâine o puteți externa.

Fiindcă ea între timp adormise, după plecarea medicului îi povesti lui Penny ce discutase cu el.

– Aer curat și mâncare consistentă, încheie el.

– Nu sună deloc rău, glumi ea. Frank, strânge-mă în brațe.

– Aș face-o dacă ar exista vreun locșor care să nu te doară, râse el. Mă simt puțin frustrat pentru că unde pun mâna dau numai de bandaje și de vânătăi. Cum naiba ai ajuns în halul ăsta?

Penny își dădu seama că se referă la oase, nu la lovituri.

– Nici eu nu știu. Totul a ieșit pe dos. După ce-am plecat din Boston...

– De ce-ai plecat de-acolo? Imediat a doua zi am mers la casa din Gainsborough Street, dar nu te-am găsit.

– Cum mă puteam duce acolo când deja o donasem? M-am întors la Navigation Lane unde am rămas la expirarea contractului. A trebuit să mă mut fiindcă, între timp, rămăsesem și fără bani.

– Și de-atunci ce-ai făcut? cum te-ai descurcat?

– Am amanetat inelul și am trăit de pe o zi pe alta pentru că luni în șir n-am găsit de lucru. Și, tocmai când găsisem, am suferi accidentul. Ce ghinion!

– Nu ți-a dat prin minte să mă suni?

– Ba da, dar eram prea mândră ca să te oblig cu ceva.

– Și acum tot așa ai rămas?

– Deloc, râse ea. Știi... aș mai vrea să-ți spun ceva. Când te-ai dus la Falmouth să-mi aduci lucrurile...

– N-a meritat osteneala. Am adunat totul într-o bocceluță.

– E vorba de altceva. Printre ele era și o cutie. Asistenta a pus-o în dulap. Vrei să mi-o aduci? Frank i-o aduse, o deschise, iar ea căută ceva și scoase dinăuntru o foaie de hârtie. Asta e o notă de plată, dar a sosit prea târziu.

– De ce prea târziu?

– Penru că donasem deja cele patruzeci de milioane. Mi-am consultat avocatul care mi-a zis... mi-e jenă să-ți spun.

– Ei, haide, bănuiesc că te-ai consultat cu tata. Ce ți-a zis?

– Că în Massachusetts soțul plătește toate datoriile față de avocat ale soției.

– Și l-ai crezut?

– Sigur că l-am crezut, doar e tatăl tău.

– Numai de-asta?

– L-am crezut și fiindcă pentru această informație a mai adăugat la nota de plată încă o sută cincizeci de dolari și n-am mai îndrăznit să-i pun nici o întrebare. Altfel ne-ar fi costat o avere... pe care n-o mai avem.

– Pe noi? Îmi place cum sună. Ia dă-o încoace să mă uit și eu. Și despături foaia de hârtie. Cum? strigă el, patruzeci și două de mii cinci sute și cincizeci de dolari pentru consultații juridice? Tocmai tata să-mi facă una ca asta? Își imaginează că avem milioane de aruncat pe fereastră?

– Asta e. Ce facem Frank? Ne permitem să i-o plătim?

– Bineînțeles că ne permitem, dar nu-i dăm nimic, râse el. Să ne dea în judecată!

Când sosi ziua externării, afară îi aștepta o limuzină. Deși în ultimele două zile se putuse plimba pe coridoarele spitalului, acum Frank nu o lăsă să facă o mișcare.

– Nu cântărești mai mult decât Abby, zise el ridicând-o în brațe din cărucior. Ferește-ți capul! Și o așeză ușor pe bancheta din spate a mașinii, apoi se urcă și el retrăgându-se în colț.

– Nu vrei să vii mai aproape? îl întrebă Penny, exasperată.

– N-avem de mers decât un sfert de oră.

– Vino lângă mine și spune-i șoferului să o ia pe drumul cel mai lung, izbucni ea.

– Faci pe dictatorul cu mine? râse el, venind mai aproape.

– În nici un caz. Mă simt frustrată. Și se lipi de el lăsându-și capul pe umărul lui, iar Frank o îmbrățișă, pipăindu-i spatele.

– Ce faci acolo?

– Caut un loc unde să-mi pun mâna, dar văd că peste tot „accesul e interzis".

– Nu chiar peste tot, murmură ea ghemuindu-se lângă el. Frank își lăsă palma ușor pe șoldul ei, iar Penny își luă cealaltă mână și i-o așeză peste sân. Acolo niciodată nu-ți va fi interzis accesul. Acum spune-i șoferului să o ia pe drumul cel mai lung.

După o oră ajunseră, în sfârșit, în Berkshire. Casa era veche, în stil victorian, cu frontoane și nișe cu ferestre arcuite.

– Aici vom locui o vreme până găsim una în care să ne mutăm, undeva în apropiere mă gândeam. Toți locuim pe o rază de cincisprezece kilometri. Mama a vrut să ne știe aproape ca să ne viziteze ușor, dar nici prea aproape, vezi Doamne, să facem și noi un efort.

– Mama ta e o femeie minunată. Cât îmi doresc să am și eu o mamă, spuse ea cu regret.

– De-acum încolo vei avea și încă una care-și vâră nasul în toate. Hopa sus!

– Nu e nevoie, Frank. Pot merge. Serios că da.

– Știu, dar ăsta e pretextul cel mai bun ca să te strâng în brațe, așa că taci din gură.

George, fratele lui Frank îi aștepta în prag.

– Toată lumea a venit să întâmpine mireasa. Intrați în salon. Doamne, Penny, parcă îi fi ținut cură de slăbire zece ani. Stai să te vadă mama, că în câteva secunde te și pune la-ngrășat.

– Nu-l lăsa să te acapareze. Mai am câțiva frați, dar ăsta e irecuperabil.

– Gata, mergeți în salon.

– Asta s-o credeți voi. Fata asta abia a ieșit din spital și drumul a obosit-o, așa că o duc în pat și veniți voi s-o salutați.

Apăru și doamna Corey.

– Am transformat biblioteca bunicului în dormitor pentru voi... la etaj.

În camera spațioasă, cu rafturi pline de cărți, fusese adus un pat dublu, imens, cu tăblii din lemn sculptat.

– Trebuie să te simți onorată, fiindcă a fost al străbunicului. L-a luat cu el când a plecat din Europa. În zilele noastre nu se mai fac asemenea opere de artă.

– Știu... și sunt impresionată, dar câtă cheltuială să-l aducă tocmai din Irlanda.

– Din Irlanda? Aici n-ai nimerit-o. Numele vechi al familiei este Corelli, dar când străbunicul a ajuns în America, pe insula Ellis, i l-au prescurtat în Corey. A fost cea mai bogată familie din Genova.

– Dumnezeule, vrei să spui că acum sunt italiancă? chicoti Penny.

– Obișnuiește-te cu ideea asta!

– Baia este aici, zise doamna Corey, deschizând o ușă. Nu-i așa că e drăguță? Înainte era un fel de cămară. Nu-i așa că au făcut treabă bună, Frank?

– Au făcut, au făcut, dar acum eu trebuie să duc fata asta în pat.

– Doar din motive de sănătate, presupun, zise doamna Corey, cu o expresie cât se poate de serioasă. Uite, i-am cumpărat câteva cămăși de noapte și un halat. Peste câteva zile mergem în oraș la cumpărături. Acum, grăbește-te, toată lumea așteaptă. Bănuiesc că n-ai nevoie de ajutor ca s-o dezbraci, adăugă, pe același ton serios, dar Penny îi zări o sclipire jucăușă în priviri.

– Ah, mamă, încetează!

Femeia izbucni în râs și ieși lăsându-i singuri.

– Acum te bag în pat și chem neamurile să te vadă. Îți va lua o săptămână ca să le reții numele.

– Frank, am uitat ceva...

– Ce? Degetele lui tocmai îi descheiau bluza și atingerea lor o făcu pentru o clipă să uite ce voia să spună. Inelul, am uitat de inel.

– Bine. Îi dăduse bluza jos și acum o descălța. Nu te mai gândi la inel, am avut eu grijă. Nu ți-a plăcut niciodată, nu-i așa?

– Sincer?

– Sincer.

– Nu... nu mi-a plăcut. Simboliza mai mult o cătușă decât un legământ de dragoste.

– Cred că asta și voiam, oftă el.

Iar eu, care niciodată n-am depins de un bărbat, stau ca o proastă și tremur în timp ce el îmi scoate ciorapii. Doamne, Penny... Corey, ești cea mai tâmpită femeie din lume. El e...

– Trebuie să am grijă... ah, cum am uitat! Frank ajunsese la sutient și dintr-o singură mișcare i-l desfăcuse, apoi îi cuprinse sânii în palme. Sărăcuța de tine, șopti el, mângâindu-i. Mă simt atât de vinovat când te văd cum arăți.

– Nu, Frank, nu te mai învinovăți. Totul a trecut. Amândoi am fost de vină, dar acum vreau să-mpart fericirea cu tine.

– Frank! Penny! Grăbiți-vă, pentru numele lui Dumnezeu, se auzi vocea doamnei Corey de dincolo de ușă.

– Familia, pufni el făcând o grimasă și se duse să deschidă dulapul. Apoi se auzi o foșnet de mătase, mai mult de-atât fiind inutil de descris. Penny reuși să-și ridice brațele ca el s-o-mbrace, după care o ajută să-și acopere pulpele.

– Mama ta mi-a cumpărat-o, murmură ea.

– Trebuie să mai fie ceva care să meargă cu ea. Ce zici de asta? Era un halat din mătase chinezească, cu un dragon brodat pe piept. Penny întinse din nou brațele lasându-se înfășurată în el. Gata, acum suie-te în pat. O înveli, îi ridică pernele la spate și o sărută pe frunte. Cine să intre primul?

– Abby, veni răspunsul imediat. Vreau să-mi văd fetița.

Frank deschise ușa și toți năvăliră în cameră.

Capitolul 11

La opt dimineața Penny se strecură tiptil din dormitor ca să nu-l trezească pe Frank, care încă dormea. Netezise așternutul, își trecuse ușor degetele prin părul lui și ieșise încet, să nu trântească ușa. Înfășurată de două ori în halatul dăruit de soacra ei. Capul îi vâjâia și o durea îngrozitor.

La unu noaptea Frank sărise din pat și răscolise toată casa după o pungă cu gheață.

Acum, udă leoarcă, obosită, amețită, dar nevrând să zacă în pat, deschise ușa bucătăriei și rămase surprinsă văzând toată lumea adunată acolo. Toate femeile din familie stăteau în jurul mesei, mai mult sau mai puțin dezbrăcate. Când Penny își făcu apariția, conversația se întrerupse.

– Vai de mine! exclamă Marion.

O fi soția lui Harry? Penny nu-și mai amintea. Celelalte rămăseseră înmărmurite. Cum altfel, când nimeni nu mai avea pe vârful capului o pungă de gheață legată cu elastic? Și care

dintre ele mai era îmbrăcată într-o cămașă de noapte atât de transparentă, cumpărată chiar de soacra ei? Halatul scurt nu acoperea mare lucru.

Judith își trase scaunul să-i facă loc la masă. O fi soția lui Bill? Reuși să se târască până la masă și se prăbuși pe un scaun.

– Dacă vrei să divorțezi, cunosc un avocat, glumi Judith.

– Ce om! zise și Marion, clătinând din cap. Dintotdeauna Frank mi s-a părut cam bizar, dar nu mi-am închipuit că e în stare să-și bată nevasta.

– Marion! o atenționă doamna Corey.

– Păi nu vă uitați la bietul copil? Ce s-a-ntâmplat, Penny?

Dar Penny era prea stânjenită ca să-și ridice ochii din farfurie.

– M-am... m-am lovit cu capul de tăblia patului, se bâlbâi ea.

– Chiar în locul cucuiului? Sărăcuța de tine, o căinară toate. Nici una, însă, slavă Domnului, n-o întrebară cum se-ntâmplase. Probabil că asta voia Ethel să afle când mama ei îi făcu semn să tacă. Penny nu-și lua ochii de la modelul cu flori din farfurie, dorindu-și ca decât s-o mai doară atât de tare, mai bine să-i cadă capul. Ce bine se simțise până în clipa aceea de groază.

Când Frank ieșise din baie, cu părul ud și doar în halat îl așteptase întinsă în pat ca o pisică, încercând să pară relaxată. Femeile nu trebuie să fie nerăbdătoare, își tot spusese, deși nu credea că e posibil. Îl dorea atât de mult, iar el stătea și se uita la ea. Atât.

– Doar atât ți-ai planificat pentru noaptea asta? îl întrebase în ironie.

– Păi, chiar am la ce mă uita, glumise el. Ești toată un amestec de negru, verde și galben...

– Frank Corey, se răstise la el. De luni întregi aștept acest moment. Am citit cărți, am văzut filme, iar tu ai de gând doar să-mi faci ochi dulci?

– Doctorul a spus că n-ai voie să faci excese.

– Dă-l încolo de doctor!

– Nu-i frumos să vorbești așa. E un medic foarte bun. Să fi văzut nota de plată!

– Ai început să evaluezi competența medicilor ca la avocați, în funcție de suma de pe nota de plată? Știu că nu e modestă și... restul, dar nici eu nu mai pot să aștept.

– Dar unul din noi trebuie să aibă grijă și acela sunt eu.

– Frank Corey, nu mă mai chinui că te omor. Dacă ții neapărat să-mi porți de grijă, atunci fă-o în pat. Frank își dăduse jos halatul și rămăsese gol în fața ei, nemaiputând ascunde că și el o dorea la fel de mult. Grăbește-te! mai zise Penny bătând cu palma locul de lângă ea.

– Nu mă pot grăbi, glumise el. Nu întotdeauna faci ce-ți dorești, mai ales cu cineva care arată ca un sac de oase! În cazul ăsta motto-ul este „încet și cu grijă"!

– Aha, deci asta era! Ți-e frică să nu te rănești! Atât îi trebuise să spună.

Frank îi lăsase în jos bretelele cămășii de noapte și-i atinse sfârcurile cu vârful limbii. Căldura care-i inundase trupul în

câteva secunde se transformase într-o explozie de senzații pe care nu le cunoscuse până atunci. Apoi, el își coborâse palma peste pântecele ei... și mai jos... oprindu-se în locul acela magic, atingându-i-l atât de ușor, de excitant, încât Penny gemuse de plăcere și zvâcnise atât de tare încât se lovise cu capul de tăblia patului, exact unde avusese cucuiul. Și astfel se încheiase noaptea aceea.

– Sper că ești satisfăcută, mormăise Frank sărind din pat, ca să-i de primul ajutor.

Și puțin mai târziu:

– Stai, unde te duci? Am putea... strigase după el.

– Cu punga aia cu gheață pe cap? bombănise Frank. Mă duc să fac un duș rece.

Ei, cum să povestești așa ceva cumnatelor și mamei lui? Sau cum să-i spună lui Frank că era nesatisfăcută? Total nesatisfăcută!

– De obicei nu sunt atât de timidă. Ce avem la micul dejun?

– Ce se vede, zise soacra ei. Masa era încărcată cu farfurii cu omletă cu cârneciori și pâine prăjită. Eu gătesc pentru nurori, cu condiția ca ele să aibă grijă de soții lor.

Spre surprinderea ei Penny simți că i se face foame. Își umplu o farfurie și o cană cu cafea. Femeile discutau în jurul ei și, la un moment dat, ridicându-și privirea din farfurie, văzu că toate se uitau la ea.

– Ce s-a-ntâmplat, mi-am pierdut punga cu gheață? întrebă stânjenită.

– Nu scumpo, zise Ethel. Mama tocmai a făcut una din remarcile ei pline de tâlc. Noi suntem obișnuite cu ele.

– Iertați-mă, dar... n-am fost atentă. Ce spuneați... doamnă... mamă?

– Spuneam că toate necazurile voastre, ale tale și ale lui Frank, se datorează unui singur lucru. Dumnezeu e supărat pe voi.

– Dumnezeu? Penny rămase încremenită. De ce s-ar supăra Dumnezeu pe o persoană atât de neînsemnată ca mine?

– El le vede pe toate, rosti doamna Corey pe un ton sec.

– Și de ce tocmai pe mine?

– Fiindcă nu ești cununată la biserică, îmbrăcată în rochie de mireasă, alături de întreaga familie. Dacă vreți să vă meargă bine, faceți-o cât mai repede... Ah, Frank, în sfârșit ai apărut și tu. Uite ce i-ai făcut bietei fetițe. Să-ți fie rușine.

– Îmi este, spuse el, așezându-se la masă lângă Penny. Zici că toate necazurile vor dispărea îndată ce ne cununăm la biserică?

– Chiar în aceeași zi, îl asigură doamna Corey. Ei, ce zici?

Frank se întoarse spre Penny.

– Aseară am uitat să-ți spun că nu trebuie să-ți mai faci probleme în privința inelului. L-am scos de acolo și imediat l-am vândut. Întinde mâna, dar nu ca să mă lovești. Și scoase din buzunarul halatului un minunat inel cu safir, înconjurat cu diamante micuțe. Ăsta îți place mai mult? Penny rămăsese fără grai și drept răspuns își apropie capul de al lui și îl sărută cu tandrețe.

În dimineața aceea superbă de primăvară, biserica St. Edward era plină de lume și de flori. În aer plutea parfum de zambile și prin ferestrele deschise pătrundea aerul proaspăt din vale. Ethel era domnișoară de onoare, Abby se ocupa de flori, iar domnul Corey o conducea la altar, în acordurile orgii, unde o aștepta Frank. Din restul ceremoniei Penny nu-și mai amintea nimic. Absolut nimic.

După recepția care dura șase ore și de care avea să-și amintească mult mai târziu, cuplul se urcă în mașină, oprindu-se la opt kilometri de casă, în Amherst, la hotelul Jeffrey.

– Ce elegant e. Trebuie să vedem neapărat salonul. Marion spunea că e foarte frumos... îi șopti Penny la ureche.

– Bine, spuse Frank, în timp ce se îndrepta direct spre lift cu ea în brațe, urmați de omul de serviciu cu cheia, care ducea un singur bagaj.

– Frank, ai luat o singură valiză, observa ea abia atunci. Eu n-am nimic de-mbrăcat. De ce n-ai luat-o și pe a mea? Eu cu ce mă îmbrac?

– Ce rochia asta nu-ți place? E superbă!

– Dar ce-o să zică lumea?

– Mai taci din gură Penny Corey. Încuiem ușa în urma noastră și n-au decât să zică ce-o vrea... Uf, cred că te-ai îngrășat! Și o lăsă jos din brațe, așteptând ca omul de serviciu să deschidă ușa și să plece.

Penny intră în cameră.

– Hei, îi strigă Frank, totul trebuie făcut ca la carte, altfel nu alungăm blestemul! Și o împinse înapoi pe coridor, o ridică din nou în brațe și o trecu pragul ceremonios, după care închise ușa cu piciorul. Când o lăsă jos gâfâia. Chiar că te-ai îngrășat!

Penny se uită în jur, admirând camera elegantă, apoi se apropie de păt și angrămădi toate pernele la tăblia patului. Dar nu mai apucă să se-ntoarcă1 fiindcă simți fermoarul desfăcându-i-se, rochia căzându-i la picioare și, într-o clipă, se treziră în pat, înlănțuiți.

– Nu credeam că ziua asta va mai sosi vreodată! În viața mea nu m-am simțit atât de frustrat! îi șopti Frank la ureche mângâindu-i trupul și dezbrăcându-se în același timp.

– Frustrat?... habar n-ai ce-i aia frustrare... Îți arăt eu ce-nseamnă frustrare! Nici de această dată când degetele lui îi atinseră locul acela atât de tainic nu era pregătită... dar cine putea fi pregătit pentru astfel de senzații? Și când zvâcni se lovi cu capul doar de perne, iar el nici nu observă. Pulsul i se acceleră, picioarele îi tremurau și-și simțea corpul luându-i foc. Nu știu ce să fac, Fran. Învață-mă!

Trei ore mai târziu se retrăgea ușor din brațele lui. Frank adormise imediat. Merită puțină odihnă, își spuse Penny cu convingere. Tot corpul o durea de parcă ar fi trecut tăvălugul peste ea, dar ar mai fi suferit un pic dacă el ar fi insistat. Din păcate nu-l putea trezi.

Acum stătea pe o parte și se uita la el. Frank dormea cu gura întredeschisă, pe frunte avea broboane de sudoare, iar

pe buze îi flutura un zâmbet satisfăcut. Penny se aplecă și-i șterse fruntea. E drăguț, aproape frumos, își zise. Acum ești satisfăcută, Penny Corey? Ești fericită? La a doua întrebare cunoștea răspunsul. Da, era fericită, mai mult decât fusese vreodată, mai fericită decât toată lumea din acel hotel, mai fericită... Frank deschisese un ochi și se uita la ea. Penny se rostogoli peste el și-l scutură de umeri.

– Frank Corey, ești cel mai mare escroc, cel mai mare mincinos! strigă la el. Dormeai, da? Și iată că avea răspunsul și la prima întrebare. Nu, nu era satisfăcută. Nu încă. Dar cum să i-o spună ca să-nțeleagă? Se întinse pe spate și-și puse mâinile sub cap.

– Frank, acum chiar că nu mai am cu ce să mă-nbrac. Mi-ai rupt chiloții și fermoarul de la rochie. Două, trei zile va trebui să mai stăm pe-aici până fac rost de niște haine.

– Îngrozitor, mormăi el. Aș putea găsi, totuși, ceva cu care să ne pierdem timpul.

– Dar eu trebuie să stau în pat, nu? spuse Penny strâmbând din nas.

– Mda. Ce situație neplăcută, îi ținu el isonul, încercând să pară serios, Și întinse mâna și-i mângâie sânii. Te-ai gândit la o soluție?

– Păi... ar fi una... dar am nevoie de bani. Sunt falită.

– Poate n-ar fi trebuit să te lipsești de toți banii, glumi el. Și-și coborî palma pe pântecele ei.

– Încetează! se răsti Penny. Nu mă pot concentra dacă începi cu chestii de-astea. Spre mirarea ei Frank se opri și câte-

va secunde își dori ca el să nu fi fost atât de ascultător, apoi continuă: Știi ce ne-a spus mama ta, ieri, în bucătărie? Că oferă un premiu de cinci sute de dolari la nașterea următorului nepot, iar eu am mare nevoie de bani. Crezi că am putea intra în competiție?

– Știam eu că ești o materialistă! râse el. Cinci sute de dolari, fără alte obligații?

– Nu știu nimic de vreo obligații. Frank începu s-o mângâie din nou, nelăsând-o să se concentreze. Mama ta știe să manipuleze oamenii mai bine decât tatăl tău care e uns cu toate alifiile!ă

– Cu atâția competitori nu-i un premiu ușor de câștigat. Vino peste mine și să vorbim despre asta.

– Doar cu vorbe, să știi că n-o să câștigăm nici un premiu, râse Penny, totuși se rostogoli peste el.

Sfârșit